M 6
14-b
BIBLIOTECA NAZIONALE VITTORIO EMANUELE
6
10 B
63

407

6.14 – B.19

ΣΥΝΕΣΙΟΥ

Υπὲρ τῆς δώρας, πρὸς Παιόνιον.
Ομιλία δευτέρα.
Κατάστασις.
Ετέρα κατάστασις.
Υμνοι ἔμμετροι.

BIBLIOTECA REALE
ROMA
VITTORIO EMANUELE

SYNESII

De dono; ad Pæonium.
Concio secunda.
Constitutio.
Constitutio altera.
Hymni carmine.

Nunc primum Græcè simul & Latinè edita: Interprete

GVLIELMO CANtero.

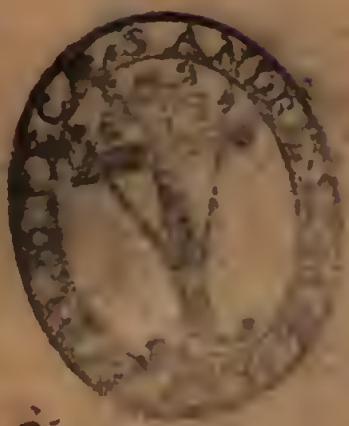

BASILEÆ, PER IOannem Oporinum:

ΣΥΝΕΣΙΟΣ ΕΝ ΤΗι ΠΡΩ-
τῇ τῶν ἐπιστολῶν:

Παιδίας ἐγὼ λόγους ἐγγυησάμην, τοὺς μὲν
ἀπὸ τῆς σεμνοτάτης φιλοσοφίας, καὶ τῆς σπου-
δαίας ταύτης ποιητικῆς· τοὺς δὲ ἀπὸ τῆς παιδιᾶ-
δους ῥητορικῆς. ἀλλ' ἐπιγνοίη τις ἂν, ὅτι πα-
τρὸς ἑνός εἰσιν ἅπαντες, νυνὶ μὲν εἰς σπουδὴν,
νυνὶ δὲ εἰς ἡδονὴν ἀποκλί-
νοντος.

IOANNI VIN=
CENTIO PINELLO, PA-
tricio Genuensi,

BIBLIOTECA NAZ.
ROMA
VITTORIO EMANUELE

GVLIELMVS CAN-
terus S. D.

REdeunt ad te quatuor Synesij libelli, I. VIN CENTI PINELLE, quos è tua bibliotheca, rerum præclarissimarũ thesauro ditissimo, nuper depromtos, ea mihi lege tradidisti, ut Latinè simul & Græcè opera nostra in manus hominum prodirẽt. Cum enim scriptoris huius nõ exiguo me teneri amore animaduerteres, eiusq; iam hymnos Latino carmine reddidisse intelligeres: nõ potuisti, qua es humanitate, quaq; optimas promouendi literas alacritate, quin alteram hanc harum scriptionum partem, tanquam αὐτὶ

προφορ unà nobis edendam porrige res. Interpretationem autem alijs potius elaboratam scis esse, quam tibi: cui tam familiaris est Græca lingua, iampridem à Græcis hominibus tibi fideliter tradita, nihil ut ad integram eius cognitionem magnopere debeas aliud requirere. Verùm hęc, eorũ quę in te cernũtur eximia, pars est ualde exigua. Quis est enim in toto Patauino gymnasio, uel in tota potius Italia, qui, quantũ in Philosophię studijs profeceris, quamq; sedulò curriculum hocurgeas, ignoret? Itaq; minimè mirabar, cum ante dies aliquot C. SIGONIVM, unicũ Scholæ Bononiensis decus, ore pleno laudes tuas audiebam recensentẽ. Neq; possum obliuiscí, quid uir doctissimus, N. STOPIVS, quid alij, qui Venetijs degũt, clari uiri, me pręsente de te senserint. Sed ut ad libellos nostros redeam, ij quã-

uis

uis exigui, maximi tamen debent omnino, quãdo Syneſij ſunt, fieri. de cuius & ipſius, & ſcriptorum pręſtantia, niſi ab alijs dictum ſatis putarem, nequaquam, quod dicerem, deeſſet. Horum quidem opuſculorum primi meminit etiam Nicephorus libro XIIII: ac prior Syneſius ipſe poſtrema atq; extrema ad Hypatiam, quã hoc libro magiſtram uocat, Epiſtola, his uerbis: καὶ ἵνα τέλος ἀριθμὸς ᾖ, προσέθηκα τῷ δώρῳ, πάλαι γνώμενον ἐν τῷ καιρῷ τῆς πρεσβείας πρὸς ἄνδρα φιλόβασιλεῖ φιλαδωασάμενον τα. Fuit enim hic Pæonius, ut ex alia quadam ad Herculianum epiſtola licet colligere, Comes. quod quidem cognomen eo loco tribui Pęonio, uel inde manifeſtũ fit: quòd quibus laudibus comitẽ illic, iiſdem heic Pęoniũ, uix uerbo mutato, afficit. Concio ſecunda natalis Domini tempore poſt bap-

tiſmũ, ut prima ſub Cœnam Domi
ni, uidetur habita. quãquam pars
poſterior aliò fortè pertinet. Con
ſtitutio prior, primùm Anyſium
ducem, qui contra barbaros cum
Vnnigardis fortiſsimè ſe geſſerat,
celebrat. qua de re literas etiam ad
Prefectum dedit, quarũ eſt initiũ,
μιᾶς ἀρετῆς ἔπαινος. tamen in iis
hunc ducem appellat Marcellinũ.
Deinde Vnnigardas, pro quadra-
ginta ducentos legi uult, & Any-
ſio tribui. id quod etiam Anyſium
ipſum in epiſtola quadam iubet à
Rege per literas petere. In altera
Conſtitutione Pentapolin à barba-
ris Auſurianis per ignauiam Cere-
alij ducis captam iam & uaſtatam,
longo ſermone deplorat. In fine
denicq; Thaleleũ, ut in reliquis eius
agri locis cõtra hoſtem ingruentẽ
defendendis alacrẽ ſe prebeat, hor
tatur. Pertinent huc epiſtolæ Sy-
neſij duæ: altera ad Simpliciũ, cu
ius

ius est initiũ, Ἐχαρίσω κεφαλίῳ. ad Olympium altera, hoc initio, χθὲς καὶ πρώην. Post hanc porrò cladem in Regiam profectus Synesius, iacturæ tantę reparationẽ, quantum ex Hymno primo colligere datur, annis tribus elapsis impetrauit. Ceterùm illud penè oblitus fuerã indicare, me, postquam à te discessi, libellos hos, prętęr postremũ, etiam in antiquo Augustanę bibliothecę codice, quem uir doctiss. HIER. VVOLFIVS, unicũ Germanię ornamentũ, nobis obtulit, reperisse: & quidem paulò, quàm nostri sunt, emẽdatiores. Accipies igitur hoc studij nostri pro singularibus officijs, quibus me, dum Patauij uixi, tibi deuincire dignatus es, pignus ac monumentũ: eoq; tibi nunc saltem fieri satis nõ molestè feres, donec alij, si ego nõ possum, te digniora parare pergant. Vale, uir clarissime: & CANTERVM tuũ,

qui te maximi facit, ama. Quod ut etiam alij cognoscant, Carmen quoddam nostrum, nuper ad te missum, heic subiunctum uolui.

AD I. VINCENTIVM Pinellum, G. CANTERI Carmen.

Sublimioris qui sapientiæ
Arcana lustrat sedulus, & rudi
Intacta uulgo, pertinaci
Strata terit salebrosa planta:
Vel cum creatis lumina deprimens,
Cognoscit acri mente tuos, potens
Natura, mores, terram & udum
Aethera dijs ducibus pererrans,
Vel cum beatorum implicitus choro,
Luces perennes arduus aspicit,
Quiq; has rotundati orbis arces
Temperat arte opifex perita:
Non ille curis pectora sæculi
Torquetur, aut uanissima simplicis
Ludibria prensat popelli,
Pernicies habitura quærens:

Sed

Sed fortiter, quod plebs colit, eleuans,
Veris bonorum his integer imminet,
Et uera non fallente sensu
Gaudia nocte dieq; carpit.
Quale inter omnes sidere clarius,
PINELLE, nomen prænituit tuum,
Queiscunq; se nunc Musa iactat
Diuitibus Patauina mystis.

ΣΥΝΕΣΙΟΥ
ΠΡΟΣ ΠΑΙΟΝΙΟΝ ΤΠΕΡ τῦ λώρα. τὸ δ' ἐν ὧν ἀσρό-λαβος.

Ἀκούων σου πρώην ὑπὲρ φιλοσοφίας ἀγανακτῶντος, εἰ μηδ' ἐν ἔσῃ πέρας ἀνθρώποις τῆς εἰς αὐτὴν ἀσεβείας, καὶ ἅμα ὅτι χαλεπῇ ἔχῃ τύχῃ, καὶ λίαν ἀγνώμονι, ὧν οἱ μὲν ἀθαυμάστοις, διὰ συχνῆς παιδείας εὐδοκιμοῦσι, παράτε δ' ἀμαθίας, καὶ ἐν τοῖς πλήθεσιν, οἱ δὲ ἀληθεύοντες ἀπίστανται, καὶ ἐν καιρὸς μοίρᾳ τιμῶνται· τῆς μὲν ὁρμῆς ἠγάμην. ἀπὸ γὰρ παύ γνναίας ἀθῆκτο φύσεως. ἃ μὲν ἀγανακτεῖν τινὰ οἴομαι δεῖν, ὅταν τὸ κατὰ λόγον συμβαίνῃ. ἄλογον δὲ δήπου τυγχάνειν ἕκαστον, ὧν τυχεῖν ἐαυτὸ δίκαιον, καὶ ἀθεὶ ἃ πεπραγμάτευται· καὶ ἀποτυγχάνειν αὖ πάλιν ἐκείνων, ὧν ὅτε ὠρέχθη ποτὲ, ὅτε ἐπεμελήθη, ὅπως αὖ αὐτῷ παραγένοιτο. εἰ τοίνυν ὁ μὲν ἐφρόνησε τὰ γνώ

σθαι

SYNESII AD PAEONIVM ORATIO, de dono, quod quidem erat Astrolabium.

CVm te nuper audirẽ Philosophiæ causa indignantem, contra quam hominum impietas finem non haberet, quæq́ difficilem & ualde ingratam experiretur fortunam: postquam, qui eam simulant, præstigiarum uarietate principibus ac populis placent: qui autem re uera sectantur, nec fidem merentur, & Caris instar ducuntur: quanquam impetũ amplectebar, ab indole admodum generosa profectum, nequaquã tamen existimo, cum id accidit quod rationi congruit, quemquam indignari debere. Est autem rationi consentaneũ, ea quenq́, quæ nanciſci studuit, inq́ quib. operã posuit, cõsequi: ac rursum, quæ nec desiderauit unquã, nec ut contingerẽt operam dedit, ea non obtinere.

Quòd

δαιμονοφὸς, ὁ δὲ μόνον τῇ δόξαι· ἑκάτερος τὸ πεφσῆχθαι ἔχουσιν, ὁ μὲν ὢν, ὁ δ' εἶναι δοκῶν. ἢ δφνάγ' αὖ πάθοισιν, καὶ δικαιότερον ἀγανακτοῖεν οἱ ἀφ' τῆς ὄντως, ἀλλὰ φαινομένης φιλοσοφίας δόξαν θηρώμενοι, εἰ τοῖς μὲν ἑκάτερον ὑπάρξῃ θατέρᾳ φροντίσασι, σφίσι δὲ μὴ θάτερον, καίτοι τὸ ῥᾷον ἢ δι' ἐλάττονος ἐπιμελείας ἐπιτετηδεύκασιν, ἀπατήσαι τὰς ὄντως εἰδότας πρὶν ὧν ἀπατῶνται. οὗτοι μὲν οὖν ἔστων λαμπροὶ, καὶ τοῖς θεάτροις στεφανούσθων, εἰ βούλονται. τῆς γὰρ ἀληθείας πολλαχωρήσαντες, ὀνόματος ἐμφισβήτησαν. ἡμῖν δὲ ὀλιγωρημένοις, ἐπειδὴ σύ με βούλῃ τοῖς ἐκ τοῦ παντὸς χώρας συναριθμεῖν, καὶ ὄχ ἥκιστα δι' ἐμὲ τὴν φιλοσοφίας τύχην εὐτυχέστατος· ἡμῖν ἂν ἀμελημένοις ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἀγαπητέον τὴν τάξιν, εἰς ἣν ὑφ' ἑαυτῶν ἐτάχθημεν: καὶ οὐ ζηλωτέον, οὐδὲ μακαριστέον τοὺς ἡμιπαιδεύτους τούτους, ὅταν ὑπὸ τῶν παντελῶς ἀπαιδεύτων μετέωροι φέρωνται. ὅτε γὰρ ὁρᾶν ψυχῆς ἐκκεκαθαρμένης καλὸν, οἱ μὴ καθα-

Quòd si ergo alter sapiens fieri, alter uideri tantum uoluit: uterq; quod sibi cõuenit, habet: dum alter est, alter uidetur. Alioqui indignè tractarentur, ac iustius indignarentur, qui per simulatã Philosophiam gloriæ student, si alteris utrũq;, cum alterũ curassent, sibi neutrũ cõtingeret: qui tamen in id, quod erat facilius, nõ minore cura incubuissent, ut rerum de quibus ageba tur, ignaros deciperẽt. Atq; hi quidem sint illustres, & in theatris, si uidetur coronentur. etenim ueritate cedentes, de nomine cõtenderunt. Nos autẽ qui contemnimur (posteaquã tu inter eos mẽ, qui sunt rariores, uis referre, ac mea ferè causa Philosophiæ fortunam deplorabas) qui igitur à reliquis contemnimur, locum eum in quo nos ipsi collocauimus, boni cõsulere debemus: neq; semidoctos istos, cũ ab indoctissimis quibusq; extollũtur, uel admirari, uel beatos habere. Etenim nec animi purgati pulcritudinem impuri pos-

sunt

καθαροὶ δυνατοὶ, καὶ τὸ κηρύττειν ἑαυτὸν, καὶ πάντα ποιεῖν ὑπὲρ ἀποδείξεως, ἃ σοφίας, ἀλλὰ σοφιστείας ἐστὶ. διὸ τοι καὶ πολλῶν ἀμοιρῶντας αὐδῶς, καλῶς ἔχει λέγειν,

——ὅτι με τούτοις

χρεὼ τιμᾶς, φρονέω δὲ τετιμῆσθαι διὸς αἴσῃ.

ἀγαπᾶν τε καὶ ἀσμένιζειν ἐντυχεῖν αὐδὲ μὲν φρόνησιν ἅμα καὶ δυνάμιν κεκτημένῳ. ὅτω γὰρ ὅτ' ἀναξίοις αὖ συγχρώμεθα, ὅτ' αὖ ἄτιμοι πανταπάσι νομιζόμεθα. πῶς ἂν ὁ μέλλων τὸν μέσον ἐν τῇ ψυχῇ χώραν τῷ θαυμαστῷ Παιονίῳ νέμειν, ὃς ἐκ πολλῶν διαπεφυσιμένας θελγητοῖς μεγάλοις, φιλοσοφίαν καὶ στρατείαν, ἐξεῦρεν ἐπαναγαγεῖν καὶ σωφρονίσαι, παλαιάν τινα ἐνιδὼν τοῖς ὑπτιοδύμασι τούτοις συγγένειαν. ἰταλία μὲν γὰρ πάλαι τὰς αὐτὰς ἔσχεν πυθαγόρας τε ἀνδρας, καὶ τῶν πόλεων ἁρμοστὰς, ἑλλὰς ἡ μεγάλη προσαγορεύετο· καὶ μάλα ἐν δίκῃ, παρ' οἷς χαρώνδας μὲν ἐνομοθέτει, καὶ ζάλευκος, ἐστρατήγει δὲ ἀρχύτας καὶ φιλόλαος, ὁ δὲ ἀστρονομικώτατος τίμαιος ἐπολιτάρχει τε καὶ ἐπρέσβευε, καὶ τἄλλα ἐπολι-

sunt intueri, & seipsum prædicare, cũctaq́ ostentationis gratia facere, nõ tam philosophicũ est, quàm sophisticũ. Quocirca qui multitudinis caremus applausu, rectè dicimus:

—— Non mihi honore
Hoc opus est: alium tribuet mihi Iuppiter ipse.

cumq́ in uirũ prudentia simul & potestate pollentẽ incidimus, præclarè nobiscum agi putamus. Sic enim neq́ cũ indignis uersabimur, neq́ prorsus uiles ducemur. Cur igitur non mediũ animi locũ clarissimo Pæonio tribuam, qui philosophiam artemq́ militarem, iampridem permagnis cancellis disiunctas, in unũ reducere, antiqua horũ studiorũ cognatione quadam inuẽta, potuit? Nam Italia quidem olim, cum eosdem haberet & Pythagoræ auditores, & urbiũ moderatores, nõ immeritò magna Græcia uocabatur: in qua uidelicet Charõdas & Zaleucus leges ferebant, Archytæ & Philolai militiæ præerant, remp. gerebat, & legatione,

ἐπολιτεύετο. παρ' ὧν ἡμῖν πέ-
ρὶ κόσμου φύσεως διαλέγεται. ταῦτ'
ἄρα μέχρις ἐνάτης ἀπὸ πυθαγόρου γε-
νεᾶς τὰ κοινὰ πεσόντες, εὐδαίμονα
τὴν ἰταλίαν ἐτήρησαν. καὶ μὴν τὸ ἐλεα
τικὸν ἀθλοῦσι διδασκαλεῖον λόγων τε
ἅμα καὶ ὅπλων ὁμοτίμως ἐπεμελήθησαν.
ζηλῶν τε γὰρ ἁδ' αὖ ἀριθμήσας ῥαδίως
ὅσας ἐξέκοψε τυραννίδας, σωισὰς ἐπ'
αὐτῆς τὸ ὑγιαῖνον τῶν πόλεων· καὶ ξε-
νοφῶν ἀπρηκότας ὑπὸ τ' συμφορῶν,
καὶ θανατῶντας ἤδη τὰς μυελίδας φθο-
λαδῶν, ἀπ' ἄκρας τ' περσῶν ἐπικρα-
τείας κατήγαγε νικῶντας ἅπαν τὸ ὑφι
στάμενον. τί δ' αὖ εἴποι τις τὸ, δίωνα ἐπὶ
τὴν διονυσίου μοναρχίαν ἐλθεῖν, διὰ λω-
σαμενίδην μὲν τὰς ἑλληνίδας ἐν σικελίᾳ
πόλεις, οὐκ ἐλαχίστας δὲ ἐν αὐτῇ καὶ βαρ
βάρους, τὸ δὲ καρχηδονίων φρόνημα κα
θελεῖν, ἐπινεμομενίδην δὲ ἤδη τῆς ἰτα
λίας τὴν φθαλίαν. ἀλλ' ἐπὶ ταύτην
ξενολογήσας ὁ πλάτωνος ἐρασὴς καὶ ἐ-
ρώμενος, ἐνὶ πλοίῳ καὶ τούτῳ στρογγύλῳ τὸ
συμμαχικὸν ἅπαν ἐμβιβάσας, τῇ σικε-
λίᾳ προσέπλευσε. καὶ ἀπὸ τῆς τοσαύτης
πα-

gationes aliaq; munera obibat astronomus peritissimus Timæus: à quo etiam Plato, quæ de mundi natura disputaret accepit. Quapropter felicē Italiam ad nonā usq; à Pythagora ætatē, donec ipsis resp. fuit cōcredita, conseruarunt. Quin etiā quod Athenis fuit Eleaticū gymnasium, ex æquo literarū pariter & armorū curā gessit. Nam & Zeno tyrannides nescio quot euertit, sanis ciuitatū partib. in eas cōcitatis: & Xenophon, cum calamitatib. enectos atq; moribūdos decies mille milites accepisset, ab extrema usq; Persarum ditione impedimentis omnibus deuictis, reduxit. Quid iam dicam, Dionem Dionysii imperium occupasse, quod & Græcas Siculorum urbes unà cum Barbaris nō exiguis in seruitutē redegerat, & Carthaginensem fastum retuderat, & iam Italiæ litora depascebatur. Veruntamē contra illud amator Platonis & amasius, externo milite collecto, in Siciliam, naui uni, eiq; tereti socijs

ὠδὶ μοναδικῆς διονύσου μὲν ἐξηλαιώσε-
το, τὴν πολιτείαν δὲ δίων μεταχηματί-
ζειν, ἀποδιδὺς τῇ τῶν νόμων ἡγεμονίᾳ
τὰς πόλεις. ἔτω πάλαι μὲν συνεγένοντο
φιλοσοφία καὶ πολιτεία· καὶ ἐπειδὴ αὖ
συνέλθοιεν, τοιαῦτα εἰργάζοντο· ὥσπερ
ἢ τὰ ἄλλα τὰ καλὰ καὶ σεμνὰ, καθ' ὧν
ἁπάντων ὁ χρόνος ἐπεκράτησε, καὶ τοῦτο
κατέσπασε τὸν βίον ἀπέλιπε τὸ διπλοῦν εἶ-
δος, καὶ κατεχωρίσθη ἰδίᾳ τῶν ὕ-
στερον. τοιγαροῦν οὐδὲ ἄξιον εἰπεῖν, ὅπως
ἔχει τοῖς ἀνθρώποις τὰ πράγματα. μὴ γὰρ
διὰ τοῦτο, καὶ τὰ ἄλλα ἡμᾶς ἀπολέλοι-
πεν ἀγαθά; ὡς οὐδὲν ἂν γένοιτο πόλε-
σι δυσύχημα μεῖζον, τοῦ τὸ μὲν ἰσχυρὸν
αὐσηρὸν ἔχειν, τὸ δὲ ἔμφρον ἀδύνατον. ἀλλ'
ἔοικας γὰρ αὐτὸς ἄρξειν ἐπανάγειν ἡμῖν τὸν
ἀνιδυασμὸν τοῦτον. πότε γὰρ καινὰ πρά-
ξειν πιθόμην, καὶ φιλοσοφίαν οἷά δεῖν ἥπτη
δόξειν. ἀλλ' ἴτως· ὡς ἀγῶνα καλὸν ὑ-
πέρτε ἡμῶν ὑπέρτε μυσῶν ἀγωνίζη, τοῦ
μή τινα αὐτὰς ὡς ἀπράκτους καὶ ἄχθρας
ἀμερᾶς

omnibus impositis appulit. Ea porrò ratione factum est, ut cùm Dionysius expelleretur: tum reip. statum Dio, reddito ciuitatibus legum principatu, mutaret. Hoc pacto olim quidem Philosophia & imperium cum in unum cõ uenissent, talia effecerunt. quemadmodum autem reliquas res praclaras tempus omnes petulanter impetijt: sic hoc quoq; temporis progressu partes duas, diuisione à posterioribus facta, reliquit. Itaq; dici non debet, quo se modo iam humanæ res habeant. Non enim huius tantæ reliqua nos pariter defecerunt bona? Siquidem nulla possit ciuitatũ esse maior infelicitas quàm potentes quidem stultos, prudentes uerò imbecillos habere. Verùm enimuero tu hanc nobis coniunctionem reducturus uideris: quãdoquidem & resp. tibi committitur, & Philosophiæ censes operã dandam. Sic iace. Siquidem præclarum suscipis certamen cùm pro nobis, tum pro Musis, ne quis eas post

ἀγορᾶς τε καὶ στρατείας ἀπελαύειν, ἅτε μηδὲν μὲν ὄφελος ὄσας εἰς τὰς ἐν τῷ παρόντι θορυβώδεις πράξεις, κωλύοις δ' ἂν παιδαρίοις προσαθύρουσι καὶ σωμύλλεσθαι. καὶ ἡμᾶς σοι φορτικὰ χείρα ὀρέγειν ἐκάστοτε, ὅση δυὰς ἡμῖν ἔτω γὰρ ἂν σύτε ἀπεργασμένος εἶης, οὐκ ἡμιτελὴς σοφὸς, οὐδὲ κολοβός, ἅτε μόνης ὀχούμενος τῆς φυσικῆς εὐσχέσεως· τῇ τε πολιτείᾳ καλῶς ἂν ἔχοι τοιούτων ἐπιτροπεύειν· καὶ ἡμεῖς ὀνησόμεθα, τιμὴν ἐξ ἀνθρώπων φιλοσοφίᾳ μνησθέντες μετὰ τῶν μένειν ἐν ἤθεσι πρεπόντων. φήσει γάρ ἂν ἔτως εἰκὸς τὸν ἀντίον τῷ μικρῷ πρόσθεν εἰπόντι, ὅτι τῇ μὲν τῶν ὄντων ἀληθείᾳ τὸ σοφιστικὸν φῦλον ἐλέγχομεν ἐπιτίθεσθαι· ἐν τούτῳ δὲ συμβαίνειν τὰς ἀληθεῖς φιλοσοφίας σπουδαίους ἔλαττον ἔχειν εἰς δόξαν τῶν εὐκολιμαίων καὶ παρεμπέπλων. ἀλλ' ὅταν οἱ τὰς ἀρχὰς ἄρχοντες, καὶ διὰ χρόνου ἔχοντες τὰ τῶν πόλεων πράγματα μὴ τῶν ὄντων ὦσι, ἀλλ' ἔχωσι νῶν, ταχὺ διαγνώσονται τὸν νόθον τε καὶ τὸ γνήσιον· καὶ ἥκετ' ἂν χαλεπῶς ὁ δῆμος τοῖς ἀπάταις μεταδιδάσκοιτο· ὁ γὰρ

εἶπεῖν

hac, tanquam inertes, foro pariter ac militia pellat, quasi quæ ut nihil ad publicas res emolumenti conferant, ita cum puerulis colludere atq; garrire sint perita. Quin etiã nos tibi manum singulos decet pro uiribus porrigere. Sic enim fiet, ut & tu perfectus sapiens, non mutilus, nec sola physica consideratione nixus reddaris: & resp. talibus instructa tutorib. rectè se habeat: & nos deniq; qui honorem ab hominibus Philosophiæ seruato decoro concilia uerimus, fructum capiamus aliquem. Nam hoc pacto aliter meritò, quàm paulo antè, eueniet, cum sophistarum gentem dicebamus imperitiam populi assumere: itaq; contingere, ut ueri Philosophiæ alumni minore, quàm subdititij & asscriptitij, essent gloria. Sed cũ ij qui imperant, & ciuitatũ administrant negocia, non de plebe, sed mẽte præditi fuerint: facilè ueros à falsis discernẽt. nec iam difficulter fraudem populus cognoscet. Non enim uerbis hos

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITT. EMANUELE

εἰπεῖν τι δ' ἐῖ πρὸς αὐτὸς, ἀλλ' ἀφανείᾳ διαγράψαι τὸς κιβδήλους. ἡ φύσις ἐστὶ; διὰ τῆς τ ἀρχομένων συγκαταθέσεως θαυμάζεσθ τὸ ἡγούμενον. ἐπὶ ἡ νῦν οὐχ ἥκιστα τῇ τ πραγμάτων ἀτοπία τὸ πλῆθος ἑπόμενον, τὸς ἀκεραιοκόμας, καὶ παίδας τὸς τολμῶντας, πρὸ τίδος δὴ πίλους ἤγλω) τοῦτο ἄλλα ποικιλώτερα γένη τ σοφιστῶν μονονουχὶ σείοντα πῦ ἡ ἄζον), ἡ μάλιστα αὐτῶν ὅσοι βαίνουσι κομψῶς, καὶ πρὸ τὸ φθέγξασθ χρέμπτονται. οὐκοῦν καὶ βοηθὸς τῇ τύχῃ φιλοσοφίας, ἀλλ' ὁ κατηγορήσας αὐτῆς οὐδενὸς ἀδικοῦσης. τὸ γὰρ εἰκὸς ἐφαίη γινόμενον· ὁ σὺ μεταθήσῃς ἐπὶ τὸ πρέπον ἡ βέλτιον, ὅταν εὐρωμένεστερόν σε τὰ φιλοσοφίας ἀνθάψηται. ἐπεὶ μηδὲ νῦν ἀγενῶς ἐκῆρξαι τῆς συμμαχίας, τὸς κωφὰς ἀνθυλακτήσας, καὶ τὸ δ' ἐκέλευσεν ἡμῶν ἀποτρίζειν ἐπιβαλλόμενος. ἀνθόμενός τι ἂν πρὸς σοῦ πρὸς τ πολλαβόντων ἐπὶ τὸ σὸ συνήθως, ἡ αὐτὸς δι' ὀλίγου καταναοήσας ἐρῶ, τὸς ἀστρονομικὸς ἀνθρώπους ἐνόντας ἐν τῇ ψυχῇ, τούτους ἐξάψω, καὶ ἐπὶ μέγα ἄξω διὰ τῶν ἐνόντων

ἐπὶ

refellere, sed obscuratione oportet inducere. Natura praterea fert, ut per ciuiũ cõsensum admirationi sit imperiũ. Etenim uel nunc rei nouitatem præcipuè secutum uulgus, comatos & audaces omnes pro magnis uiris habet: & cùm alia sophistarum uaria genera tantum non adorat, tum eos maximè qui sunt clauatores, &, priusquam loquantur, excreant. Quamobrē philosophiæ fortunam inuabis, nec ipsam nihil cõmeritã accusabis. Quod enim erat rationi consentaneum, ut apparebat, euenit. id quod in melius ac decẽtius tu, postquam ualidius Philosophiã arripueris, reduces. Nam ne nunc quidem ignauiter societatem es auspicatus, quandoquidem canes uicissim allatrasti, nostramq; Deceleam communire cœpisti. Quare cum partim ex ijs qui tibi antè familiares fuerunt, partim per me paulatim te cognouerim: Astronomiæ scintillas in animo tuo repositas excusitare, quantumq; licebit,

ἐπιβαλλόμενος. ἀστρονομία γὰρ αὐτή τις ὑπέρτιμος ἐστὶν ἐπιστήμη, καὶ τάχ' ἀναβιβασμὸς ἐπί τι πρεσβύτερον γένοιτ' ἂν. διὸ ἐγὼ προσεχὲς ἡγοῦμαι πρόβλημα τῆς ἀπορρήτου θεολογίας. ὕλωτε γὰρ ὑποβεβλημένου τὸ μακάριον ἀφανὲς σῶμα, ὃ καὶ τὴν κίνησιν, νοῦ μίμησιν εἶναι τοῖς κορυφαιοτάτοις ἐν φιλοσοφίᾳ δοκεῖ· καὶ ἐπὶ τὰς ἀποδείξεις οὐκ ἀμφισβητησίμως πορεύεται, ἀλλ' ὑπηρέτησι χρῆται γεωμετρίᾳ καὶ ἀριθμητικῇ, ἃς ἀσφαλῆ τῆς ἀληθείας κανόνα τις εἰπὼν, οὐκ ἂν ἁμάρτοι τοῦ πρέποντος. προσάγω δή σοι δῶρον, ἐμοί τε ὄναιο, σοί τε λαβεῖν πρεπωδέστατον. διανοίας μὲν ἔργον ἐμῆς, ὅσα μοι σωφρόνησεν ἡ σεβασμιωτάτη διδάσκαλος, χάρις δὲ τῆς καθ' ἡμᾶς εἰς δημιουργίαν ἀρχύρου τῆς ἀρίστης. εἰ δέ τι προδιαλεχθείς, πρόσφορόν τι αὖ τῷ σκοπῷ ποιήσαιμι. ὁ δὲ σκοπὸς, τὰς ἐν σοὶ φυσικὰς πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμὰς ἐκκαλέσασθαι. εἰ γὰρ ἔφεσίς σοι προϋπῆρχε τοῦ σωτείνοντα τὰς ὄψεις ἐπιβαλεῖν τῷ φαινομένῳ, τότε σοι

μεῖζον

bit, amplificare conabor. Siquidem Astronomia cùm ipsa ualde grauis est scientia, tum ad maiora quædam faciè gradum præbet. quam equidem proximum ad arcanam Theologiam traiectum duco. Nam & argumentũ habet beatum cæli corpus, cuius etiam motum doctissimi philosophi mentis esse imitationem arbitrantur: nec in demonstrando dubitãter procedit, uerùm Geometriæ utitur & Arithmeticæ ministerio: quas qui rectam ueritatis normam dixerit, nequaquam erraverit. Donum igitur tibi affero, quod & me dare, & accîpere te maximè cõueniat: ut ab ingenio meo profectum, quatenus me plurimum obseruanda erudijt magistra, ita manu nostri temporis in argento tractando peritissima elaboratũ. de quo si pauca disseruero, id à scopo alienum nõ uidebitur. is autem est, naturales tuos ad Philosophiam impetus euocare. Si enim unquã res intenta acie spectandi tangeris de-

μεῖζον ὀρέξω δῶρον, τὰ ϖερὶ τ' ἐπιστήμης
αὐτῆς. ἀλλ' ὅπως καὶ νῦν ϖροσέξεις τοῖς λε
γομένοις ϖεὶ τῆς δ' ἀκινυμένης. σφαιρικῆς
ἐπιφανείας ἐξάϖλωσιν, ταυτότητα λό-
γων ἐν ἑτερότητι τ' σχημάτων τηρῶσαν, ἠ-
νίξατο μὲν ἵππαρχος ὁ ϖαμϖάλαιος, καὶ
ἐϖέθετό γε ϖρῶτος τῷ σκέμματι. ἡμεῖς δ',
εἰ μὴ μεῖζον ἢ καθ' ἡμᾶς εἰϖεῖν, ἐξυφῶα
μέν τι ἄχει τ' κεφαστέων αὐτὸ, καὶ ἐτελε-
ώσαμεν, ἐν ϖλείσῳ δή τινι τῷ μεταξὺ
χρόνῳ τῆς ϖροβλήματος ἀμεληθέντος, ϖο
λυμαίνῃ τῆς ϖαύσης καὶ τῆς θεατρικῆς θιάσου
τ' ϖαιδευομένων, αὐτὴν μόνην ἔχειν ἀ-
γαϖησάντων τὴν χρείαν, εἰς ἀρκῆσαν εἰς
τὸ νυκτερινὸν ὡροσκοϖεῖον οἱ ἑκκαίδεκα
ἀστέρες ϖαρείχοντο, οὓς μόνους ἵππαρχος
μεταϖιθεὶς ἐγκατέταξε τῷ ὀργάνῳ. καὶ
συγχώρησαν τοῖς ἀνδράσι, τ' ϖερὶ γεωμετρίας ἐϖι ϖο-
θουμένης, ϖερὶ τὰς ϖροθέσεις ἀσχολη-
θεῖσι. ἡμεῖς δὲ, ϖερὶ τῆς σῶμα ϖάγ-
καλον ἐξεργάσασθαι τ' ἐπιστήμης, ἀϖόνως
αὐτὴν ϖαιδευόμενοι, χάριν ἴσμεν τοῖς
ϖροηγησαμένοις τ' μακαρίων ἀνδρῶν. ὃ μὲν
ἀφιλό-

fiderio, tum tibi maius donũ, scienti am ipsam, suppeditabo. Veruntamen iam quoq; ijs, quæ dicũtur, fac attentum te præbeas. Sphæricæ superficiei explanationem, easdem rationes in diuersis figuris conseruantem, Hipparchus quidem olim cõmentus est, ac primus etiam hoc inuentum excoluit: nos autem, nisi quàm pro nobis maius est dictu, id ad limbos usq; pertexuimus, & perfecimus, cum longissimo interea tẽpore fuisset hoc problema neglectũ, posteaquã Ptolomæus, eiusq; discipuli solo usu cõtenti fuerãt, quẽ in horologio nocturno stellæ sedecim, quas in organũ solas Hipparchus retulerat, satis præbebãt. Ac debetur illis uenia, qui, cũ res maioris momẽti etiã imperfectæ essent, ac Geometria rudis extaret, in hypotheses animum intenderint. At nos, quoniam ualdè pulcrum scientiæ corpus extruxerunt, gratias beatis illis uiris, qui id sine labore per manus accepimus, agimus: nec tamen alienũ

Philoso-

ἀφιλόσοφον φιλοτιμίαν ἡγούμεθα, τὸ ἐξ ὡραϊσμοῦ ἐπφαυλαγεῖν ἤδη τινὰς, καὶ τεχνιτεῦσαι τι καὶ περιεργάσασθαι βέλτιον. ὥσπερ γὰρ αἱ πόλεις οἰκιζόμεναι, πρὸς τὰ ἀναγκαῖα μόνα ὁρῶσιν, ὅπως αὖ σώζοιντο, καὶ ὅπως αὖ διαγίγνοιντο· ὅπισθεν δὲ ἤκετ' ἀγαπῶσι τὸ ἀναγκαῖον, ἀλλ' ἡ δαπάνη πολεῖων αὐτὰς εἰς κάλλη σοῶν, καὶ γυμνασίων μεγέθη, καὶ λαμπρότητα ἀγορῶν· ὕτως ὑπισήμης ἡ μὲν πρόο δ' ἐν τοῖς ἀναγκαίοις, ἡ δὲ αὔξησις ἐν τοῖς περιττοῖς. τὸ δὴ σκέμμα τὸ περὶ τῆς ἐξανωλώσεως, αὐτὸ δι' αὐτὸ Φροντίδος ἀξιώσαντες, ἐξεπονέσαμεν τε καὶ σύγγραμμα εἰργασάμεθα, πολλήν τε ἀναγκαίαν καὶ ποικιλίαν θεωρημάτων αὐτὸ καταπυκνώσαντες. καὶ εἰς ὕλην μεταθεῖναι τὸς λόγους αὖθις ἐθέμεθα, ἄχαλκα πάγκαλον τῷ κοσμικῷ πλάτας δημιουργήσαντες. τῆς δὲ αὐτῆς ἐφόδου καὶ ὑπίσθιον ὑπεφαίνομεν, καὶ τὴν ὁμαλὴν χοίλην εἰς τὸς αὐτὸς λόγους τέμνειν δι' ὁδοῦ ἡγούμενοι τὴν ὁπωσοῦν χοίλην τῆ τέλεον σφαιρικῆ, ὑπερβολαίαν

philoſophia ſtudium cenſemus, cum quis ornamẽta iam ſuperadijcit aliqua, & ſuperuacuum quiddam inſuper molitur. Quemadmodum enim urbes cũ fundantur, ea ſola quæ neceſſaria ſunt curant, ut conſeruentur ac permaneant: auctæ uerò non iam neceſſarijs contentæ ſunt, niſi maior ſumtus pars in porticuum pulcritudinem, gymnaſiorum magnitudinem, ac fororum ſplendorem fiat: ita ſcientiæ cuiuſuis progreſſus in neceſſarijs, augmentum in ſuperuacuis conſiſtit. Explanationis igitur inuentum cum ipſum per ſe ſtudio dignum iudicaſſemus, elaborauimus, deq; eo commentarium conſcripſimus, tum neceſſaria multitudine, tum theorematum uarietate refertũ. deinde rem in materiam transferre conati ſumus: ac mundanæ planiciei non turpem ſtatuã effinximus: cumq; eadẽ ratione detur & planam ſuperficiem, & æquabilem cauam ſecare: quoniã eam quæ aliquo modo caua foret, ſphæricæ propiorẽ putauimus,

λαία τὸ πλάτος ἐκπιλαύαμεν· πάπε ἄλλα ἐπεμελήθημεν, ὅπως αὐ ἡ φαντασία τῶ ὀργάνω τῆς ἀληθείας ὑπομιμήσκη τ' σύνυν θεατὴν, καὶ γὰ τοῖς ἐξ μεγέθεσι τὰς διαφέροντας ἀστέρας ἐνεταξάμεν, καὶ τὰς πρὸς ἀλλήλας αὐτ' σχηματισμὰς ἐτηρήσαμεν· τ' δὲ κύκλων τὰς μὲν περιγράφομεν, τὰς δ' διαγράφομεν. ἅπαντας δ' ἐπέμομεν μοιρικῶς, τὰς πάντε μοιρικὰς γραμμὰς μείζως τ' μοιρικῶν ποιήσαντες· ὅτι καὶ τὰς διαφορὰς τῶν ἀριθμῶν κατ' αὐτὰς παρηυξήκαμεν, καὶ ἐν ἀργύρω τῶ μέλανος ἔμφασιν βιβλίω ποιῶντος, τὸ ὑποκείμενον. τέτμηνται δὲ κὰ ὁμοσοίχως ἅπαντες ὑφ' ἑαυτοῖς, ὅτ' ἀλλήλοις· ἀλλ' οἱ μὲν εἰς ἴσας τομὰς, οἱ δὲ ἀνωμάλως μὲν καὶ κατὰ τὴν αἴσθησιν, τῷ λόγῳ δ' ὁμαλῶς τε καὶ ἴσα. τῦτο γὰρ ἐδόκ συμβαίνειν, ἵν' ὁμολογήσῃ τὰ διαφέροντα σχήματα. δι' ἣν αἰτίαν καὶ οἱ διὰ τῶν πόλων τε καὶ τῶν τροπικῶν σημείων γραφόμενοι μέγιστοι κύκλοι, τῷ λόγῳ μέσοντες κύκλοι,

μέγα-

tauimus, planiciem subiecta superficie excauauimus: & cùm in alijs, ut organi species doctum spectatorem ueritatis commonefaciat, operam dedimus: tum quæ sex magnitudinum præcipuæ stellæ sunt, eas imposuimus, earumq; inter ipsas habitus obseruauimus. Iam circulos partim circum superficiem, partim per eam duximus: omnesq; per gradus secuimus, ac lineas quinq; graduũ indices solito maiores fecimus: atque adeò numerorum inscriptiones in ipsis adauximus, & in argento, quoniã aramentũ libri præbet indiciũ scripturã: Neq; uerò secti sunt omnes æqualiter, siue circulorum partes, siue ipsos inter se considereres: uerùm æqualiter alij, alij secundum sensum quidem inæqualiter, secundum rationem autem æqualiter. Id enim, ut figuræ diuersæ inter se consentirent, euenire debuit. quã etiam ob rem tum qui per polos ac puncta tropica ducuntur maximi circuli, quanquam secundum rationem circuli

manent,

λοι γεγόνασιν ἄθεῖαι τῇ μεταθέσει τοῦ θεωρήματος. ὅτε αὐταρκτικῶς μείζων ἐντέτακται τῷ μείζονος, καὶ τὰ πρὸς ἀλλήλους διαστήματα τῶν ἀστέρων ἐμεγεθύνθη κατ' ἐκεῖνο τῆς ἐξαπλώσεως. τὸ δὲ ὑπογραμμάτων, ἃ διὰ χρυσοῦ στερεοῦ ταῖς σχολαζούσαις ἀστέρων χώραις κατὰ τὸν αὐταρκτικὸν κύκλον ἐγκολάψαντες ἐνεθήκαμεν, τὸ μὲν ὕστερον, τὸ τετράστιχον, ἀρχαῖόν ἐστιν, ἀπλουστέρως ἔχον, εἰς ἀστρονομίας ἐγκώμιον·

οἶδ' ὅτι θνατὸς ἐγὼ καὶ ἐφάμερος· ἀλλ' ὅταν ἄστρων
ἰχνεύω πυκιναὶς ἀμφιδρόμους ἕλικας,
οὐκέτ' ἐπιψαύω γαίης ποσίν, ἀλλὰ παρ' αὐτῷ
Ζηνὶ διοτρεφέος πίμπλαμαι ἀμβροσίης.

τὸ δὲ ἡγεμονικὸν αὐτοῦ, τὸ ὀκτάστιχον, ἐποιήθη μὲν, ὑφ' οὗ καὶ τὸ ἔργον, ἐμοῦ· ἀστερμάτιτλον δὲ ἔχει καὶ καθολικὴν ἀπεικονισμὸν τῶν ἐνορωμένων, μετ' ἰσχύος ἀπηχθελμένον, καὶ ὑπομνηματικῶς μᾶλλον ἢ ἀκριβῶς συγκείμενον. ὃ διαλέγεται πρὸς μόνον τὸν ἀστρονόμον, τί αὖ ὄναιτο τοῦ ὀργάνου. τὰς γὰρ

manent, lineæ rectæ per transpositionẽ theorematis prouenerunt, tum Antarcticus maximis maior cernitur: tũ stellarum inter ipsas distantiæ per explanationem creuerunt. Postremò de epigrammatibus, quæ aureis literis eo loco qui stellis est uacuus, ad antarcticum circulum insculpsimus, posterius, quod quatuor est uersuum, antiquũ & simplicius est, in Astronomiæ laudem:

Mortalẽ uitæ me esse, & firmũ malè: sed cum
Astrorum spiras scrutor utrinq; citas,
Non etiam terram pedibus contingo, sed ipso
Cum Ioue diuina repleor ambrosia.

Quod autem præcedit, octo constans uersibus, ut meum est, quemadmodũ & opus ipsum: ita generatim ac breuiter ea quæ in organo spectantur, comprehendit: estq; potẽter ac scienter magis quàm eleganter confectum, solúsq; astronomo, quem ex organo capere fructum possit, edisserit. Etenim siderum situs promittit: at non secundum zodiacum, inquit, uerum Aequatorem.

γὰρ ἐποχὰς ὑπ᾽ ὀχνεῖται τῶν ἀστέρων. ἀλλ᾽ ὅτι, φησὶ, πρὸς τὸν ζωδιακὸν, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἰσημερινόν. ἐφαίη γὰρ ἂν τὸ τῶν γραμμάτων τὸ σημεῖνον ἐλεῖν, ἀδύνατον. καὶ τὰς λοξώσεις φησὶ δίδοσθαι τῶν μερῶν τοῦ ζωδιακοῦ, δηλονότι πρὸς τὰ μέρη τοῦ ἰσημερινοῦ. ὅπερ πᾶσι τὰς σφαιραφορὰς, τουτέστι τὰς πόσας τοῦ ζωδιακοῦ μοίρας αἱ πόσαι τοῦ ἰσημερινοῦ τὸν αὐτὸν ἰσημερινὸν διεξέρχονται. ἔστι δὲ τάδε. γεγράφθω δὲ τῶν ὕστερον ἀναγνωσομένων ἕνεκα. ἐπεὶ σοί γε καὶ τῷ πίνακι κείμενον ἐξαρκεῖ.

ἡ σοφίη σίβομ᾽ οὖργν ἐς οὐρανὸν· ἆ μέγα θαῦμα.
νοὸς ἐξ* αὐτῶν ἦλθεν ἐπουρανίων.
λιὶ δὲ καὶ γυρὰ σφαίρας ἐπετάσσατο νῶτα,
ἴσα δὲ πύπλα τομαῖς ὄχ᾽ ὁμαλαῖσι τέμεν.
σπέπτεο τύρεα παύτα πρὸς αὔτυγα, τῆς ἐπὶ τι-
νύπτα ταλαντούχ᾽ ἠὼ φάος ἐρχόμενος. (ταὶ
λέξο ζωοφόρα λοξώσιας, ἀλὲ σε λήσει
πλανὰ μεσημβρινῆς πούτρα σωπλύσιος.

* ἀλύτων lego.

aliter enim se rem habere non posse, cõpertum fuit. Deinde partium Zodiaci obliquitates, secundum Aequatoris uidelicet partes, dari indicat. deinq; pares exortus, id est, quot Aequatoris gradus cũ quot Zodaici Aequatorem pertranseant. Est autẽ tale. nam eorum qui pòst lecturi sunt, causa describetur: quandoquidem tibi uel in tabula positum sufficit.

Repperit in cælum (miror) sapientia callem,
Altaq; mens adytis uenit ab æthereis.
Et iam sphærarum potuit caua pandere terga,
Nec simili circos scindere lege pares.
Sidera, quotquot erunt, illũ spectabis ad orbẽ,
Sol in quo nocti comparat orbe diem:
Nec non Zodiaci curuamina: discere si uis,
Queis coẽant Aequans Zodiacusq; locis.

Δευτέρα.

καθης lego.

ΟΥΤΕ ἱερὰ φῶς ἐνεγκᾶσα τοῖς * κατηφαμένοις, ὅσον ἀφ' ἑσπέρας ἐλαμψεν ἥλιος. ἀφ' ἑσπέρας γὰρ ἀφ' ὅσον ἐξεπαθλιώσαμεν τῷ δημιουργῷ καὶ τὸ κάλλιστον ἀπὶ γῆς. ἀλλ' ἀφ' ἑσπέρας δημίουργημα ἐκεῖνο τὸ φῶς, ὃ φωτίζει ψυχὰς, καὶ τ' αἰσθητὸν ἐφώτισεν ἥλιον, ὁμολογία τῆς παρούσης μακαριότητος. αὖ ἅτω δὴ μείνητε, ἀζηλότερον ὑμῖν τὸ παρὸν ἀπὶ τὸ παρόντος, καὶ μὴ δὴ βίᾳ, τηρήσετε. νῦν μὲν ἕκαστος ὑμῶν ἄγγελος ἐν τῇ πόλει περινοστεῖ. νῦν ἠγεῖσθε ὡς ὑμῶν εἶναι τὸ λεγόμενον, Ἐπὶ γῆς ὄντες, καὶ ἐν οὐρανῷ τὸ πολίτευμα ἔχοντες. φοβήθητε τῆς ἀξίας ἀποπεσεῖν. δυσέκνιπτον τὸ μετὰ κάθαρσιν μόλυσμα. ἐβδελύξαντό τι λεοντοπολῖται τῆς ἑαυτῶν φύσεως ἡμερώτερον. ἀλλήλων ἀφέμενοι τὰς γείτονας ὠδηγόμων ἐχράψαντο. ἐπεὶ μέχρι χθὲς καὶ πρώην, ἀδελφοίτε ἐπ' ἀδελφὰς, καὶ παῖς ἀπὶ πατρὶ, καὶ πατὴρ ἀπὶ τῷ γένει

παρε-

SYNESII CONCIO Secunda.

Sacra nox adest, lucem expiatis adferens, quanta sol interdiu non fulsit. Neq; enim cum opifice, uel quod est in terra pulcerrimum, comparari debet. neq; etiam opus est luxilla, quæ animas illustrat, & aspectabilē illustrauit solem, præsentis beatitudinis testimonio. Quòd si tales permanseritis, cariorem uobis hunc diem, quanquam non perpetuò, reddetis. Nunc per urbem uestrûm unusquisq; nuncius uagatur: nunc de uobis dictum existimatis illud, In terra positi, & in cælo uersantes. Cauete ne dignitatem amittatis. Difficulter post purgationem eluitur macula. Leontopolitæ consilium quàm pro natura sua clēmentius ceperunt. Suis enim omissis, uicinos legum uiolatarum accusarunt. Si quidem hactenus fratres ad fratres, & filius ad patrem, & pater ad sobolem lictores

παρεκάλεσε τὸν δῆμον. τάχα δὲ καὶ τὸ νεῶ ἐγκεχειρήκασιν, καταλυόντων ἐπὶ τῷ ἀλληλοφονίαν τῷ πάτριον· ἀλλ' ἰδίᾳ μὲν ἕκαστος ὑπὲρ τὸ ἑταῖρον φέρεται, κοινῇ δὲ ἡ πόλις ὑπὲρ τοὺς οὐκ ἀτυχῶς ἀγωνιζομένους. ὃ γὰρ ἀνεκτὸν αὐτοῖς, εἰ μὴ ἐν δημοσίᾳ τὸ αἴτημα τῆς πόλεως κατηγορηθὲν εἴη, καὶ συκοφάντου χώραν ὑποδυσεται; ἀλλ' ἡμῖν γε εἰς τὸ μηδὲν ἀδικεῖν, αὐτὰ τὰ κατηγορούμενα σαφεῖς ἀποδείξεις παρέχει, ἀτυχηκόσιν ἀκολουθεῖν δίκας. γεωργεῖν δὲ ἡμεῖς, οὐκ ἀγοράζειν δίκας ἐμάθομεν. τί ποτ' ἂν ἀποστερήσειαν αὐτοῖς πάλαι ποτὲ πολλοὶ τῶν ὑποδεεστέρων μερῶν, ὑπερβαίνειν ἀξιοῦσι, καὶ ἐφ' ἡμᾶς ἔρχονται, τοὺς ὑπερ αὐτοὺς κειμένους· δυσπροτέροις τε οὖσι καὶ ἠδικημένοις πρὸς τῆς θέσεως, ἀπεμπολῶσι ἀεὶ τὸ πρὸ γινόμενον. ἐπὶ δὲ τῆτες ὑπεγένετο δεύτερον, ἀξιοῦσιν αὐτὸ ψευδῆ τὰς ἡμετέρας συμφορὰς εἰς τοῦτο εἰνῦσιν αἱ πρώλιαι γραφαί, καὶ σκοπὸς αὐτοῖς τῶν ψηφισμάτων οὐχ ἕτερος. ὁμολογοῦσι δὴ τι καὶ δίκαιον, ὃ πρὸ πρώτων ἡμῶν καὶ μόνων ἄξιον

aduocauit. Sed fortè ne sic quidem auitas illas desinunt mutuas cædes: uerùm ut priuatim quisq; socium, ita communiter ciuitas uicinos infeliciter datos inuadit. Nec enim ferendum putant, nisi etiam publicè ciuitatis habitus accusatorius cernatur, & calumniatoris subeat locum. Verũtamen nobis manifestum innocentiæ argumentum ipsæ præbent accusationes, postquã ad iudicis auditionem peruenimus. Nos uerò agros colere, non causas agere didicimus. Cur ergo, posteaquam iam olim suum ipsis attributum fuit, hoc transilire, & ad nos, qui multo uehementius urimur, conferre se uolunt: quiq; sticuloſiores, & iniquo situ sumus, ijs perpetuò quod supereſt, uendunt? Quoniam hoc anno nihil pecuniæ superfuit, id nobis calamitati esse cupiunt. Huc tendunt accusationes priores, neq; alius est decretorum scopus. Quin etiam alterum quiddam fatentur, quod à nobis & primis & solis est

ἄξιον εἰρῆσθαι, ὡς θαρσαλεώτερον ὂν τῆς ἀδικωτάτης αὐτῶν ἐγκλήσεως. πόρρωθεν γὰρ αὐτοὶ κρηπῖδα τῇ συκοφαντίᾳ βαλλόμενοι, ὑπὲρ ἀδείας τοῦ τοῖς μὴ βουλομένοις ὕδασι χρῆσθαι, τῷ σεμνῷ τούτῳ δικαστηρίῳ βόθρον ἐποιήσαντο.

ΣΥΝΕΣΙΟΥ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ.

Ὑπὲρ φιλοσοφίαν πολίτου τὸν βουλόμενος, καὶ τῆς φιλανθρωποτάτης θρησκείας ἀναγόμενος εἰς ἦθος φιλόκοινον, ὑπήκοος ἅτε καλούμενος ὑφ' ὑμῶν, καὶ χαίρων μαθὼν ἐφ' οἷς αἱ πόλεις σοι, διεβεβαιώσατον. πρόβουλος δ' αὐτὰς οἶμαι καὶ νῦν καὶ ἐπὶ ὕστερον, εἰς τὸν ὑπάρξαντας ἔργων ἀγαθῶν διαβεβῆσθαι καὶ εἶναι καὶ φαίνεσθαι. τάς τε δὴ κοινὰς ὑπὲρ διεξάμην τοῦ δήμου φωνὰς, καὶ ὅσης ἰδίᾳ λόγου διέβητο, πάντας ὁμοῦ τοῖς ἐπαίνοις ἐπλώσαμ. ἀλλὰ καὶ μὲ δεῖ γλίσχρον τῶν ὀφειλόντων. καὶ μοι βουλήσῃ μᾶλλον ἑτέρων καὶ τὰ κοινὰ· καὶ τὸν ὑπὲρ ἑκάστου χάριν καὶ ἰδιώτου καὶ πόλεως, αὐτὸς ὀφείλειν τοῖς εὖ

πεποι-

proferri æquum, quandoquidem iniustissimum ipsorum consilium patefacit. Etenim procul calumniæ iacto fundamento, quò possent aquis alienis impunè frui, in seuerum hoc iudicium se intulerunt.

SYNESII CONSTITVTIO.

Postea quam nec philosophiam à rep. alienam sector, & humanissima religio cõmunitatis amorem conciliat: tum à uobis uocatus parui: tum, quam ob causam ciuitates duæ concurrerunt, lubens cognosco. Student enim, opinor, & nunc & in posterũ erga rerum præclarè gestarum autores grati esse ac uideri. Quapropter & communes populi uoces excepi: & si quis propriè sermonem habuit, simul omnes collaudaui. Verùm enimuero me quoq; laudatorem esse decet. siquidem & me magis, quàm reliquos, res communes attingunt: & gratias pro singulis uel priuatis uel rebusp. à me

τι ποιήσασιν οἶομαι. ὃν γὰ ὑπὲρ τ̃ κοινῶν
ἀγαθῶν εὔξασθαι δεῖ, πῶς οὐκ ὀφλήσει
χάριν τῷ Διὶ σφετείας αὐτὰ καὶ τ̃ς ἄλ-
λης ἐπιμελείας αὐξήσαντι. πῶς γὰ ὁ Διὶ
φάσης οἴσω τιμῆς τ̃, ἵνα τύχω τ̃ δίκης
ἱδρώτι Διαπραξάμενον. κακὸς κακῶς
ἀπολωλέναι τὸς καταφάτους βαρβάρους,
ἐγὼ μὲν ἤτησα τ̃ θεὸν· αἱ γὰ αὐσίοι χεί-
ρες κ̃ θεὸν ἐξήραντο. τ̃ γέ τοι πρώην
εἰσβεβληκότων ἱππέων, ὑπὲρ χιλίους
ὄντων τ̃ ἀριθμὸν, ὁ δὲ πεμπημορία λεί-
πεται φασὶν οἱ πεπυσμένοι. αὐτοὶ γάρ τοι
ζῶσι τὸς πεπληγότας διαριθμήσαντες. κὰ
ταῦτα ὁ πολλ̃ στρατεύματος ἐξηγούμε-
νος εἴρηκεν· ἀλλ' ἄνδρες αὐτῷ συμπα-
ρετάττοντο παραπλήσιοι. κἀγὼ μὲν ὁ-
δὶ ἱερῶ φαῦλον οἷς στρατοπεδεύομεν ἱππέ-
ων τε καὶ πεζῶν· ὅτοσὶ δὲ ὑπερμάρδαις
δεῖν οἴεται χρῆσθαι. τὰς
δὲ πολλὰς τάττας ὁ δὲ τῶν ἀλλοτρίων
ἔργων ἐπηράτο θεατάς. ὅτοι χωρ-
σιν αὐτ̃ μόνα τὰ στρατηγήματα. τού-
των ἐστὶ λοχίτης καὶ λοχαγός. τούτων
ἐστὶ

deberi bene meritis arbitror. Etenim quem pro communi bono preces oportet concipere, non ei qui per expeditionem ac reliquam diligentiam illud auxerit, gratius debebit? Cur autem qui ſudore, uoti ut cõpos fiam, effecit, honore ſummo non afficiam? Vt mali malè perirent barbari, equidem à Deo contendi: uerùm Anyſii manus Dei nutu procurarunt. Ex equitibus certè, qui nuper plures mille eruperant, ne quintam quidem partem aiunt eſſe reliquam. etenim uiuunt ij, qui dinumerarunt cadauera. Neque hæc magno cum exercitu, uerùm quadraginta ſtipatus militibus effecit. Ac nihil equidem, quod ſecius ſit, de equitibus ac peditibus, quibus demens ſum damus, loquar: uerùm hic Vnnigardis ad omnia utendum cenſet. at multos iſtos ne ſpectatores quidem alienorum eſſe factorum uoluit. Hi ſunt eius ſtratagematum capaces. horum eſt contubernalis ac tribunus. horum

eſt

ἐστὶ συστρατιώτης καὶ στρατηγὸς. μετὰ τῶν πρέσβεων διὰ τῆς χώρας δρόμον ἔνοπλον. καὶ ταχὺ μὲν ἀπανταχοῦ γίνεται, νικᾶ δ' ἐφ' ὅπου καὶ γένοιτο. ὅτοι πολεῖς εἰ γένοιντο πρὸς οἷς ἔχομεν δικαιότατοι, μὴ τοῦ θεοῦ θαρροῦν ἀποφαίνομαι τοσοῦτον τὸν νεανίαν εἰς τὴν ἐκείνων διαβιβάσειν τε πόλεμον. αὐτοσίῳ στρατηγῷ δικαστὰς ἐννεγάρδας αἰτήσομεν, εἰ μέλλομεν ἐπανάξειν ἀπὸ τῶν βαρβάρων τὰς συμφορᾶς. εἶτε γένοιμι λαφύρων ἰδεῖν νομὴν, ἀνδραπόδων βαρβαρικῶν τὸν τέως δεσπότην αὐτοδυόντα. ταῦτα πρώην μὲν ἔξαυτῆς ῥᾴδιον λέγειν, νῦν δ' ἔξεστιν αὐτὰ καὶ ἐλπίσαι. τὰ γὰρ ἐν ὀφθαλμοῖς πιστὰ, τοῖς προσδοκωμένοις ἐνέχυρα γέγονε. πρὸς ὃν ταῦτα αὐτοσίου δεῖ τῶν δικαστῶν ἡγεμόνος. ὅτος ἐννεγάρδας κεκριμένος καὶ φύσιν ἔχει καὶ τέχνην. ὅτος δυνάσται τοὺς ἄνδρας ἐξοπλίζεσθαι καὶ μεταχειρίζεσθαι. ἐννεγάρδαι μὲν αὐτοσίου ῥώμαι καὶ χεῖρες εἰσίν. αὖθις δὲ τούτου καὶ τοὺς παραληφθέντας τοὺς παρόντας ἐπαινεῖν μὲν ἔχω τῆς ῥώμης, ἐγγυήσασθαι δὲ τῆς γνώμης οὐ βούλομαι.

est commilito atq; imperator. cum his armatum per regionem cursum decurrit. & ut celeriter, quò uult, peruenit: ita quocunq; peruenerit, uincit. Hi si numero usq; ad ducentos augeantur, ausim Dei ope fore polliceri, ut in illorum agrum hic iuuenis bellum transferat. Anysio imperatori Vnnigardas ducentos postulabimus, si à barbaris cognatos uolumus repetere. Vtinam spolia distribui uideam, progq; barbaricis mancipijs eum qui hactenus fuit satrapa, seruire. Hæc antè optare tantum, nunc etiam sperare licet. Nam quæ sunt ante oculos certa, futurorum pignus extitêre. Ad hæc igitur Anysius ducentis imperans est opus. Hic Vnnigardis & per naturam & per artem uti nouit: hic eos armare potest, ac tractare. Vnnigardæ cum Anysio robora sunt, & manus. absq; hoc uerò etiam horum quadraginta ut robur laudare possum, ita animum præstare nolo. De hoc mittan-

tur

μιν. ἀναφορὰ στελλέσθω πρὸς τοῦτο πρεσβύτατα στρατιώτας: καὶ χρόνον αὐτοῦτα τῷ γυναίῳ, καὶ τἄλλ' ὁποῖος αὐτὸν ἐπ' εἰρήνης δὲ πόλεμον, τὸν μικρῷ τοῦ βαρβαρικοῦ χαλεπώτερον, τὸν ἐκ τῆς στρατιωτικῆς ἀταξίας καὶ τῆς τῶν ταξιάρχων πλεονεξίας, ὃν ὅστις ὁ παύσας ἐστὶν; ἐφ' ᾧ μόνον τῶν πολλῶν στρατηγῶν ἰδιώτης ἠδικημένος, μείζω στράτευμα φθέγγεται. τινὰ δὲ ἔξεστι καλεῖν ἀθλιώτατον; ὃν τὸν ὑπερορῶντα καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ νόμου κερδῶν; ὁ θεοσεβὴς ἢ τὶς αὖ γένοιτο μᾶλλον, ἢ ὅστις ἅπαντα ἔργα καὶ λόγα θεόθεν ἄρχεται. αὐθ' ὧν ἁπάντων ἔξεστι δὴ πᾶσι καὶ θάδε προσθύξασθαι γῆρας ἀπὸ βαθὺ καὶ λιπαρὸν εὐδαιμονίαν, τοῖς ἑαυτοῖς συμπροϊοῦσης τῆς ἀρετῆς.

tur qui ad Regem referant, ac tum milites laudent, tum generoſo uiro, et ſi quod aliud meretur cognomen, tempus poſtulent. Non hic bellum, quod in pace per militum inſolentiam & ductorum iniuriam barbarico ferè difficilius extitit, confecit? ſub quo quidem ſolo imperatore priuatus quilibet uim paſſus, milite confidentius loquitur. Iam quem licet incorruptiſſimũ uocare? an, qui etiam legibus conceſſum lucrum aſpernatur? Pius porrò quis nam ſit magis, quàm qui à Deo facta dicta que cuncta auſpicatur? Quas ab res omnes longam & lautam ſenectutem, creſcente cum annis uirtute, cunctos ipſi etiam heic optare æquum eſt.

SYNE-

ΣΥΝΕΣΙΟΥ ΕΤΕΡΑ ΚΑ-

τάστασις, ῥηθεῖσα ἐπὶ τῇ μείζῃ τῶν βαρβά-
ρων ἐφόδῳ, ἡγεμονεύοντος γενναδίου, καὶ
δικηὸς ὄντος ἐνοικεντίου, πρὸς
Θαλέλαιον.

ΓΩ μὲν οὐκ οἶδ' ὅπῃ χρὴ καὶ λέγειν ὑπὲρ τῶν ἐν ὀφθαλμοῖς συμφορῶν. ὅτε γὰρ χολὴ λέγειν, οἷς κλαίειν ἀνάγκη· ὅτε λόγος αὖ ῥᾴοιτο τοῖς πράγμασι σύμμετρος. καίτοι καὶ τὸ δακρύειν ἐνίοις τῷ μεγέθει τῶν συντυχόντων κακῶν ἐκλαγόντας ἐπέλιπεν. ἀλλ' ἐπειδὴ κλαιόντων μὲν θεὸς αἰδαίνεται, δεῖ δὲ εἰδέναι καὶ τὰς τὰ ῥωμαίων σκήπτρα διέποντας. χάρις σὺ τοῖς οἷόντε τὰ δυναμένων λόγως εἰσενεγκεῖν εἰς τὸ τοῦ βασιλέως συνέδριον. ἀπαγγελλάτω τις αὐτοῖς ἐν βραχεῖ, ὅτι πενταπόλις βασιλεῖ τομέχρι τρίτης ἡμέρας λιῶ εἶναι κτῆμα ἀγαθὸν, εἰ μὴ δυνάμει λειπόμενον ἑτέρων, ἀλλὰ τῷ μείζω δυναμένων ὑπερέχον. ἴσασιν αὐτὰ ὅσοι δεδημοσιεύκασι μὴ τοῦ πρωτεύειν τοῖς πράγμασιν· ὧν τὰ μέγα αἰθέ-

μιον

SYNESII CONSTITVTIO altera, in maximo barbarorum incursu habita, prætore Gennadio, duce Innocentio, ad Thalelæum.

EQuidem quid uel dicendum de præsenti clade sit, ignoro. nam nec dicere licet ijs, quos est necesse plorare: nec oratio rebus exæquari possit. Quin etiam lacrymæ nonnullos ad miseriarum magnitudinem attonitos defecêre. Veruntamen quoniam Deus quidem plorantes audit, debet autem hoc etiam Romanis principibus innotescere: scribe tu ad quos licet eorum, qui in Regis concilium rumorem possint introducere. Annunciet aliquis breuiter, Pentapolim ante tres dies possessionem etiam Regis bonam fuisse, ut alijs impotentiorem, ita potentioribus beneuolentiorem. Norunt id, quicunq; remp. diligenter gesserunt: in quibus Anthemium

d primo

μιον ἐγὼ τὰ πρῶτα καὶ ἀκούω καὶ πείθομαι· σὺν ἐμοὶ δ' ἂν, εἰ ὅσοις καιροῖς, καὶ μάλιστα τούτων ὁπόσοι τυραννικοὶ, γεγόναμεν ἀποφάσεσι βασιλεῖ. ἀλλὰ μέχρι τούτου τὰ πεντα πόλεως. χθὲς γὰρ τρίτην ἡμέραν, ἐφοίτα ῥωμαίοις ἔθνεσι ζημία, τὰς ἡγεμονίας αὐτῶν ὡς δὴ πεντάπολιν ἀριθμήσασιν. οἴχεται πεντάπολις νῦν ἀκριβῶς εἰς τέσσαρα, οἴχεται, ἕβδομον μὲν ἔτος ἤδη ὡς πρᾶξαι πονήρως, ἀλλ' ὥσπερ ζῶον δυσθανατοῦν, ἀνέφερε καὶ σωτηρίοις τοῦ πνεύματος τὸ λειπόμενον. ὃ φημὶ καὶ αὐτοῖς μνήμην ἐνιαυτῷ τὸν χρόνον αὐτῆς ὡς εἶχε ποιήσασθαι, πῆ μὲν ἀπάντων ἀποστάσεσι, πῆ δὲ ἀνιγαρδῶν χερσὶν εἰς δέον χρησάμενος. τοιγαροῦν ἀναβολῆς ἐφοίτα τοῖς κακοῖς· ἃ δὲ ἐξεχύθησαν ὅλῳ πλήθει τῆς χώρας. εἰς λῃστήρια μετετάξαντο. ἀφήλοντο καὶ ἀπεσήλωντο. ἐπεὶ δὲ τοῖς ὡς δικαζομένοις αὐτοῖς μετεμέλησε, νῦν ἱππο-κροτεῖται τὰ πεδία. νῦν οἱ στρατιῶται τειχήρεις, ἄλλος ἀλλαχόσε διῳλημμένοι, τὸ δὴ πρὸ καιροῦ κακὸν, ὀδυνῶσιν ἀλλήλοις ὄφελος ὄντες, ὅτι μὴ σωτεταχθησαν.

τοιγα-

primo loco poni & audio & credo. Nouit igitur, quibus temporibus, ac præcipuè tyrannicis, extra culpam Regi fuerimus. Sed hactenus Pentapolis. uerùm heri & nudiustertius gentem amisere Romani, principatus suos abs Pentapoli numerantes. Perijt nunc funditùs Pentapolis, perijt, cui septimum quidem iam annũ non rectè habuisset, uerùm instar animalis moribundi ad se redijsset, ac spiritus reliquias recollegisset. Anno tempus eius auxit felicis memoriæ uir Anysius, ut omnium scutis, ita Vunigardarum manibus ritè usus. Quocirca quædam dabatur mali mora. Nec enim totis copijs in regionem effundebantur: sed quasi latrocinia exercerent, assiliebant ac resiliebant. Postea uerò quam triũm eos præliorum pœnituit, nunc equis agri cõculcantur. Nũc obsidentur milites, alius alio dissipati, quod sub Cerealio malum contigit, nec inter se, quoniam coniuncti non fuere, u-

τοιγαρῦν τὰ τῶν πολεμίων λαμπρά. οἱ πέρυσιν ἄζωνοι, καὶ πρὸς τὸ φυγεῖν ἀτρεπεῖς, νῦν πολιορκηταί. νῦν τὰ κώμησικὰ τείχη καθελόντες, πλατεῖ στρατόπεδα τὰς πόλεις περιχαρίζονται. τί γὰρ οὐ πρόχωρησεν αὐτοῖς; αὐσχέλανοι τὰς τῶν θρακῶν τῶν ἱππέων ἐνεδύσαντο θώρακας, οὐ κατὰ χρείαν, ἀλλ' ἐπεγκελῶντες τῷ σχήματι, ταῖς μαρκομανῶν ἀσπίσιν ἐπὶ τούτοις ἐχρήσαντο. εἰς γυμνητικὸν ἐτέλεσε τὸ ῥωμαίων ὁπλιτικὸν, ἐχθρῶν ἐλέῳ τὴν σωτηρίαν ἀρόμενοι. δακρύω τὰς ἄνδρας· οὐκ ὀνίδιζω τὴν συμφοράν. τί γὰρ οὐκ ἐπτοίησαν εἰς πολλαπλάσιον πλῆθος, οἱ κατὰ μέρος αὐτοῖς ἀθρόοις ἐντυγχάνοντες; ἐννιαχάρδαι τὸ μὲν ἐπὶ τῷ θεῷ καὶ τῇ ῥώμῃ καὶ τῇ τῶν ὅπλων ἐμπειρίᾳ σώζονται· τὰ δ' ἐπὶ στρατείᾳ, τίνα οὐ καὶ μέγα κακὸν τοῖς πολεμίοις εἰργάσαντο, καθ' ὧν ἃ παρ' ἐκόντων ἀφίενται τῶν ἀγόντων αὐτούς, ἀλλ' εἴποτε σκυλάκων δίκην ἀποδιάσαντο. οἱ δὲ πάλιν ἦγξαν αὐτούς, καὶ ἀνεκαλέσαντο πόλεμον κορεσθῆναι δρόμου καὶ φόνου θηρίων. καίτοι καὶ ἐννιαχάρδαις ἀφορμαῖς

ἔδει

tiles. Quapropter ſplendidæ ſunt res hoſtium. Qui priore anno ſuccincti & ad fugam erant compoſiti, nunc nos obſident. Nunc pagorum dirutis mœnibus, lato urbes exercitu circundant. Quid enim illis non ſucceſſit? Auſuriani Thracum equitum induere thoraces, non propter uſum: uerùm irridentes habitum, ſcutis inſuper Marcomannorum ſunt uſi. Romani milites facti ſunt uelites, hoſtium miſericordia ſalutem conſecuti. Deploro uiros, nõ exprobro cladem. Quid enim contra multis partibus plures egiſſent, qui per partes ipſis cunctis occurrerũt? Vnnigardæ, Dei quidem, & roboris, et armorum peritiæ ratione ſeruantur: uerùm in expeditione quod magnum intuliſſent hoſtibus malum, in quos à ducibus non ultrò dimittebantur, uerùm ſi fortè canum ritu erumperent. at hi rurſum eos ligabant: ac priuſquam curſu atq; cæde ſatiarentur, reuocabant. Atqui Vnnigardis etiam

ἔσθ', καὶ πωπιζαγμένῳ στρατεύματος. ἔσθ' γὰρ οἶμαι φάλαγγος, ὥσπερ ἐνεργὸν μαχαίρας, τὸ μὲν ἀκμαιότερον προβεβλῆσθαι, τὸ δὲ βαρύτερον ἐπιλαμβάνεσθαι. ἴσως ἡ πληγὴ τρωτέα γίνεται. ὅλως δὲ τὸ πλῆθος αὐτὸ ὀλίγον ἐστὶ πρὸς τὸ διαπολεμῆσαι τὸν πόλεμον, ὃς δ' ἂν ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς τόποις διαπολεμηθείη καλῶς, εἰ μή τις εἰς τὴν ἐκείνων ἀνιχνεύσας διαβάσεις. ἔτι τούτοις δεῖ πλήθους ἑκατοντάδων πεντάρων, μᾶλλον δὲ πρότερον ἔσθ' ὅστου πλήθους καὶ στρατηγόν, πρὶν ἡμᾶς οἴχεσθαι χειμῶνι, πρὶν εἰς τοσοῦτον αὐξηθῆναι τοῖς πολεμίοις τὰ πράγματα. εἰς τὰ τελευταῖα ταῦτα καὶ γυναῖκες συνεστράτευσαν, εἶδον, εἶδον συχνοὶ γυναῖκα μαχαιροφόρον ὁμοῦ καὶ βρέφη λιθοβολοῦσαν. οἷς δὲ ζῆλοι τὸν ἀκίνδυνον πόλεμον. ὑπὲρ ἐμαυτοῦ πεφοβημένος, ὑπὲρ τῶν παίδων, ὑπὲρ τῆς πολιτείας αἰσχύνομαι. ὦ τοῦ παλαιοῦ ῥωμαίων φρονήματος· οἱ πάντα παλαισμοῦ νικῶντες, οἱ τὰς ἠπείρους προπαίοντες σωμάτων, μὴ ὑπὸ δυσλώβου καὶ νομαδίτου γένους

καταδυ-

agmine posteriore cõpositoq; exercitu erat opus. Oportebat enim opinor phalãgis tanquã efficacis gladij, acriorem quidem partẽ præfigi, robustiorẽ autem submitti. siquidẽ ita magis ictus penetrat. Sed prorsus eorum copiæ satis magnæ non sunt ad bellum gerendum tale, quod ne in nostris quidem locis facile gereretur, nisi quis in hostilem agrum Vnnigardas traijceret. Itaq; militib. insuper quadringentis opus est, aut antè potius opus erat unà cum duce, quam nos funditùs periremus, quam hostium res incrementum tantum acciperent. Postremis his temporibus mulieres quoq; militarunt. Viderunt, uiderunt permulti mulierem simul & gladium & infantem gerentẽ. Quis non tutum admiratur bellum? Pudet me susceptipro meipso, pro temporibus, pro rep. metus. O priscam Romanorum fidentiam. qui omnia ubiq; uicerunt, qui continentes trophæis coniunxerunt, nunc à miserâ & uagâ gen

κινδωνεύσι τοῖς ἑλλωΐσι λιβύας ἀφ᾽ ἁπτοβαλεῖν ἐ τὴν παρ᾽ αἴγυπτον ἀλεξάνδρειαν. ἐκεῖνο μεῖζον εἰς λόγον χρημάτων, τοῦτο δ᾽ εἰς δόξαν οὐκ ἔλαττον, εἴτις οἶδεν αἰσχύνεσθαι, καὶ ποιεῖταί τινα λόγον τοῦ πρέποντος. ὦ τοῦ φρονήματος, μεθ᾽ ὅσης τὴν χώραν σεσαγηνεύκασι· τέκνοις δοκεῖ ὅτι ὄρος ἄβατον γέγονεν, ὅτε φρέαρ ἐρυμνόν. πᾶσαν ἐπεξῆλθον, πᾶσαν διηρεύνησαντο, πᾶσαν ἡλικίαν ἐνδραποδίσαντο. παλαί ποτε παρ᾽ ἕλλησι, λογογράφων ἀκούω, γυναῖα καὶ παιδάρια γνωρίσματα τῶν τρωθέντων ἐκόμιζε πέπλος. ἀλλὰ τοῦτο μάλιστα γέγονε πανταπάλαι. τί γὰρ αὐτοκελεύστῳ κάλλιον κτῆμα γυναικὸς καὶ βρέφους, ἵν᾽ αἱ μὲν αὐτοῖς τίκτοιεν, οἱ δ᾽ ἵνα αὐξηθέντες στρατεύοιντο. ἐωθοὶ γὰρ αὐτὶ τῶν τεκόντων τοῖς θρέψασι γίνονται. ὦ πονηρᾶς ἀποικίας, ἣν ἀποικίζομεν. ἄγεται νεότης ἀχμάλωτος, τὰ πάγματα τῶν πολεμίων αὐξήσουσα. ἥξει δῆμος ὅπλα τὴν ἐνεγκοῦσαν πολέμιον, κερεῖ νεανίας τὴν γῆν, ἣν μέχριον ἔτι μετὰ τοῦ πατρὸς ἐξέτρεφε.

νῦν

te post Græcanicam Africam amissam, etiam Alexandria ad Aegyptũ sita me tuunt expelli. Vt illud opum ratione maius est, ita hoc ad gloriam non minus, si quis pudorem ac decori rationem aliquam habet. O' confidentiã, cum quanta regionem circumdederũt. Nec mons his ullus fuit inuius, nec firmum ullum propugnaculum. Totã peruagati sunt, totam perscrutati: ætatem omnem abduxêre seruam. Apud Græcos olim, aiunt historici, mulierculæ & pueruli populationum relinquebantur monumentis: sed aliter longè cum Pentapoli est actum. Quid enim Ausuriano muliere sit & infante gratius, ut uidelicet illæ pariant, hi adulti militent? Etenim parentum loco beneuolentiam nutricijs tribuunt. O' misera, quam deducimus, colonia. Captiua ducitur iuuentus, hostium aũctura turmas. Veniet populus in patriã hostilis: uastabit iuuenis terram, quam puer etiam cum patre coluit.

νῦν ἐν οἷς, νῦν ἀπάγεται, νῦν ἔτι δεσ
μῶτις ἡ πενταπόλεως ἐφηβεία. ἀμνώ ἢ
οἶδεις, οἶδε δύναται. καίτοι φασὶ πρὸ-
θυμείας τ στρατηγόν. ἀλλ' ἐγὼ ἐάσω ἀ-
λεξανδρέων οἱ κακῇ μοίρᾳ πενταπόλεως
ἐν αὐτῇ στρατόσαμενοι. τί γὰρ αὖ τις αἰ-
τιάσαιτο τ αἰτίων, ὧν χ γῆρας βαθὺ ἐ
γόσα καταβολὴ πολυχρόνιος τὼ συγγνώ
μιν ἐμνησάσαντο. καίτοι ῥᾴστην ἦν, εἰ
στρατηγῶν ἠτυχήσαμεν, ὑπερήφανον
στράτευμα χ προσκεκοφὸς τῷ θεῷ δίκην
ἀσεβείας εἰσπεράξαιτ. ποίων ἱερῶν ὕστ,
ποίων ὁσίων ἐφείσαντο; ἢ πλακῶν τῶ τ
βαρκαίνων πεδίων τὰ νεοσκαφῆ τ μνημά
των αἰέχωσαν; ἢ ὧν δὲ τούτων αἱ πανδα
χῶν τῆς ὑφ' ἡμᾶς ἀμπελίτιδος ἐκκλη-
σίαι πυρίκαυστοι καὶ ἐρείπια; ἢ τὰς μὲν
τραπέζας τὰς ἱερᾶς ὡς βεβήλους ὄπι κρε
ανομίᾳ παρέθεντο, τὰ δ' μυσικά σκεύη,
τὰ λελειτουργικότα τῇ δημιουργικῇ σπου
δείᾳ, πλετὴ δαίμοσιν εἰς τὼ πολε-
μίαν κομίζεται; τί τούτων ἀνεκτὸν
εἰς ἀκοὼ ἐλθεῖν ἀσεβῆ; ἴσις γὰρ
ἀξιοῖ

ἰᾶσθαι.

Nunc est in itinere, nunc abducitur, nunc est captiua Pentapolitana iuuentus. At opem non fert quisquam, nec potest. Atqui ducem esse paratum aiunt. uerum haud sinent Alexãdrini, quotquot Pentapoli malo ciuitatis fato militarunt. Cur enim insontẽ quis reprehẽdat, cui et senectus grauis, & morbi accessio diuturna ueniam impetrarunt. Alioqui facillimum fuerat, superbum Deoq; inuisum exercitum, si duces habuissemus, impietatis pœnas reposcere. Quibus hi templis, quibus ue sacris pepercerunt? Non multis in Barcænorum locis recentia subruerunt sepulcra? non per hos cuncta nostri uineti templa sunt in cinerem & rudera redacta? Non ne mensas quidem sacras carnificinæ, tanquam profanas, exposuerunt: uasa uerò mystica, quæ publicæ libationi seruierunt, dæmonum destinata cæremonijs ad hostes portantur? Quid horum auris ferre pia potest? Etenim

qui

ἀξιοῖ μνήμης ἃ κατέσταν φρέαρα, τὴν σκιαγωγίαν, τὰ ἔπαυλα, τὰς βᾶς, τὰς οἰς, ὅσαι τ̃ βαρβαρικῶν λησηρίων ἦσαν ἐγκαταλείμματα, τᾶις φάραγξιν ἐγκρυπτόμενα, ἐν τηλικούτοις κακοῖς μικρολογίας αἰτίαν ἐ διαπέφευγε. καίτοι πεντακισχιλίαις πω καμήλοις ἐσκιαγώγηται· ἀριθμῷ ἢ ἀναλύσει τριακοσίοις, τῇ τ̃ αἰχμαλώτων σεσωθήκῃ τοσούτῳ πλείους γινόμενοι. τέθνηκεν, ἀπέσβη τὰ πενταπόλεως, τέλος ἔχει, διακεχείρισται, ἀπόλωλεν, οὐκέτ' ἐστὶ παντελῶς, ἔθ' ἡμῖν, ἔτι βασιλεῖ. ἔτι γὰ βασιλεῖ κλῆμα γένοιτ' ἂν, ἴδιον * ἄνωθεν ἐκ τοῦ ἀποίσεται. τίς δ' αὖ οἴσεται ταῦτα τῆς ἐρήμου καρπούς; ἔστ' ἐμοὶ παῖς, ᾧ ἀπολείψω. ταῦτα γὰ ναυῒ ἔστι μοι τὸ μὴ σὺν ἤδη πελάγιον εἶναι, κἂ νῆσον θεασκοπεῖν. αἰγύπτῳ γὰ ἀπιτέω. κἀκεῖ δύναται διαβιῶναι κάμηλος αὐσταλαν ὁπλίτῃ βαστάσασα. νησιώτης οἰκήσω, πόλης ἀπὸ κτηματικῆς, μέτοικος, ἀτιμότερος ἀστῶ κυθηρίου. πολυπραγμονῶν γὰ ἤδη μανθάνω κύθηρα τὸ πέραν εἶναι τ̃ πενταπόλεως. ἐκεῖ με τυχὸν οἴσουσιν αὔρημοι νόμοι. παρ' ἐκείνοις διαιτήσομαι ξένος

qui propugnacula uastata, prædam, supellectilem, boues, oues, quantum à barbaricis latrocinijs relictum, cauernis creditum fuerat, mentione dignatur, is tantis in malis minutias cõ sectari uidetur. Veruntamẽ & quinq; millia camelorum sarcinis onerarunt, & triplo plures, per captiuorum accessionem, remigrant. Obijt Pentapolis, extincta est, finẽ habet, absumta est, perijt: nõ extat amplius nec nobis, nec Regi. Nam nec Regi sit possessio, quæ nihil producat (quem aũt ferat uastata fructum?) nec mihi, quam derelinquam, patria. Etenim per nauem stat, quo minus iam sim maritimus, & insulam dispiciam. Nam Aegypto diffido. potest etiã illuc Ausurianũ ferens militem camelus traijcere. In insula degam, pauper factus ex diuite, inquilinus, Cytherio ciue uilior. Iam enim per curiositatem cognoui, è regione Pentapolis cerni Cythera. Illuc me forsitan Noti deferent. Inter il-

los

νος, ἀλήτης. καὶ ἐπιχφήσω τὶ πρὸς εὐγενείας εἰπεῖν, ἀπισήσασιν. ὦ μοι κυρίων, ἧς αἱ δημόσιαι κύρβεις μέχρις ἐμοῦ κατάγουσι τὰς ἀφ' ἡρακλέους διαδοχάς. ἐγὼ δὲ αὖ εἶμι ἀρχαῖος, ἐν εἰδόσιν ὁλοφυρόμενος τὴν καταβεβλημένην εὐγένειαν. ὦ μοι τῶν τάφων, ὧν ἐγὼ μεθέξω, τῶν δωρεῶν. ὦ μοι πολεμαίδος, ἧς αἰεὶ δεῖ χθὼν ὕστατος ἱερεύς. ἀλλὰ φερέτω μοι τὸ δένδρον· οὐκέτι δύναμαι λέγειν· ἐπιλαμβάνεταί μου τῆς γλώττης τὰ δάκρυα· γέγονα περὶς τὴν φαντασίαν τῆς τῶν ἱερῶν ἀπολείψεως. ἔδει μὲν οἴχεσθαι πλέοντας· ἀλλ' ὅταν ἐπὶ νοῦν τὶς καλῇ, μικρὸν ἀναμεῖναι δέησομαι. καθίξομαι τὸ πρῶτον ἐπὶ τῶν νεῶν τοῦ θεοῦ. κυκλώσομαι τὸ θυσιαστήριον· δάκρυσι βρέξω τὸ πυμαλφέστατον ἔδαφος· οὐκ ἀποδραμοῦμαι πρὶν θύραν ἐκείνῃ καὶ θρόνον ἐκεῖνον ἀσπάσασθαι. ὦ ποσάκις θεοκλυτήσωτε καὶ μετεγραφήσομαι. ὦ ποσάκις ταῖς κιγκλίσι τὼ χεῖρε περιβαλῶ. ἀλλ' ἰσχυρὸν ἀνάγκη πρᾶγμα καὶ βίαιον. ἐπιθυμῶ δ' ὕπνου τοῖς ὀφθαλμοῖς ὕπνον ἀπειρύλπιστον. μέχρι ποτὲ

παρ'

los hoſpes, erro uiuam. ac ſi de nobilitate dicere quid cœpero, nunquam credent. O Cyrene, cuius tabulæ publicæ ab Hercule uſq; genius ad me deducunt. Nec enim ſim ineptus, ſi inter notos deletam nobilitatem deploraueró. O ſepulcra Dorica, quibus careb6. O Ptolemais, cuius ultimus fui lectus ſacerdos. Sed inuadit me malum. non amplius loqui poſſum. occupant mihi linguā lacrymæ. ueni in templorum relinquendorum cogitationem. Abire quidē nauigio neceſſe erit: uerū cum ad nauem quis uocabit, paulùm ut moretur, petam. Prius in Dei me templum conferam. aram circumibo. lacrymis precioſiſſimum rigabo ſolum. Non diſcedam, priuſquam portam illam, & ſoliū illud amplexer. O quoties Deiq; fidem implorabo, meq; reflectam. O quoties cancellis manus admouebo. Sed ualida res eſt ac uiolenta neceſſitas. Cupio ſomnum tubæ expertem oculis dare. Quouſq; ad propugnacu-

παρ' ἔπαλξιν σήσομαι; μέχρι πότε τηρήσω τὸ μεταπύργιον; ἐπαγρυπνῶ φυλακὰς ἀποτάττων νυκτερινὰς, καὶ φυλάττων ἐν τῷ* κέρδει, καὶ φυλαττόμενος. ὁ πολλὰ πρότερον ἀγρυπνήσας ἐπὶ ταῖς τῶν ἄστρων ἐπιτολαῖς, ἀποκνέομαι νῦν ἐγρηγορῶν ἐπὶ ταῖς τῶν πολεμίων ἐπιδρομαῖς. πρὸς ἀμφιμετρημένον ὕδωρ καθεύδομεν, καὶ τὸ λαχόν μοι μέρος εἰς ὕπνον ἀφαιρεῖται πολλάκις ὁ κώδων ὁ φυλακτήριος. αὖθις καλαμῶσω μικρὸν, ὧν τῶν ἐνυπνίων τῶν σκυθρωπῶν, εἰς οἷα ἀπέμπουσιν ἡμᾶς αἱ μεθ' ἡμέραν φροντίδες. τὸ λῆξαι πόνων, ἄρξασθαι πόνων ἐστί. φεύγομεν, ἁλισκόμεθα, πιεζόμεθα, δεδέμεθα, πιπρασκόμεθα. ποσάκις ἐξανέστηκα ἄσμενος, ὅτι δεσπότην ἀπέλιπον: ποσάκις ἐξανέστηκα ἐπέραθμος ἰδρῶτι ῥαγόμενος, ὁμοῦ τὸν ὕπνον καὶ τὸν δρόμον ἀπολιπὼν, ὅτι καταπίνας ἔφυγον σωλῆνα πολέμιον: μόνοις ἡμῖν ἡσίοδος δοκεῖ λέγειν, τὴν ἐλπίδα τηρήσας εἴσω τοῦ πίθου. πάντες ἀθάρσεῖς καὶ δυσέλπιδες. ὁ πεπαροιμιασμένος βίος ἀβίωτος οὐκ ἔστιν, ὦ ἄνδρες,

* μίγα

gnaculum ſtabo? Quouſq; locum excubiarū ſeruabo? Nocturnas denuncio uigilias, & cuſtodiens uiciſsim, & cuſtoditus. Qui olim ad ſtellarum ortus multum uigilaui, nunc ad hoſtium inſultus excitor. Ad aquam demenſam ſomnum capimus; meumq; dormiendi tempus non rarò tuba uigilum intercipit. Quod ſi paululum cõniueo: ò triſtia; quæ nobis curæ cõciliant diurnæ; ſomnia. Finis laboris; eſt laboris initium. Fugimus, capimur; uulneramur, colligamur, diuendimur. Quoties cum gaudio ſurrexi, quoniam herum effugeram. quoties anhelus ac ſudore madens ſurrexi; omiſſo ſomno pariter & curſu, quem; ut hoſtem armatum fugerem, intenderam. Solis Heſiodus nobis nihil ait, ſpe in dolio relicta. Diffidimus omnes, ac deſperamus. Quæ uulgi celebratur ſermone uita non uitalis, haud

e eſt aliàs

ἄνδρες, ἀλλ' ὃν ζῶμεν ἡμεῖς. τίς ἡ Δάτις ἦν; τί μέλλομεν; ἀπήχθηται πεντάπολις τῷ θεῷ. τίνας ἐκδεδόμεθα. ἡ γὰρ ἀκρίς οὐκ ἔστι κακῶν ἀκριβέστερον. τὸ γὰρ πῦρ, ὃ καὶ τὰ τῶν, τριῶν πόλεων ἐπενείματο λήια, τί πέρας κακῶν; εἰ τούτων ἄγνωσιν ἐλευθερίαν αἱ νῆσοι, ἐγὼ μὲν, ὅταν ἀφιεμένη τὸ πέλαγος, πλευσοῦμαι. ἀλλὰ φοβοῦμαι, μὴ καὶ λαβὴ μετὸ δένον. πελάζει γὰρ ἡ κυρία τοῦ καθεστῶτος, ᾧ τῇ πόλει φασὶν ὁ Περσοφόρος ἠπείλησεν, ὁ τοῦ πολεμίου στρατεύματος ἐξηγούμενος. μάλιστα δὲ καιρῶν ἐκεῖνος ἱερεῖσι τὰ ἐπὶ τὰς αὐλὰς τοῦ θεοῦ δρόμον ἀναγκαῖον ἀποφαίνει. αὖ ἐν χρῷ τῆς πόλεως ὁ κίνδυνος γένηται, ἐγὼ κατὰ χώραν ἐπ' ἐκκλησίας μενούσας ναυαγεῖς προσήσομαι χέρνιβας, προσφύσομαι τοῖς κιόσιν τῶν ἱερῶν, αὖ τοῦ ἄσυλον ἀπὸ γῆς αὐέχουσι τράπεζαν. ἐκεῖ κατὰ ζῶν καθεδοῦμαι, κατὰ ἀποθανὼν κείσομαι. λάτρις εἰμὶ τοῦ θεοῦ· κατὰ τοῦ ψυχοῦ ἴσως ἀπολατρεύσομεν δεῖ. ἀμείβει ὄγε θεὸς φείδεται τοῦ βωμοῦ τὸ ἀναίμακτον, ἱερέως αἵματι μιαινόμενον.

εἷς κράτιστος ἐν λόγοις καὶ πράγμασιν,
ᾧ πᾶσα θαλίας παιδεία πρέπει.

est alia, uiri, quàm nostra. Quæ mora? quid cunctamur? Inuisa Deo Pentapolis est: pœnis traditi sumus. Etenim locũ sta nõ est malum grauius. Ignis autem, qui ante hostes, urbium trium segetes populatus est, quem habet malorum finem? Si his carent incõmodis insulæ, equidem, cũ desæuierit mare, nauigabo. sed ne prius me occupet malum, timeo. Propè enim abest incursus dies, quem urbi fetialis, ut aiunt, hostilis interpres exercitus denunciauit. Illud maximè tempus cursum ad aulas Dei sacerdotibus necessarium reddet. Si ad extremũ deuenerit ciuitas, equidem locũ meum in templo seruabo. pura prætendam gutturnia. sacris adhærebo columnis, quæ sacrã à terra sustinẽt mensam. Illic & sedebo uiuus, & iacebo mortuus. Dei sum sacerdos: & animã fortassis offerre me oportet. Nec tamen incruentã aram sacerdotis cruore Deus maculari sinet.

Sis rebus & sermonibus fortissimus,
Quem cuncta, Thalelæe, doctrina decuit.

ΣΥΝΕΣΙΟΥ

ΥΜΝΟΙ ΕΜΜΕ-
τροι.

SYNESII

HYMNI CARMINE:

Interprete

GVLIELMO CANTE-
ro Vltraiectino.

BASILEAE.

IOANNI OPORI

NO GVLIELMVS

Canterus S. D.

INTER cetera poematũ genera fermè antiquissimam esse Hymnorũ scriptionem, quam etiá Plato solam admittere potuit, & autoritate cõfirmari potest, & facilè fit uerisimile. Etenim cum singulis temporibus homines probi perpetua Dei beneficia, quibus necessariò fruebãtur, considerarent: nec alia se ratione pro tãtis meritis gratos ac memores uideri posse arbitrarẽtur, quàm si laudationibus continuis tot bonorum autorem prosequi pergerent: ad hymnos dicendos, & laudes prędicãdas se contulerunt. Itaq; sicut Hebræi olim uerũ Deum, omnis boni fontem: sic Græci pòst, ac deinceps Latini partim eundẽ, partim eius loco deastros, uel per ignorationẽ, uel etiam de industria celebrare cœperũt. quorũ ut illi ueniam facilius merentur, si, cum

ueritatis cognitione priuati forent, ad ea se quæ oculis cernebantur, colę da retulerunt: ita hi, cum ueram habe rent rerum diuinarũ scientiam, quàm rectè ad glandem & uomitum redierint, non est uidere difficile. Quid enim aliud est artibus diuinis, & ingenio pręclaro turpiter abuti? ὥσπερ γὰρ εἶπεν ὁ ἀπόστολος τὸ, Οὐδεὶς δυνατὴ εἰπεῖν κύριον Ἰησοῦν, εἰ μὴ ἐν πνεύματι ἁγίῳ· ὅτως καὶ τὸ, Οὐδεὶς δυνατὴ εἰπεῖν κύριον τὸ ἔδωλον, εἰ μὴ ἐν πνεύματι ἀκαθάρτῳ· ἐκ ἀπεικότως ἐστὶν ἀπὸ τοὐναντίου προσάπτειν. Quòd si quis etiã libertatem poeticam ad horum defen sionem prætexat, illud eiusdem animaduertat, Μὴ πλανᾶσθε, θεὸς οὐ μυκτηρίζεται. Longè rectius ac præstantius Synesius noster: qui postquam uera luce perfusus fuit, uerum Numen hymnis decẽ elegantissimis, quos etiam recitat Nicephorus, non sine magno quodã animi ardore laudauit. Eos nos, cum Latina lingua dignissimi uiderentur, eodem carminis genere, quò res gratiæ plus haberet, conuertere uoluimus. Id autem quale sit, quoniam non cuiuis erit in promtu cognoscere, breui

ter

ter explicabimus. Ac primus quidē Hymnus, alter, & ultimus, Anapæsticis monometris conscripti sunt, & nobis uersi: quanquam paulo accuratius. nam Synesius non rarò tempora, uel syllabas tantum in his, ut & in alijs, annumerare contētus est. Tertius habet Anapæstica dimetra catalectica. Quartus Ionicum à minore primū uersum habet: reliquos temporibus ferè uel saltem syllabis respondentes. In eo nos Anapęsticis dimetris hyper catalecticis, qui sunt ἰσόχρονοι, uti maluimus. In reliquis quinq;, Ionicis à minore dimetris eadem ratione usus est, interiectis nonnunquam Anacreōtijs. Nos ex his Anacreontios, qui nō paulo sunt lepidiores, fecimus: Ionicis alicubi, Anacreontis ipsius exemplo, interpositis. Hunc porrò laborem nostrum tibi, I. OPORINE, dicare uolumus, ut, quoniam Græcum Hymnorum exemplū à te primùm è tenebris erutū ad nos deuenit: idē iam typis traditum, & interpretatione tanquam geminatum ad te iure redeat. Quin etiam Clementis Alexandrini

hymnũ satis insignem, quoniam eiusdem est & generis & carminis, ad finem uelut ἐπίμετρον adiecimus. Ceterùm, ne illud ignores, in Synesio uertendo duobus præterea codicibus usi sumus: quorum alterum I. Vincentius Pinellus è sua, alterum Hier. Vuolfius ex Augustana bibliotheca, uiri certè doctissimi & studiosorum hominum amantissimi, nobis suppeditarunt. Ex horum collatione restituti loci, parentheseos desinentis nota sunt insigniti: reliqui nostræ coniecturæ debentur. Bene uale, uir clarissime: & literas ac linguas elegantiores indefesso labore, sedulaque industria tua perge exornare. Hoc enim, si quicquam aliud,

θῆσει δ' ἀθανάτοιο καὶ ἀγήραον ἤματα πάντα.

Iterum uale.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΥΝΕΣΙΟΝ

Ιωάννης Λεοντόνυχος.

Πινδαρικὴν φόρμιγγα λαβὼν σοφώτατος ἀνὴρ
Συνέσιος, μεγάλῳ λῖνον ἄεισε θεῷ. (Ἀρῶμ
πλὴν ἀλλ' αὐτὸς ἐπεὶ λίπεν αὐγὰς ἠελίοιο,
Πᾶσα μελῶν ἐρατῶν σὺν θυὶ ὅλωλε χάρις.
Νῦν δ' ἄρα Συνέσιόν θ' ἅμα καὶ μελιηδέας ὕμνους
Καρτερὸς ζωῆς εἰς φάος αὖθις ἄγει.
Ἰσ' οὖν αὐδῇ σοφῷ χάριν, ὦ μυσῶν θεράποντες
ὕμνοί τ' εὐαγέες, καὶ σύ γε Συνέσιε. (τες,

ΣΥΝΕΣΙΟΥ
ὕμνος πρῶτος.

Αγε μοι ψυχὰ,
ἱερῆς ὕμνοις
ἐπιβαλλομένα,
ὑλησινέας
ἔνασον οἴστρους·
θώρηκτε δὲ νόος
ζαμενεῖς ὁρμάς.
βασιλῆι θεῶν
πλέκωμεν στέφανον,
θῦμ' ἀϊδίμαχτον,
ἐπέων λοιβάς.
σὲ μὲν ἐν πελάγη,
σὲ δ' ὑπὲρ νάσων,
σὲ δ' ἐν ἀπείροις,
ἐπί τε πολίων,
κραναῶντ' ὀρέων,
καὶ κατὰ κλιτύων
ὁπόταν πεδίων
σάσω δι' ὑμνους
γύων παρσὰς,
σὲ μάκαρ μέλπω

γυῖπα

SYNESII

HYMNVS I.

GE *nunc, anima,*
Sacris hymnis
Operam nauans,
Carnis gnatos
Compesce æstros,
Mentisq; arma
Fortes impetus.
Regi diuûm
Serium nectimus,
Puram uictimam,
Vocum libum.
Te per pelagus,
Teq; per insulas,
Teq; in terris,
Teq; per urbes,
Montesq; asperos,
Et per claros
Postquam campos
Geminas tulero
Genuum plantas,
Te cano, sancte

Mundi

γλέπω κόσμον.
σοὶ νύξ μὲ φέρῃ
τὸν ἀοιδὸν αὔαξ·
σοὶ δ' ἀμελίας,
σοὶ δ' ἀώους,
σοὶ δ' ἑσπερίους
ὕμνους αὐάγω.
ἰσόρρεες αὐγαὶ
πολιῶν ἄστρων,
μαΐας τε θρόμοι,
καὶ μέγας ἴτωρ,
ἄλιος, ἀγνῶν
ἄστρων πρύτανις.
ἰσίων ψυχᾶν
ἀγιωτάμιας,
ὀπὶ σὰς αὐλάς,
ὀπὶ σὰς κολπούς,
τὸν ἀπόστροφον
ζωναῖς ὕλας
ἱλαρὸν* ἱλαφιζόντων,
* ἱλάριον χαίρων ἵνα σοι
σωμολαὶ ἰκόμαν.
νῶν ὀπὶ σεμνὰς
πολυτροπείας

σηκούς

Mundi conditor.
Tibi me fert nox.
Rex, cantorem:
Tibi lucanos,
Matutinos,
Vesperti nos
Hymnos offero.
Testes radij
Canorum astrûm,
Lunæ cursus,
Magnus circitor,
Sol, castorum
Dux astrorum.
Sacrorum animûm
Autor sancte,
Aulas ad tuas,
Gremiumq; ad tuum
Auertentem
Duræ carnis
Direxi pedem,
Gaudens ad tuum
Pergerem ut ostium.
Nunc augustæ
Relligionis

σηκὸς ἁγίους
ἱκέτας ἔμολον.
νῦν ἐπὶ κλιτῦν
κορυφαὶ ὀρέων
ἱκέτας ἔμολον.
νῦν ἐς ἐρήμας
αὐλῶνα μέγαν
λιβύας ἔμολον,
πέζαν νοτίαν,
ταὶ ὅτ' ἄθεον
πνεῦμα μολιὸν,
ὅτι χαράσσει
ἴχνη ἀνθρώπων
ἀσυμβλήτων·
ἵνα σοι ψυχὰ
καθαρὰ παθέων,
λύσασα πόθους,
λήξασα πόνων,
λήξασα γόων,
θυμῶν, ἐρίδων,
ὅσα κηλιδοῖ
ἀποσφαλμένα,
καθαρᾷ γλώσσᾳ
γνώμῃ θ' ὁσίᾳ

τὸν

Ad ſacra templa
Supplex ueni.
Nunc ad montium
Clarûm uerticem
Supplex ueni.
Nunc ad uaſtæ
Tractum ingentem
Libyæ ueni,
Oram Auſtralem:
Quam non impius
Spiritus inquinat;
Non deſignat
Hominum plantâ
Vrbicolarum.
Animus quo tibi
Affectu carens;
Curis uacuus,
Abſq; labore,
Abſq; dolore,
Ira, rixa,
Cuncta humanæ
Longè remouens,
Pura lingua,
Sanctamente

τὸν ὀφλόμενον
ὕμνον ἀποίσῃ:
σφαμείτω
αἰθὴρ καὶ γᾶ:
σάτω πόντος,
σάτω δ' ἀήρ.
λήγετε πνοιαὶ
θαλίων αὐέμων.
λήγετε ῥιπαὶ
γυρῶν ῥοθίων,
ποταμῶν ῥοχθαὶ,
κρανααὶ λιθάδες.
ἐχέτω σιγὰ
κόσμος λαγόνας,
ἱερδομένων
ἁγίων ὕμνων.
δύτω κατὰ γᾶς
ὀφίων συρμός.
δύτω κατὰ γᾶς
καὶ πλανὸς ὄφις,
δαίμων ὕλας,
νεφέλα ψυχᾶς,
εἰδωλοχαρὴς,
δύχαῖς σκύλακας

ἅπ-

Qui debetur
Offerat hymnum.
Faueant linguis
Terraq; & æther.
Stet iam pontus.
Stet simul aer.
Cessent celeris
Flamina uenti.
Cessent fluctuum
Curuorum impetus:
Ostia fluminum,
Latices asperi.
Sileant omnia
Mundi latera,
Dum sacrantur
Hymni sancti.
Terram subeat
Serpentum uis.
Terram subeat
Serpens ales,
Dæmon carnis,
Animæ nebula,
Simulacricola,
Ad puras canes

ἀπιθώσασων.
σὺ πάτερ, σὺ μάκαρ,
σὺ ψυχοδόρβας
ἀπέρυκε κακὰς
ψυχᾶς ἀπ' ἐμᾶς,
ὄχλας ἀπ' ἐμᾶς,
ζώας ἀπ' ἐμᾶς,
ἔργων ἀπ' ἐμῶν,
ἃ δ' ἀμετέρα
πρὰ πίδων λοιβὰ
σοῖς ἐρατίμοις
μελέτω θεοπόλοις,
πορθμεῦσι σοφοῖς
ἁγίων ὕμνων:
ἤδη φέρομαι
ἀπὸ βαλβίδας
ἱερῶν ἐπέων.
ἤδη κανάχει
ὄμφα θεῖ νᾶϊ.
μάκαρ ἵλαθί μοι,
πάτερ ἵλαθί μοι,
εἰ θεῖόν τι κόσμου,
εἰ θεῖα μοῖρα
τῶν σῶν ἔθιγον.

τὶν

Inclamans preces.
Tu ſancte pater,
Tu cordiuoros
Propelle canes
Anima de mea,
Precibus de meis,
Vita de mea,
Factis de meis:
Verum noſtrum
Mentis fertum
Inſignes tui
Curent famuli.
Traiectores
Sacrorum hymnûm.
Iam nunc deferor
Ad ſacrarum
Valuas uocum.
Iam circunſtrepit
Sonitus mentem.
Miſerere ſacer,
Miſerere pater,
Si non ritè,
Si non rectè
Tua quondam attigi.

τὴν ὄμμα σοφὸν,
τὴν ὄμμα πολὺ
ταῖς σαῖς στεροπαῖς
αἰναχθόμενον
ὑ καταμύσῃ.
ἀτενὲς δ' ἐρακεῖν
ὅπι σὺς πυρσὺς
θέμις ὐδ' ἐ θεοῖς.
πίπλων δ' ἐνόος
ἀπὸ σᾶς σκοπιᾶς,
τὰ πέλας σαίνῃ,
ἀκίχητα κιχεῖν
ὅπι βαλλόμενος,
ποσὶ δεῖν ἄϊγλαν
ἀκάμαντι βυβῷ
ἀμαρυσσομένᾳ.
ἀβάτων δ' ἀποβὰς,
ὅπι πρωτοφανὴς
εἶδος ἰρεὶδῃ
ὄμματος ἀλκάν.
ὅθεν αἰνύμενος
ὅπι σὺς ὕμνους
αὔθεα φωτὸς
* ἀίδιος * ἀοιδίοις αὐέμοις

* αὐδᾷ

Cuius prudens
Multus'ue oculus
Fulgore tuo
Reflectente
Non conniueat.
At lucem in tuam
Lumina figere
Nec dijs fas est.
At mens lapsa
Specula de tua,
Proxima quassat,
Incomprensa
Prendisse studens.
Lucem aspicere
Infinito
Fine micantem.
Ardua linquens
Tunc in primam
Speciem confert
Oculi uires.
Vnde assumtis
Hymnos ad tuos
Floribus, in quos
Nil uentis licet,

* αὐτ- παυσι * ἀναπαῦσαι βολαί,
τὰ σὰ σοὶ πάλιν δ' ὰς.
τί γὰρ ἄ σὸν ἄναξ,
πατέρων πάντων
πάτερ αὐτοπάτωρ,
πεθπάτωρ ἀπάτωρ,
ἰὲ σεαυτῷ,
σὺ ἑνὸς πρότερον,
ὄντων σπέρμα,
πάντων κρύτερον,
πρωτογόνοις νῷ,
κόσμων ῥίζα
τῶν δεχεγόνων,
ἀμφιφαὲς φῶς,
ἀτρέκεια σοφὰ,
παγὰ σοφίας,
κεκαλυμμένε νῷ
ἰδίαις αὐγαῖς,
ὄμμα σεαυτῷ,
πρησηροκράτωρ,
αἰωνοτόκε,
αἰωνόβιε
ἐπέκεινα θεῶν,
ἐπέκεινα νόων,

Oculos clauſit,
Tibi tua reddens.
Quid enim non tuum,
Cunctorum patrum
Pater ipſiſſime,
Sine patre pater,
Fili proprie,
Vnum ante unum,
Semenq; entium,
Centrumq; omnium,
Mens antiqua,
Mundûm radix
Antiquorum,
Lux perfecta,
Sapiens ueritas,
Fons ſapientiæ,
Mens abſconditæ
Fulgore ſuo,
Ocule proprie,
Preſteripotens,
Aetatum autor,
Viue ætates
Vltra mentes
Vltraq; deos,

ὅπι θάτερα νωμῶν
νοερητόχε νᾶ,
ὀχετηγὲ θεῶν,
πυθματεργὲ,
καὶ ψυχοτρόφε,
παγὰ παγῶν,
δέχων δέχα,
ῥιζῶν ῥίζα.
μονὰς εἰ μονάδων,
ἀριθμῶν ἀριθμὸς,
μονὰς ἦδ' ἀριθμὸς,
νᾶς καὶ νοερὸς,
καὶ τὸ νοητὸν,
καὶ πρὸ νοητᾶ.
σὺ καὶ πάντα,
διὰ σὺ * δ' ἀπάντων,
πάντων σύτι πρὸ πάντων,
σπέρμα τὸ πάντων,
ῥίζα καὶ ὅρπαξ,
φύσις ἐν νοεροῖς,
θῆλυ καὶ ἄῤῥεν.
μύσας δὲ νόῳ
τάτι καὶ τὰ λέγω,
Σιγὴν ἄῤῥητον

ἀμφι-

Vtrinq; uigens
Mens mentipara,
Fons diuorum,
Spirituum ſator,
Animûm nutrix,
Et fons fontium,
Primûm primum,
Et ſtirps ſtirpium.
Vnorum unum es,
Numerûm numerus,
Vnum & numerus,
Mens, intelligens,
Intellectum,
Atq; illo prius.
Vnum atq; omnia,
Per cuncta unum,
Vnum ante omnia,
Semenq; omnium,
Stirps & ramus,
Natura in diis,
Mas & femina.
At mens myſta
Hæc atq; hæc ait,
Fundum indictum

Circum-

ἀμφιχορεύων.
σὺ τὸ τίκτον ἔφυς,
σὺ τὸ τικτόμενον·
σὺ τὸ φωτίζον,
σὺ τὸ λαμπόμενον·
σὺ τὸ φαινόμενον,
σὺ τὸ κρυπτόμενον,
φῶς κρυπτόμενον
ἰδίαις αἰγαῖς.
σὺ καὶ πάντα,
σὺ καθ' ἑαυτὸ,
καὶ διὰ πάντων.
σὺ γὰρ ἐξεχύθης
ἀῤῥητοτόκε,
ἵνα παῖδα τέκνης
κλεινὰν σοφίαν
δημιοεργόν.
ὡσεχυθεὶς δὲ μενῶ,
ἀτόμοισι τομαῖς
μιμούμενος.
ὑμνῶ σε μονάς·
ὑμνῶ σε τριάς.
μονὰς εἶ, τριὰς ὤν·
τριὰς εἶ, μονὰς ὤν.

νοερὸν

Circunſiliens.
Tu quod parit es,
Tu quod paritur:
Tu quod luſtrat,
Tu quod lucet:
Tu quod paret,
Tu quod conditur,
Lux abſcondita
Fulgore ſuo:
Vnum atq; omnia:
Vnum per ſe,
Atq; per omnia.
Nam tu effuſus
Indictiparens
Gnatum ut páreres,
Qui ſapientia
Clara, artificem:
Fuſusq; manes,
Sine diſcidio
Lucem nactus.
Laudo te, unum:
Laudo te, tria.
Vnum ens, es tria:
Triaq; ens, unum es.

νοερᾷ δ' ἐτομὰ
ἀρχισον ἐπι
τὸ μελιθσι ἔχῃ.
ὅπι παιδὶ χυθεὶς,
ἰόπαπ σοφᾶ.
αὐτὰ δ' ἰόπας
βλάψησε μέσα.
φύσις ἄφθεγκτος.
τὸ σεθύσιον ὄν
ὁ θέμις εἰπεῖν.
δ' ἄπερον ἐκ σῦ
ὁ θέμις εἰπεῖν,
πρίπον ἐκ πρώτυ.
ὠδὶς ἱερὰ,
ἄρρηπ γονὰ,
ὄργ' εἶ φυσίων,
τας πικτοίσους
καὶ πικτομεύας.
σέβομαι νοερῶν
χρυφίαν τάξιν.
χωρεῖ τι μεσον
* καὶα- ὁ * καλαχθεύ.
χυσὶν ἄφθεγκτε γόνε
πατρὸς ἀφθέγκτυ,

ὠδὶς

At perpetuum
Mentis sectio
Discidium tenet.
Fusus gnato,
Consilio bono:
At consilium
Medium excreuit,
Natura noua.
Quod praecedit,
Dixisse nefas.
A' te proximum
Dixisse nefas:
A' patre tertium.
Partus sancte,
Indictum genus,
Terminus entium es,
Et parientis,
Et quod paritur.
Veneror mentium
Occultum ordinem.
Transit medium
Non defuisum:
Indicta stirps
Patris indicti,

ὠδὶς Δι᾽ σὲ·
Δι᾽ σ᾽ ὠδῖνος
αὐτὸς ἐφαύθης,
ἅμα πατρὶ φανεὶς
ἰόπατι πατρὸς.
ἰόπας σὺ δ᾽ ἀεὶ
φῶς σεῖο πατρί.
ἐδ᾽ ὁ Καθύπερθε
χρόνος εἶδε γονὰς
τὰς ἀῤῥήτους.
αἰὼν δὲ χέρων
τὸν ἀμήρυτον
τόκον οὐκ ἐδάη.
ἅμα πατρὶ φαίη
αἰὼν γνώμενος,
ὁ γνησόμενος.
τίς ἐπ᾽ ἀφθέγκτοις
ἐβεράβδωσε τόλμαν
ἀλαῶν μερόπων
δαιδαλογλώσσων.
ἄθεοι τόλμαι.
σὺ δὲ φωτοδότας
φωτὸς νοερῷ.
σκολιὰς δ᾽ ἀπάτας

Ob te partus,
Et per partum
Ipſe appares,
Cum patre parens
Conſilio patris,
Conſilium patri
Vſq; futurus.
Nec longinquum
Tempus nouit
Genus indictum:
Nec ſæclum ſenex
Infinitum
Partum didicit.
Cum patre paruit
Sæclum quod fuit,
Quodq; futurum eſt.
Quis ad indicta
Audax extitit
Cæcorum hominum
Dædalilinguium.
Facinus non pium.
Tu lucis dator,
Lucis mentis,
Obliquo à dolo

αἰέχϕς ὁσίων
παραπίδας μερόπων,
ἐς ζόφον ὕλας
μὴ καταδῦναι.
σὲ πάτερ κόσμων,
πάτερ αἰώνων,
αὐτάρχη θεῶν,
δαγὲς αἰνεῖν,
σὲ μὲν οἱ νοεροὶ
μελπόσιν αἶναξ.
σὲ δ' ἐκόσμαγὲ
ὀμματολαμπεῖς
νέες ἀφθέγκτοις
ὑμνῶσι μάκαρ,
οὓς πέριχλύνον
σῶμα χορδᾷ.
πᾶσα σε μέλπει
γῆ μακάρων·
οἱ θεῖ κόσμον,
οἱ κατὰ κόσμον,
οἱ ζωναῖοι,
οἵ τ' ἄζωνες
κόσμῳ μείξας
ἐφέπουσι σοφοὶ

ἀμφι-

Sanctûm ſuſtines
Hominum pectora.
In caliginem
Ne mergantur.
Te mundi pater.
Sæclorum pater,
Diuûm conditor.
Laudare pium eſt.
Te quoq; mentes,
Rex, decantant:
Te quoq; lucidi
Mundi præſides,
Mentes ſiderum,
Sancte, celebrant,
Quos circum inclytum
Corpus uoluitur.
Te tota canit
Felix natió:
Qui circum orbem,
Quiq; per orbem,
Qui per zonas,
Et qui paſſim
Mundi partes
Docti ſeruant

ἀμφιβατῆρες,
οἱ ϖολὺ κλύδωνες
οἰηκοφόρους,
οὓς ἀγγελικὰ
ϖεοχέα σφεῖς,
τότε κυδῆναι
γλῶσσ' ἠρώων,
ἔργα τὰ θνητῶν
κρυφίαισιν ὁδοῖς
Δαναοτόμιον,
ἔργα βρότεα.
ψυχάτ' ἀκλινὴς,
καὶ κλινομένα
ἐς μελανωπὸν γεῖς.
χθονίους ὄγκους.
σὲ μάκαιρα Φύσις,
Φύσεώστε γονὰ
ὑμνέω μάκαρ·
τὰς ζαθέους
ἐφέπεις πνοιαῖς,
λιπὸ σῶν ὀχετῶν
καταδυομένας
ϖεοκυλινδομένας.
σὺ γὰρ ἀχραάντων

ἠγέτα

Circuitores,
Quiq; ad celebres
Temoniferos,
Quos angelica
Fundit series:
Et præclarum
Genus heroum,
Hominum facta
Occultis uijs
Ritè peragrans,
Facta humana:
Et firma anima,
Et quæ labitur
Atratas in
Terræ moles.
Te felix gens,
Et naturæ
Partus laudat:
Quas uitalibus
Seruas flatibus,
Riuis è tuis
Deriuatis
Deq; uolutis.
Tu purorum

ἡγέτα κόσμων,
φύσις εἶ φυσίων.
σὺ φύσιν θάλπῃς,
γλύεσιν θνατῶν,
τᾶς ἀσκάω
* ἰνδαλ * ἰνδάλμονας.
μα μου ἵνα καὶ πυμάτῃ
νᾶς μελὶς ἐν κόσμῳ
λελάχῃ ζωᾶς
ἐπαμφοτερίνας.
ἃ γὰρ θέμις ἰδεῖν
πέφανται τὰν κόσμᾳ
κορυφαῖς ἐλίσσει·
τὸ δ' ἐς τάχθεν ὅλως
ἐς χορὸν ὄντων
οὐκέτ' ὀλεῖται·
ἄλλο δ' ἀπ' ἄλλᾳ.
Δρᾷ δ' ἀλλήλων
πάντ' ἀπολαύει
ἐξ ὀλλυμένων
κύκλος ἀϊδίως,
ταῖς σαῖς πνοιαῖς
ἀναθαλπόμενος.
σοὶ Δρᾷ πάντων

ἔρκος

Rex mundorum,
Natura omnium es:
Naturam foues,
Gentem humanam,
Perpetuandæ
Simulacra domus:
Quo simul ultima
Mundi portio
Habeat uitam
Respondentem.
Nec enim fas erat
Mundi fœcem
Caput æquare.
Sed quod semel est
Entibus additum,
Nunquam deperit:
At succedit.
Et per se inuicem
Cuncta fruuntur
Ex pereuntibus.
Circo æterno,
Flatus per tuos
Rite fouendo.
Tibi per cuncta

ἴσῃσι χορὰς
μάτηρ φύσις,
ἰδίαις χρόαις,
ἰδίοις ἔργοις
δαιδαλλομένων.
ἐκ δὲ ζώων
ἑτεροφθόγγων
μίαν ἁρμονίαν
ὁμόφωνον ἄγει.
σοὶ πάντα φέρει
αἶνον ἀγήρων·
ἀὼς καὶ νύξ,
τερπναὶ, νιφάδες·
* αὐθὶς) ἀέριος * αὖθων,
καὶ γᾶς ῥίζαι,
ὕδωρ, ἀήρ,
σώματα πάντα,
πνεύματα πάντα,
σπέρματα, καρποὶ,
φυταὶ καὶ πόαι,
ῥίζαι, βοτάναι,
βοταὶ καὶ πλωταὶ,
καὶ νηχομένων
νεπόδων ἀγέλαι.

ἴδε

Conſtituit choros
Natura parens,
Proprijs factis,
Proprijs pharmacis
Dædala facta.
Eq; animalibus
Diuerſiſonis
Vnam harmoniam
Effert conſonam.
Tibi cuncta ferunt
Laudem æternam:
Aurora & nox,
Fulguraq; & nix,
Cælum atq; æther,
Terræ ſtirpes,
Aer atq; aqua,
Omnia corpora,
Omnes flatus,
Semina, fructus,
Stirpes, herbæ,
Et radices,
Pecudes & aues,
Atq; natantium
Agmina piſcium.

ἴδε καὶ ψυχαὶ
ὀλιγοδρανέα
ὀλιγηπελέα,
ἀπὶ σᾶς λιβύας,
ἀπὶ σᾶς σεπιάδας
ἱερηπολίας
ὁσίαις ἀχαῖς
ἀπιμελπομέναν
ταὶ ἀμφιπόλᾳ
νέφ ὑλαῖον.
σὸν δ' ὄμμα πάτερ
κηπικὸν ὕλας.
νῦν μοι κραδία
τοῖς σοῖς ὕμνοις
παινομένα,
ἐθόωσεν νόον
πυέλαις ὁρμαῖς.
σὺ γὰ λάμψον αὔαξ
ἀναγωγαῖ φάη.
νεῦσον δὲ πάτερ
σῶμα φυγεῖσαν
μηκέτι δ' ὧδαι
ἐς χθονὸς ἄταν.
ὄφρα δὲ ζωᾶς

ὑλο-

Cerne etiam animam
Imbecillam
Deficientem,
In Libya tua,
Augusta in tua
Relligione
Sacris precibus
Incumbentem:
Quam circundat
Carnis nubes.
Sed tuus oculus
Nubem dissipat.
Iam nunc cor meum
Hymnos per tuos
Auctum pingui,
Mentem exacuit
Oestris igneis.
Tu, rex, luce
Sublimes faces.
Concede, pater,
Carne solutam
Nunquam terræ
Mergi clade.
At dum uitæ

ὑλοδιαίτῳ
δεσμοῖσι μείνω,
πραεῖα μάκαρ
βόσκοι με τύχα;
μήδ' ἐμπόδιον
πνεύσειε νόῳ,
φροντίσι λυγραῖς
δ' ἀπέοισα βίον,
ἵνα μὴ τὰ θεῖ
ἄσχολος εἶμι·
* μήτ' * μηδέ τοι τοίοις
ἔτι ἐναλινδοίμαν,
ὅθεν ἐκφεύγων
δ' ὤροισι πεσοῖς,
στέφος ὑακίνθων
ἀπὸ λειμώνων,
σοὶ τοῦτο πλέκων,
σοὶ τιθῶδε φέρω
αἶνον, ἀχραάντων
ἡγέτα κόσμων,
καὶ παγδὶ σοφῷ,
* σῷ τε σοὶ αὐτᾷ σοφίᾳ,
τὸν ἀπ' ἀῤῥήτων
ἔχεας κάλπων.

ἐν σοὶ

Carni debita
Tenear uinculis,
Sancte, benigna
Fortuna me alat,
Neq; contraria
Menti reflet,
Diris uitam
Mordens curis:
Ne diuinas
Res contemnam,
Nec dehinc iterum
Talibus implicer,
Qualibus orbus
Muneribus tuis,
Sertum de pijs
Gratum pratis
Hoc tibi nectens,
Hanc tibi laudem
Fero, purorum
Rex mundorum:
Et gnato, tua
Qui sapientia,
Quem de indicto
Fudisti sinu.

ἐν σοὶ δὲ μιᾷ
σέβεν ἐπισταθορῶν,
ἵνα πάντα σεφῶς
ἐφέπῃ πνοιῇς,
διέπῃ πολιῶν
ἑάθεν αἰώνων,
διέπῃ ταρσὸς
κραναῦ κόσμου
μέχρι καὶ νεάτου
πυθμενίους ὄντων
χθονίας μοίρας,
ὁσίαις πραπίσιν
ἑλλαμπόμενος·
λύῃ δὲ πόνους
καὶ μερίμνας
διερῶν μερόπων,
ἀγαθῶν κραίτωρ,
ἐλατὴρ ἀχέων.
τί δὲ θαῦμα, θεὸν
τὸν κοσμοτέχναν
ἰδίων ἔργων
* κήρυκας ἐρύκειν.
(σας) τόδε σοὶ μεγάλου κόσμου,

τίσων

Hic in te manet,
Ex te natus:
Vt cuncta bonis
Seruet flatibus,
Canorum regat
Sæclorum ſpecum,
Extrema regat
Mundi rigidi
Vſq; ad rerum
Fundum extremum
Partis terreæ,
Pectoribus pijs
Illuceſcens:
Soluat curas
Atq; labores
Madidorum hominum,
Qui bona donat,
Triſtia pellit.
Et quid mirum,
Mundi artificem
Defendere ſuo
Operi noxam?
Hoc tibi, magni
Princeps mundi,

τίσων ἔμολον
χρέος ἐκ θρήκης,
ἵνα ταὶ τρίετιν
ὤκησ' ἀγυιαὶ
παρ' ἀναχτόρμον,
γαίας μέλαθρον·
ἔτλαν δ' ἐ πόνους,
ἔτλαν δ' ὀδυρὰς
πολυδακρύτους,
ὤμοισι φέρων
ματέρα πάτραν.
ῥαίνετο μὲν γᾶ
ἱδρῶτι μελῶν,
ἀεθλεύοντων
ἅμαρ ἐπ' ἅμαρ·
ῥαίνετο δ' ἅλνα
κανθῶν λιβάσιν,
ὀλοφυρομένων
νύκτ' ἐπὶ νύκτι.
νηοὶ δ' ὁπόσοι
δόμηθεν ἄναξ
ἐπὶ σαῖς ἀγίαις
τελετηφορίαις,
ἐπὶ πάντας ἔβαν

πλωὴς

Soluens debitum
Veni è Thracia:
Vbi tres annos
Habui ſedes
Iuxta regiam,
Terræ culmen:
Atq; labores
Subij fortis
Lacrymis plenos;
Humeris portans
Matrem patriam:
Terra madebat
Sudore artuum
Decertantium
Cunctis lucibus:
Lecte, madebas
Guttis luminum
Deplorantium
Cunctis noctibus.
Templaq; quotquot
Rex, extructa
Ob ſanctam tuam
Relligionem,
Cuncta petiui

πελωὴς ἱκέτας,
δ' ἀπεδον βλεφάρων
δ' ὤων νοτίσι.
μή μοι κενεαὶ
ὁδὸν αἰτάσαι,
* lis ἱκέτιδσι * θεὸς
δρησῆρας, ὅσοι
γόνιμον θρῆνυς
κατέχυσι πέδον,
ὅτι' αὐτιπέρθω
καλχηδονίας
ἐφέπουσι γύας·
οὓς ἀγελικαῖς
ἔσεψας αὔαξ
αὐγαῖσι, τεὸς
ἱερὸς ωθπόλυς.
σοὶ μοι μάκαρες
ἐλάβοντο λιταὶ·
σοὶ μοι πολέων
ἐλάβοντο πόνων·
ὤμοι ζωὰ
τᾶμ βε δὲ φίλα,
δὲ γᾶν πατρίδα
συφελιζομένα·

ταὶ

Pronus ſupplex,
Oculorum rigans
Humore ſolum:
Ne mihi uanum
Iter accideret,
Oraui Dei
Famulos, quotquot
Fertile Thraciæ
Habitant uber,
Et qui contrà
Chalcedonias
Oras incolunt:
Quos angelico,
Rex, cinxiſti
Fulgore, tuos
Sacros famulos,
Mecum illi preces
Participarunt:
Mecum curas
Participarunt
Non mihi uita
Tunc iucunda
Propter patriam
Conquaſſatam:

ταὶ ἐξ ἀχέων
ἔσασας αἴαξ
αὐτὸς ἀγήρως,
κείρανε κόσμου·
ἤδη ψυχᾶς
ἀποτρυσμοσύνας·
ἤδη μελέων
καπρὸς πομεύων·
ὑπέρσας ἐμαὶ
ἄρθρων δώμων,
τλάμονι ψυχᾷ
μοῖ ἐμπνέοσας·
καμάτων δ' ἐγλυκὺ
δρεο τέκμορ
κατὰ θυμὸν ἐμὸν,
ἔργοισιν αἴαξ
ὀπάσας δ' ἀλιχῶν
ἄμπαυμα πόνων·
τὰ σὺ πάντα μάκαρ
λιβύεσσι σάγαις
ἐς μηκεδανὸν
μήρυμα χρόνου,
διὰ σᾶς μενάμαν
ἀνδρεσίας,

διὰ πᾶ

Quam post casum
Erexisti
Rex æterne,
Princeps mundi.
Iam nunc animæ
Succumbente,
Iam nunc membris
Flaccescentibus,
Vires artuum
Fulciuisti,
Animæ forti
Robur inhalans.
Dulcem curis
Tribuisti exitum
Exoptatum,
Factis iungens
Requiem ingentium.
Sancte, laborum.
Quæ tu cuncta, rex,
Serua Libyæ
In longinquum
Tractum temporis.
Ob monumentum
Benefacti tui.

Δηρόπε ψυχαὶ
μίνα παθοῖσαν.
ἰχέτα δὲ δίδυμ
ϵἰοταὶ ἀσινῆ.
λύε με μόχθων,
λύε με νόσων,
λύε με ϵλμναῖν
χηϵιτϵφέων.
νεῦσον νοεραὶ
πϵσπάλῳ ζωαί.
μή μοι χθονίυς
ὄμβρυς ἀφσίυ
* κρή- * κελύφας αἴναξ,
νας ἵνα μὴ τὰ θεῖ
ἄσχολος εἶμι.
μηδὲ κατιφὴς
πσυία μελάθροις
ἐγχριμπόμσία
πεῖ γᾶν ἔλκυσι
φροντίδα θυμῷ.
ἄμφω ψυχαὶ
ϵἰθϵ πεῖ γᾶν.
ἄμφω δὲ νόυ
ἐπίληθα πέλϵ.

ὅτε

Propterq; animam
Triſtia paſſam.
Et da ſupplici
Vitam incolumem.
Solue laboribus,
Soluq; morbis,
Solueq; curis
Me mortalibus.
Annue mentis
Famulo uitam.
Ne mihi terreos
Auri cumulos,
Rex, attribuas,
Ne diuinas
Res conteminam:
Nec demiſſa
Pede pauperies
Iallto ædibus,
Defigat humo
Animi curam.
Vtrunq; animam
Terra deprimit:
Mentis utrunq;
Obliuiſcitur,

ὅπι μὴ σὺ μάκαρ
ὀρέγοις ἀλκάν.
ναὶ πάτερ, ἁγνᾶς
παγὰ σοφίας,
λάμψον πραπίσιν
ἀπὸ σῶν κόλπων
νοερὸν φέγγος·
γράψον * καρδίαν
ἀπὸ σᾶς ἀλκᾶς
σοφίας αὐγάν,
καὶ ταὺ ἅπι σοὶ
ἱερὰν ἀτραπόν·
σωθημα δίδυ
σφραγίδα πατὴρ,
καὶ τερεφέας
δ' αἰμόνας ὕλας
σὺν ζωᾶς
ψυχᾶς τ' ἀπ' ἐμᾶς.
καὶ σῶμα σὺν
ἀρτιμὲς, ἐχθραῖς
ἄβατον λώβαις·
καὶ πνεῦμα σὺν
ἀμόλυντον ἅπαξ.
ἦ μὰν ἤδη

* γρ. διν

ἀνοφε-

Nisi tu, sancte,
Vires dederis.
Quæso, puræ
Fons sapientiæ,
Luce pectori
E sacro sinu
Mentis lumen:
Fulge cordi
Viribus è tuis
Et sapientiæ
Fulgur, & ad te
Sacram semitam.
Dona tesseram
Signum proprium.
Execrandos
Carnis dæmones
Pellens uita,
Precibusq; à meis.
Serua corpus
Firmum, inimicis
Noxis inuium:
Serua spiritum,
Rex, sincerum.
Equidem iam nunc

δνοφερὰν ὕλας
κηλίδα φέρω·
ἔχομαι δὲ πόθοις,
χθονίοις δεσμοῖς.
σὺ δὲ ῥύσιος εἶ,
σὺ καθάρσιος εἶ.
λύσον λύε κακῶν,
λύσον λύε νόσων,
λύσον λύε πέδας.
σὸν ἄσκεπτα φέρω,
ἀηθέος
ἀσινθῆ νόσου,
ἐς βάθος ὕλας
καταπεπλιμένον.
σὺ γὰρ ἐν κόσμῳ
κατίθυ ψυχάν·
ἀφὰ δὲ ψυχᾶς
ἐν σώματι νεκρᾷ
ἔσπειρας αὔαξ,
ταὰν σὰν κόρραν.
ἐλέησε μάκαρ·
κατέβαν ἀπὸ σᾶς
χθονὶ ἠτεύσας.
αὐτὶ δὲ ἠόσας

ἠνό-

Nigram carnis
Porto maculam:
Porto cupidines,
Terrea uincla.
Tu ſeruator,
Tu purgator.
Solue malisq́,
Solueq́ morbis,
Solueq́ uincula.
Semen enim tuum,
Mentis nobilis
Scintillam fero,
In carnis ſpecum
Declinatam.
Nam poſuiſti
Animam in mundo:
Atq́ per animam
Mentem in corpore,
Rex, ſeuiſti,
Gnatam propriam.
Miſerere, pater,
A te ueni,
Vt famularer.
At pro famula

Fio

γλώμαν δ' ἄλα.
ὕλα μὲ μάγοις
ἐπέδησε τέχναις·
ἐπὶ μαὶ ἔνι μοι
δαιόν τι μυσ-
* γλύ- χρυφίας * χαλιώας.
σας) ὅπω πᾶσαν
ἔσβεσσι ἀλκάν.
κέχυται δὲ πολὺς
ἐφύπερθε κλύδων.
* ἀλα- * ἀλαμπὰ πιθὴς
πὴς) ταὶ θεοδερκῆ.
ἐλέαιρε πάτερ
κἄραν ἱκέτιν,
ταὶ πολλάκι δὴ
νοερᾶις αὐδαῖς
ἐπεκαλλομέαν.
λαμυρᾶς ὕλας
ἰμερ-ὄαγχλ.
σὺ δὲ λάμψον αὔαξ
αὐάγωσα φάος
ἄψον δὲ σέλας,
καὶ πυρκαιάν,
στέρμα τὸ δαιὸν

αὔξων

Fio ſerua.
Magicis me caro
Implicat artibus.
Tamen eſt mihi adhuc
Taciti uirium
Paulum luminis,
Nondum totum
Robur ſuſtulit.
Sed ſuper ingens
Fuſus turbo,
Obſcurans me
Alta tuentem,
Miſerere, pater,
Gnata ſupplicis.
Sæpe aſcenſum
Intellectus
Præmeditantis,
Auidæ carnis
Impetus angit.
Tu rex, luce
Sublimes faces,
Accende iubar,
Accende ignem,
Paruum ſemen

αὔξων ἐν ἐμῷ
κρατὸς ἀώτῳ.
θρόνισόν με πάτερ
φωτὸς ἐν ἀλκᾷ
ζωηφορέοντα,
ἵνα χεῖρα φύσις
σὴν ἀμπάλλῃ·
ὅθεν σὸς ἔπτα γᾶς
ὁ μοιραῖα
κλῶσις ἀνάγκας
παλίνορσον ἄγῃ·
λιπέτω φυγέτω
δολερὰ γλῶσις
θεράποντα πόνων.
ἐμέθεν δ' ἐπάτερ
χθονίου τε κλόνου
πῦρ μέσον εἴη·
νεῦσον γλυκέτω,
νεῦσον ὠκυπόλῳ
ἤδη νοερὰς
πεπάσας παρσάς·
* ἄλλα * ἢ φερέτω
σφραγίδα πατρὸς
ἱκέτις ψυχά,

δείμᾳ

Augens in meo
Capitis flore.
Pone, pater, me
In ui luminis
Viuificantis,
Quò non infert
Natura manum:
Vnde neq; humus hac,
Neq; me ferreum
Fati filum
Reducem retrahit.
Linquat fugiat
Gens uulpina
Famulum uestrum.
Sit me inter, pater,
Mundiq; mare
Ignis medius.
Concede, sator,
Concede en iam
Famulo mentis
Alas pandere.
Iam nunc deferat
Signum patris
Supplex anima.

δεῖμα μὲν ἐχθροῖς
δαίμοσιν, οἳ γαῖς
ἀπὸ κλυθμώνων
ἀναπαλλόμενοι,
πνείωσι βροτοῖς
ἀθέους ὁρμάς·
σωθημα δὲ σοῖς
ἀγνοῖς ποθπόλοις,
οἳ κατὰ κλῆνας
εὐθέα κόσμῳ
πυελέων ἀνόδων
κλῃδοφόροι,
ἵνα μοι φάεος
πατάσσωσι πύλας·
ἔτι δ' ἀλεμάτας
ὄπτι γᾶς ἕρπων
μὴ χθονὸς εἴλω.
πυελέων δ' ἔργων
καὶ τῆδε δίδου
μάρτυρα καρπὸν,
ὀμφὰς ἀτρεκεῖς,
ὅσσ' τ' ἐν ψυχαῖς
ταὶ ἀμβροσίαν
ἐλπίδα θάλπει.

μετὰ

Terrorem hostibus
Genijs, terræ
Qui de specubus
Euibrati,
Halant impios
Omnibus impetus:
Sed famulis tuis
Sacris tesseram,
Qui per clari
Tractus mundi
Claues igneæ
Seruant semitæ,
Vt mihi lucis
Clausira resignent,
Neciam in uana
Serpens terra,
Sim telluris.
At facti ignei
Heic quoq; testem
Tribue fructum,
Veras uoces,
Et quæcunq;
Dulcem in mentibus
Spem rite fouent,

μετά μοι μέλεται
χθονίας ἐιοτᾶς.
ἔρρετε λῆμαι
ἀθέων μερόπων,
πολίωντε κρήτη·
ἔρρετε πᾶσαι
ἄται γλυκεραὶ,
ἄχαρίστε χάρις·
οἷσιν ψυχαὶ
θωπὸν ἐμείραν
γᾶ λάτριν ἔχειν·
ἃ μέγα δ' ἀλαὸν
ἰδίων ταλάντων
ἔπιεν λάθαν,
μέχρις ἐγκύρσῃ
φθονερᾶ μερίδι
δοιὰς χὰρ ἔχει
μαστροπὶς ὕλα·
ὃς δὲ τραπέζας
ἐπορεξάμενος
μελιχρῶν ἔβιγλω,
ἢ μέγα κλαύσει,
πικρὸν μερίδα
τῶν αὐτίχων

σωε-

Me terrena
Vitæ pœnitet.
Valeant glamæ
Prauorum hominum;
Viresq; urbium.
Valeant omnes
Noxæ dulces:
Valeat gratia
Ingrata: quibus
Cedentem animam
Seruam terra habet:
Quæ miseranda
Bona pridem sua
Obliuiscitur,
Donec acerbam
Teneat sortem.
Nam geminas caro
Seruat lenæ.
At qui mensæ
Iniecta manu
Dulcia cepit,
Lugebit diu,
Tristem partem
Aduersarijs

συνεφελκομένων.
ὅδε γὰρ χθονίας
θεσμὸς ἀνάγκας
διχόθεν θνατοῖς
Κίον οἰνοχοεῖ.
τὸ δ' ἀκηρᾶσιον
ἀμιγέστ' ἀγαθὸν,
θεὸς, ἢ τὰ θεῖ.
μεθύοισα γλυκεῖ
χρητῆρι γύας,
ἔψαυσα κακῶν,
ἐνέκυρσά πάγαν,
ἐδάλω ἄτᾳ
πημηθεάδα.
συγέω δ' ἐνόμους
ἀλλοτροπολλους.
ἐς τὸν ἀκηδῆ
λιμῶνα πατρὸς
ἀπολλων, ταινίω
φυγάδας πατρὸς,
φυγάδας διδύμων
ὕλας δώρων.
ἴδε με ζωᾶς
νεκρᾶς ταμία.

ἴδε

Arripientibus.
Namque hæc fati
Lex terreni
Duplicem cunctis
Fundit uitam.
At sincerum
Purumq́ bonum
Diuina, aut Deus.
Ducibus irrigans
Artus poculis,
Gustaui mala,
Sensi laqueum,
Didici noxam
Epimethiacam.
Odi cantus
Desultorios.
In uernantem
Agrum patris
Tendens, pando
Plantas exules,
Pando geminas,
Carnis palmas.
Aspice mentis
Autor uitæ,

ἴδε σαὶ ἱκέτην
ψυχαὶ ἐπὶ γᾶς
νοεραῖς αὐόδοις
ἐπιβαλλομέναν·
σὺ δὲ λάμψον αἴγαξ
αὐάγωγε φάη,
περὶ κῦφα δίδυς·
ἄμμα δὲ κώφον,
χάλασον περόναν
διδύμων παθέων,
οἷσιν ψυχὰς
δολόεσσα φύσις
κάμπτει κατὰ γᾶς,
δός με φυγοῖσαν
σώματος ἅλμαν,
θοὸν ἅλμα βαλεῖν
ἐπὶ σὰς αὐλάς,
ἐπὶ σὰς κέλπυς·
ὄφρα ἀ ψυχᾶς
πτερύξ παγὰ,
λιβὰς ἀερανία.
κέχυμαι κατὰ γᾶς·
παγᾶ με δίδυ,
ὄφρα ἐξεχύθω

φυγὰς

Aſpice ſupplicem
Animam, aſcenſum
Intellectus
Heic meditantem.
Tu, Rex, luce
Sublimes faces,
Alas dans leues.
Nodum diſſeca,
Solueq́; fibulam,
Pater, affectuum,
Per quos callida
Natura animas
Terra deprimit.
Da mihi noxæ
Corpore lecto,
Saltare ſtatim
Aulas in tuas,
Gremiumq́; in tuum.
E' quibus animæ
Fons demanat,
Gutta æthereæ.
Terra fuſa ſum:
Fonti redde me,
E' quo effuſa ſum

φυγὰς ἀλήτης·
νεῦσον προγόνῳ
φωτὶ μιγῆναι.
νεῦσον δ' ἱερὸ σοὶ
ταμιεύομένην,
σὺν ἄνακτι χορῷ
ἀνάγειν ὁσίως
νοεροὺς ὕμνους.
νεῦσον δὲ πάτερ
φωτὶ μιγεῖσαν
μηκέτι δῆσαι
ἐς χθονὸς ἄταν.
ὄφρα δὲ ζωᾶς
ὑλοδιαίτης
δεσμοῖσι μένω,
παιᾶνα μάκαρ
δόσκησόν με τύχα.

ΥΜΝΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Σὲ μὲν δέχομένας,
σὲ δ' ἀεξομένας,
σὲ δὲ μεσσίους,
σὲ δὲ πανομένας
ἀϋτὰς ἱερᾶς,
ζαθέας νυκτὸς

μέλπω

Exul & erro.
Da mihi priſtinæ
Luci iungi:
Da mihi ſub te
Conſeruatæ
Cum rege choro
Sanctè mentis
Offerre hymnos.
Concede, pater,
Luci iunctam
Nunquam terræ
Mergi clade.
At dum uitæ
Carni debitæ
Tenear uinculis,
Sancte, benigna
Fortuna me alat.

HYMNVS II.

TE ueniente,
Te creſcente,
Te iam media,
Te ceſſante
Sacra luce,
Dia nocte

μέλπω γυέτα,
παίων ψυχῶν,
παίων γήων,
δῶτορ σοφίας,
ἐλατὴρ νόσων,
δῶτορ ψυχαῖς
ἀπόνου βιοτᾶς,
αὖ μὴ στείβει
χθονία φροντὶς,
μάτηρ ἀχέων,
μάτηρ παθέων.
ὧν μοι ζωὰ
καθαρὰ μενέτω,
ἵνα ταὶ πάντων
χρυφίων ῥίζαν
* ὑμνοῖ * ὑμενοῖσα λέγω.
σα) μήδ' ἀπαγωγαῖς
ἄτησι θεῦ
νοσφιζοίμαν.
σὲ μάκαρ μέλπω
χείρανε κόσμε.
χᾶ δὲ σιγάτω
ἀπὶ σοῖς ὕμνοις.
ἀπὶ σαῖς ὠχαῖς

ὄφα-

Canto genitor,
Animæ medice,
Carnis medice,
Fons sapientiæ,
Qui morbos fugas,
Qui das animæ
Vitam facilem,
Quam non opprimit
Terrea cura,
Mater tristium,
Atq; affectuum:
Quorum uita
Sit mihi pura,
Vt cunctorum
Stirpem occultam
Hymnis dicam:
Nec plenis doli
Noxis à Deo
Longè separer.
Te sancte cano
Prïnceps mundi.
Sileat terra
Hymnos ad tuos:
Adq; tuas preces

Faueant

λύφαμείτω
ὅσα κόσμος ἔχει.
σὺ γὰρ ἔργ' ὦ πάτερ.
καταπαυέσθω
αὐέμων ῥοῖζος,
ἦχος δ' ὑδρῶν,
θρόος ὀρνίθων.
ἥσυχος αἰθὴρ,
ἥσυχος ἀὴρ
κλυέτω μολπᾶς.
ὑδάτων δὲ χύσις
ἄψοφος ἤδη
σήτω κατὰ γᾶς.
οἱ δ' ἐμπόδιοι
ἀγίων ὕμνων,
κλυθμωνοχαρεῖς
καὶ τυμβονόμοι
δαίμονες ἤδη
φυγέτωσαν ἐμαὶ
ὁσίαν λύχαι.
ἀγαθοὶ δ' ὁπόσοι
μάκαρες νοερᾷ
σοφίᾳ πλοι γλυέτω,
κατέχουσι βάθη

ἄκρα

Faueant linguis
Quæ mundus tenet.
Nam tua sunt, pater.
Finem faciat
Stridor flatuum,
Sonitusq́ arborum,
Murmur & auium:
Tacitusq́ æther,
Tacitusq́ aer
Voces audiat.
Vndæ fluxio
Nunc tranquilla
Subsistat humi.
At inimici
Hymnûm sacrûm,
Bustorum incolæ,
Et lucifugæ
Iam nunc dæmones
Nostras fugiant
Sacras uoces.
At quicunq́
Cælestis boni
Patris famuli
Extrema tenent

Summaq́

ἄκρα τε κόσμου,
ὕμνων ἵλεω
πάθοιντο πατρὸς·
ἵλεω δ' ἐλιτὰς
αἰάγμοισιν ἐμάς.
μονὰς ὦ μονάδων,
πάτερ ὦ πατέρων,
ἀρχῶν ἀρχά,
παγῶν παγά,
ῥιζῶν ῥίζα,
ἀγαθῶν ἀγαθόν,
ἄστρων ἄστρον,
κόσμων κόσμε,
ἰδεῶν ἰδέα,
εὔθυνον κάλλος,
κρύφιον ἄστερμα,
πάτερ αἰώνων,
πάτερ ἀϕθέγκτων
νοερῶν κόσμων,
ὅθεν ἀμβροσία
γαλάοισα πνοὰ,
σώματος ὄγκοις
ἐπινηξαμένα,
δύπερον ἤδη

Summaq́ mundi,
Hymnos placidi
Patris exaudiant:
Placidiq́ preces
Noſtras ſubuehant.
Vnorum unum,
Pater ô patrum.
Primûm primum,
Fons ô fontium,
Stirps ô ſtirpium,
Atq́ bonûm bonum,
Aſtrorum aſtrum,
Orbis & orbium,
Idearum idea,
Forma profunda,
Semen tacitum,
Saeclorum pater,
Pater indictûm
Mentis mundûm:
Vnde ambroſius
Manans flatus,
Moli corporis
Iugiter innatans,
Iam nunc alterum

Iungit

κόσμου αἰώνιε.
ὑμνῶ σε μάκαρ
καὶ διὰ φωνᾶς·
ὑμνῶ σε μάκαρ
καὶ διὰ σιγᾶς.
ὅσα γὰρ φωνᾶς,
τόσα καὶ σιγᾶς
αἰὼς νοερᾶς.
ὑμνῶ δὲ γόνον
τὸν πρωτόγονον
καὶ πρωτοφανῆ.
γόνε κύδιστε
πατρὸς ἀφθέγκτου,
σὲ μάκαρ μεγάλως
πατρὶ συνυμνῶ,
καὶ ταὶ διὰ σοὶ
ὠδῖνα πατρὸς,
γόνιμον ϑαλαὼ,
μεσόταν δέχαν·
ἁγίαν πνοιὰν,
κύτρον γλυκύτατον,
κύτρον δὲ κόρας.
αὐταμάτηρ,
αὐτογνωτὰ,

αὐτα-

Iungit mundum,
Te, ſancte, cano.
Et per uocem
Te, ſancte, cano:
Et ſine uoce.
Namq; & uocem
Atq; ſilentium
Noſcis mentis.
Laudo gnatum.
Primò gnatum
Luciq; datum.
Stirps clariſſima
Patris indicti,
Te, ſancte, patre
Cum magno cano,
Atq; paternum
Ob te partum,
Conſilium ferax,
Primum medium:
Sacrum flatum,
Centrum patris,
Centrum gnati.
Ipſaq; mater,
Ipſa ſororq;,

αἰ παθυγάτηρ,
μαιωσαμένα
κρυφίαν ῥίζαν.
ἵνα γὰρ ἐφυθῇ
ἀπὶ παιδὶ πατὴρ,
αὐτὰ πεφύκυσις
ἔρετο ἔλαφαν.
ἔση δὲ μέσσα
θεὸς ἔκτε θεᾶ.
ἀμφὶ παῖδά τε
καὶ ἀμφὶ κλέναι
* πνεύμα[τ]ος ἀθανάτω
πατρὶς) πεφύκυσιν ὑὸς
ἔρεφε ἔλαφαν.
μονὰς εἶ τριὰς ὤν,
μονὰς ἃ δὴ μία·
καὶ τριὰς εἰ δή.
νοερὰ δὲ τομὰ
ἔλαχιστον ἐπὶ
τὸ μεμεριδῶν ἔχει.
πεφυκὼν δὲ μία
γόνος ἐς γένεταν·
καὶ πάλιν ἔξω
τὰ πατρὸς διέπει,

* κόσμοις

Ipsaq; filia,
Quæ genuisti
Stirpem occultam.
Nam ut sit fusus
Ob gnatum pater,
Ipsa effusio
Ortum inuenit:
Et media stetit
Deus, atq; ex Deo.
Propter gnatum,
Propterq; inclytum
Patrem æternum
Fusum gnatus
Ortum inuenit.
Vnum, sancte, es,
Vnum quod manet:
Atq; etiam es tria.
At perpetuum
Mentis sectio
Discidium tenet.
Exortus manet
Filius in patre,
Rursus & extrà
Patris res agit,

κόσμοις κατάγων
ὄλβον ζωᾶς,
ὅθεν αὐτὸς ἔχῃ
λόγος, ὃν μεγάλῳ
πατρὶ συνυμνῶ.
νόος ἀῤῥήτῳ
τίκτῃ σε πατρὸς·
καὶ σὺ κυηθεὶς
λόγος εἶ γλυκέτω,
πρῶτος πρώτας
ἀρθμορὰν ῥίζας·
ῥίζα δ' ἐ παίτων
τῶν μετὰ κλῆναὶ
ταὶ σαὶ γλύναν.
μονὰς ἄῤῥητος
σπέρμα τὸ παίτων
σπέρμα σε παίτων
ἐσπέρμιωσεν.
σὺ χαρὲν πᾶσι,
δι' σᾶς δὲ φύσις
ὑπάπα μεσάπα
νεάπα τε θεᾶς
ἀπέλαυσε πατρὸς
ἀγαθῶν δ' ὡρῶν

γονίμας

Mundis deferens
Vitæ munus,
Vnde ipſe tenet
Sermo, quem patre
Cum magno cano.
Mens indicti
Te gignit patris:
Tuq; creatus
Sermo patris es,
Primus prima
Stirpe exortus,
Et ſtirps omnium
Poſt præclarum
Exortum tuum.
Vnum indictum
Semen cunctûm
Semen te omnium
Olim fudit.
Nam tu in cunctis.
Per te ſumma
Infima media
Natura Dei
Patris adepta eſt
Optima dona

γονίμου ζωᾶς.
σοὶ μὲν ἀγήρως
ἄπονον τροχιὰν
σφαῖρα κυλίνδῃ.
τῷ σὰν πάξιν
κύπριος μεγάλου
θελαρᾶις δίναις
ἑδδμὰς ἄστρων
αἰπυχορδὶ.
τὰ δὲ πολλὰ μίαν
πύχα καλλιώῃ
φέγγεα κόσμου
δι᾽ σὰν θυλὰν
γόνε κύδιστε.
σὺ γὰρ ἀμφιθέων
κύτος ἠερόνιον,
δρόμον αἰώνων
ἄλυτον σωέχῃς.
τῷ σοῖς δὲ μάκαρ
ἁγίοις θεσμοῖς
ἐν ἀπροσκάθτοις
ἄϊθεχς λαγόσι
πολιῶν ἄστρων
ἀγέλα νέμεται.

σὺ μὲν

Vitæ fertilis.
Tibi ſemper uigens
Perpetuam orbitam
Verſat ſphæra.
Auſpicio tuo
Immenſi ſinus
Valido turbini
Septem ſtellæ
Congrediuntur.
Multaq; quoq; unum
Decorant uerticem
Mundi lumina
Conſilio tuo,
Stirps clariſſima.
Tu namq; ambiens
Cæleſtem ſinum,
Sæclorum ratum
Curſum continens,
Prætereà tuo
Sacro iuſſu
Infiniti
Partibus ætheris
Canorum aſtrûm
Agmen paſcitur.

σὺ μὲν ἀερίοις,
σὺ δ' ἐνηερίοις,
σὺ δ' ἐπιχθονίοις,
σὺ δ' ὑποχθονίοις
ἔργα μερίζεις,
ζωαί τε νέμεις.
σὺ νόσε πεύτανις
ταμίας τε θεοῖς,
θνατῶν θ' ὁπόσοι
νοερᾶς μοίρας
ἔσασαν ὄμβρες.
σὺ ψυχοδόπας,
οἷς ἐκ ψυχᾶς
τέπαται ζωὰ
καὶ φύσις ἀκμής.
ἀλαὸν ψυχᾶς
ἔλασμα πᾶς
χρέματα σφεᾶς.
* πᾶς χ' ὠπόσα * πετάσας
σᾶς στέρεται πνοιᾶς,
ἀπὸ σῶν κάλπων
* περι- δρέπεται σωοχαὶ
μενομέ- * περθμευομένων
νων ἀφὰ σᾶς ἀλκᾶς

Tu cæleſtibus,
Tuq́ aereis,
Tu terreſtribus,
Tuq́ infernis
Munia tribuis,
Et uitam das.
Tu mentis dux
Autorq́ deis,
Et quicunq́
Hominum mentis
Traxere imbrem.
Tu das animam,
Quibus ex anima
Pendet uita
Ac natura.
Anima cæcum
Germen de tua
Pendet reſti.
Quæcunq́ & tui
Flatus indigent,
E ſinubus tuis
Carpunt nexum
Traïciendum
Vires per tuas

ἐξ ἀῤῥήτων
πατρικῶν κόλπων
κρυφίας μονάδος·
ὅθεν ὁ ζωᾶς
ὀχετὸς πνευμάτων
φέρεται μέχρι γᾶς
διὰ σᾶς ἀλκᾶς,
δι' ἀπημάντων
νοερῶν κόσμων·
εἶθεν δ' ἔχεται
καταβαίνουσαν
ἀγαθῶν κεφάλαιον
νοερᾷ μορφᾷ
κόσμος ὁρατός.
ἄλιον ὅτι
δεύτερον ἔχει,
ὑστεροφεγγὲς
φωτὸς γλήταν
ὀμματολαμπῆ,
τᾶς γιγνομένας
καὶ φθειρομένας
ταμίαν ὕλας·
ἰὸν νοερὸν,
τύπον * αἰθητὸν

* κάλλη

ἀγαθῶν

Ex indictis
Sinubus patræ,
Vno occulto:
Quibus ex uitæ
Manans riuus
Terra fertur
Vires per tuas,
Perq́ immenſos
Mentis mundos:
De quibus accipit
Deſcendentem
Fontem omnis boni
Mentis formam
Aſpectabilis
Mundus. ſolem hic
Suſcipit alterum,
Poſterioris
Patrem lucis
Oculis fulgidum,
Et naſcentium
Et pereuntium
Rerum præſidem,
Mentis gnatum,
Senſus formam,

ἀγαθῶν παροχαὶ
ἐγκοσμογλφῶν
ἀφ' σαὶ ϛκλαὶ
γόνε κυδιστε.
πάτερ ἄγνωστε,
πάτερ ἄῤῥητε·
ἄγνωστε νόῳ,
ἄῤῥητε λόγῳ·
νοῦς ἐστὶ νόῳ,
ψυχαῖν ψυχὰ,
φύσις εἶ φυσίων.
γόνυ σοὶ κάμπτων
ἵδε τᾶπο λάτρις
πίπλω κατὰ γᾶς
ἱκέτης ἀλαός.
σὺ δὲ φωτοδότας
φωτὸς νοερᾷ
ἐλέαιρε μάκαρ
ἱκέτιν ψυχάν.
σεῦε δὲ νόσους,
σεῦε μερίμνας
τὰς ψυχοβόρους.
σεῦε δ' αἰαιδῆ
κηύα τὸν χθόνιον,

δαίμο-

Parochumq́ boni
Quod mundus parit,
Consilio tuo,
Stirps clarissima.
Pater incognite,
Pater indicte:
Mente incognite,
Verbo indicte:
Mens es mentis,
Animarum anima
Natura omnium es
Tibi genua plicans,
Aspice, cultor
In terram cado
Supplex erro.
Tu lucis dator,
Lucis mentis,
Miserere pater
Animæ supplicis:
Pelleq́ morbos,
Pelleq́ curas
Tu cordiuoras:
Pelleq́ turpem
Terrenum canem,

Terræ

δαίμονα γαίας,
ψυχᾶς ἀπ' ἐμᾶς,
ὄχας ἀπ' ἐμᾶς,
ζωᾶς ἀπ' ἐμᾶς,
ἔργων ἀπ' ἐμῶν,
σώματος ἔξω,
πνεύματος ἔξω,
παίντων ἔξω
τῶν ἀμετέρων
δαίμων μενέτω.
λιπέτω φυγέτω
δαίμων ὕλας,
παθέων ἀλκᾶς,
ἀνάγωγον ὁδὸν
διατιχίζων,
τὰς θεοδιφεῖς
κλάπων ὁρμάς.
ἔλαρον δὲ δίδυ
ξιων οὐ ἄναξ
ἁγίας ἅγιον
ἄγγελον ἀλκᾶς,
ἄγγελον ὄχας
τᾶς θεολάμπους,
φίλον ἐθελοσόταν,

φύλα-

Terræ dæmonem,
Anima de mea,
Precibus de meis,
Vita de mea,
Factis de meis.
Extra corpus,
Extra ſpiritum,
Extra cuncta,
Quæ ſunt noſtra,
Dæmon maneat.
Linquat fugiat
Dæmon carnis,
Vis affectuum,
Sublimem uiam
Intercipiens,
Quærentes Deum
Carpens impetus.
At ſocium da
Participem, rex,
Sancti ſanctum
Roboris angelum,
Hymnorum angelum
Diuinorum,
Patronum bonum,

φύλακα ψυχᾶς,
φύλακα ζωᾶς,
ἀχαῦ φρυκτὸν,
ἔργων φρυκτόν.
σῶμα δὲ σώζοι
καθαρὸν νόσων·
πνεῦμα δὲ σώζοι
καθαρὸν λώβας·
ψυχᾷ δ' ἐπάγοι
παθέων λάθαν·
ἵνα καὶ ζωαὶ
ταὶ γαιοτρεφῆ
τοῖς σοῖς ὕμνοις
παίνηται·
* ταρ. * ταρσὸς ψυχᾶς,
σὸς ἵνα καὶ ζωαὶ
ταὶ μετὰ μοίρας,
ταὶ μετὰ δεσμᾶς
τὰς χθονοβλαθεῖς,
καθαρᾷ ὕλας
* εἴδω * ὅσον ἐξανύω
ἐπὶ σὰς αὐλὰς,
ἐπὶ σὰς κώλπας·
ὅθεν ἀ ψυχᾶς

περιέ

Animæ uindicem,
Vitæ uindicem,
Præfectum precum,
Præfectum operum.
Seruet corpus
Morbi purum:
Seruet ſpiritum
Noxæ purum:
Inferat animæ
Mortem affectuum,
Vt & in uita
Tellure altæ
Hymnos per tuos
Fiat opima:
Inferat alas,
Vt & in uita,
Quæ poſt fata erit,
Quæ poſt uincula,
Terræ filios,
Carnis puram
Perficiam uiam
Aulas ad tuas,
Gremiumq́ ad tuum:
E' quibus animæ

πεθρέψ παγά.
σὺ δὲ χεῖρα δίδυ,
σὺ κάλλ, σὺ μάκαρ
ὕλας ἄναγε
ἱκέτην ψυχαῖν.

ΥΜΝΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

ΥΜνῶμεν κῶρον νύμφας,
νύμφας ὑ νυμφόθειτας
ἀνδρῶν μοιραίας κείτας.
ἄρρητοι πατρὸς βυλαὶ
* ἐπτέρωσαν χρυσῶ γνώναι.
ἀ σεμνὰ νύμφας ὠδὶς
αἰθρώπων φιλῶν μορφάν,
ὃς ἐν θνατοῖς πρθμόταις
ἦλθεν φωτὸς παγαίν.
ἀ δ' ἄρρητος * βέλασε
αἰώνων οἶδεν ῥίζαν.
αὐτὸς φῶς εἶ παγαῖον,
συλλάμψας ἀκτὶς πατρί.
ῥήξας δ' ὀρφναίαν ὕλαν,
ψυχαῖς ἐλλάμπεις ἁγναῖς.
αὐτὸς μὲν κόσμον κτίσας,
κλῄνων σφαιρωτὰς ἄστρων,
κύτρων γαίας ῥιζωτὰς

αὐτὸς

* ἐπταίσαν

* σὺ βλέ-
πα

Fons demanat.
At tu da manum,
Tu, ſancte, uoca,
Tu euehe carne
Animam ſupplicem.

HYMNVS III.

GNatum cantemus nymphæ;
Nymphæ non unquam nuptæ
Hominum conſuetis lectis,
Indicta patris conſulta
Chriſti ſeuerunt ſtirpem:
Auguſtus nymphæ partus
Hominis produxit formam,
Qui ad mortales traiector
Lucis uenit fontalis,
Aſt ortus tuus indictus
Sæclorum ſcit radicem:
Ipſus fontalis lux es,
Radius collucens patri:
Tenebroſa rupta carne
Animis illuces caſtis.
Ipſe es mundi formator,
Aſtrûm clarûm tornator;
Terræ centrûm fundator:

αὐτὸς δ' ἀνθρώπων σωτήρ,
σοὶ μὲν πιταὶ ἵππου δύῃ,
ἠῶς ἄσβεστος παγὰ·
σοὶ δ' ἀ ταυρῶπις μελύα
ταὶ νυκτῶν ὄρφναν λύῃ.
σοὶ καὶ τίκτονται καρποὶ,
σοὶ καὶ βόσκονται ποίμναι.
ἐκ σᾶς ἀρρήτου πάγας
ζείδωρον πέμπων ἄγλαϊαν,
παίνᾳς κόσμων ταμίας.
ἐκ σῶν βλάστησε κόλπων
καὶ φῶς καὶ νᾶες καὶ ψυχά.
ταὶ σαὶ εἴκτιρον κέαν
γᾶοις εἰσχθείσαν θνατοῖς,
* δ' μείραις * δ' ὑλαίοις μίτοις.
νόσων ἐκσώζοις λώβας
ἀσκηθῆ γᾶων ἀλκαί.
νεῦσον μὲν μύθοις πλεῶν,
νεῦσον δ' ἔργοισι κῦδος,
δέρκαίοις πρέψαι φαμαῖς
τᾶς κυρήνας καὶ σπάρτας.
λύπας δ' ἄσπετον ψυχᾶ
πραεῖαν ἔλκει ζωᾶν
θρέπτειραν διοτᾶς γλυκύας

ἐς σὸν

Ipſe es mundi ſeruator.
Tibi Titan admittit equos,
Aurorę fons perpetuus:
Tibi cornu gemina Luna
Tenebras depellit noctis.
Tibi fructus producuntur,
Tibi grex omnis nutritur.
Ex indicto fonte tuo
Vitæ miſſo ſplendore,
Auges mundorum tractus:
Ortæq; tuis de ſinubus
Et lux & mens atq; anima.
Gnatam propriam miſerare
Terrenis preſſam membris,
Et miſera carnis mole.
Morborum à noxa ſerues
Corporis illæſas uires.
Et ſuadam da ſermoni,
Et factis da ſplendorem,
Famamq; decere priſcam
Tum Cyrenæ, tum Spartæ.
At curis animus uacuus
Manſuetam ducat uitam
Nutricem, geminum lumen

ἐς σὸν πείνοισα φέγγος·
ὡς ἐξ ὕλας φοιβαθεὶς
ἀερέπλους οἴμους ἀτεύσω
φύξηλις γαίας μόχθων,
μιχθεῖσα ψυχᾶς παγᾶ
τοίαν ἄχραντον ζωαὶ
τῷ σῷ χραίνοις φορμιχτῇ,
ὅτ' αἴ σοι στέλλων μολπαὶ,
ταὶ σαὶ κυδαίνων ῥίζαν,
μήκιστον πατρὸς κῦδ(ος),
καὶ ταὶ σιώθωκεν πνοιαὶ,
μέσαν ῥίζας καὶ βλάσας,
καὶ πατρὸς μέλπων ἀλκαὶ,
τοῖς σοῖς ὕμνοις ἀμπαύω
κλῆναι ὠδῖνα ψυχᾶς.
χαίροις ὦ παῖδὸς παγά·
χαίροις ὦ πατρὸς μορφά·
χαίροις ὦ παῖδὸς κρηπίς·
χαίροις ὦ πατρὸς σφρηγίς·
χαίροις ὦ παῖδὸς κάρτος·
χαίροις ὦ πατρὸς κάλλος·
χαίροις δ' ἄχραντος πνοιὰ,
κοίτεον κόρᾳ καὶ πατρὸς·
ταί μοι πέμποις σιὼ πατρὶ,

ἄρδοι-

Intendens diam in lucem:
Tandem ut carnis purgatus,
Irreduces turram calles
Fugiens æruminas terræ.
Animæ fonti coniungi
Talem ſinceram uitam
Citharœdo concede tuo,
Cum tibi cantum ſubmittens,
Radicemq; tuam celebrans,
Summum patris ſplendorem,
Atq; aſſeſſorem flatum,
Stirpis medium & radicis,
Cantansq; parentis uires,
Hymnis in ueſtris ſiſtam
Animæ præclarum partum.
Salueto fons ô gnati,
Salueto patris ſpecies:
Salueto gnati fundus,
Salueto patris ſignum:
Salueto gnati robur,
Salueto patris forma:
Salueto purum ſtamen,
Centrum gnati patrisq;:
Quod mihi cum patre demittas,

ἄρδοισαν ψυχὰς ταρσὸς,
κεάντεραν θείων δώρων.

ΥΜΝΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ.

Μετὰ παγᾶς ἁγίας αὐτολοχεύτου
ἀῤῥήτων σιοτήτων ἐπέκυρα
θεὸν ἀμβρότου θεοῦ κύδιμον ὕμα
μόνον ἐκ μόνου πατρὸς παῖδα θρόνοις
στεφανώσωμεν σοφοῖς αἴθεσιν ὕμνων·
ὃν ἐκλὰς πατρικᾶς ἄφθιτος ὠδῖς
ἀγνώστων αἰέδρξε παῖδα κόλπων,
ἃ πατρὸς λοχίας ἔφλυε καρπὸς,
καὶ φλυάουσα φαίνη μεσοπαγὴς νοῦς.
ἐν παγᾶ δὲ μίσυσι καὶ χυθέντες
σοφία νόου πατρὸς κάλλει αὐγὰ,
σοὶ τιχθέντι πατὴρ σύδυσε τίκτην. (πον.
σὺ τὸ κρυπτὸν εἶ πατρὸς σπέρμα σεβλάμ
σὲ γὰρ ἐκ χαὶ γυέτας ἔδωκε κόσμοις,
καταίγδην ἐκ νοερῶν σώμασι μορφὰς.
σὺ μὲν ὑρανῷ σοφὰν αὔτυγα νωμᾶς,
ταὶ δ' ἄστρων ἀγέλαν ἀεὶ νομεύεις·
σὺ δὲ τὰς ἀγγελικὰς ὦ ναὸς χορείας,
καὶ τὰς δαιμονίας φάλαγγας ἄρχεις.
σὺ δὲ καὶ φύσιν φθιταὶ ἀμφιχορεύεις.
ἀμέρισον τοὶ γᾶν πνεῦμα μερίζεις,

καὶ

Animæ pennas humectans,
Diuina tribuens dona.

HYMNVS IIII.

CVm ſancto per ſe genito fonte
Vltra non unquam prolata una
Aeterni gnatum diui diuum,
Solum ex ſolo ortum patre gnatum,
Docto hymnorum flore coronemus:
Quem patris partus conſulti olim
Extulit ignotis prolem ſub nubibus:
Qui fructus patris oſtendit uiuos,
Ac pariter media apparebat mens.
In fonte tamen uel fuſi remanent.
Sapientia patris, formæ ſplendor,
Tibi nato parere pater conceſſit.
Tu tacitum patris luces ſemen.
Nam te principium tribuit mundis,
Vt corpora mentis caperent formas.
Tu cæli regis orbem ſapientem,
Tu ſtellarum agmen ſemper paſcis:
Tu, rex, angelicoſq; choros omnes,
Dæmoniasq; gubernas idem alas.
Tu quoq; terrenum luſtras orbem,
Perpetuumq; huic ſtatum partiris;

καὶ παγᾶ τὸ δοθὲν πάλιν σωσαπφὸς,
θνατὸς ἐκ θανάτου λύων ἀνάγκας.
ἱλήκοις δ' ἐπὶ σῶν στέμμασιν ὕμνων,
βιοτᾶς* ὑμνοπόλων ἐμῶν γαλαύαν·
* ὑμνοπόλῳ βίοτος
ὕμνων δ' εἴπων σεσχοὰν σῆσον ἀλῆτιν,
περσάμνων ὀλοὰς κλύδωνας ὕλας·
ψυχᾶς καὶ μέλεων ἔρυκε νόσους,
παθέων ἁλμυρὸν κύμασιν ὁρμαὶ,
πλάτυ καὶ πενίας ἄλαλκε κῆρας,
ἔργοις κυδαλίμαν ὀμφαὶ ὄπασον.
ἐν λαοῖς ἀγαθαὶ αὔοιμι φάμαν,
πθῦς πραΰλόγου στέφ' ἁβρῶ,
ἵνα μοι νόος ἁρέπτι σχολαὶ ἀκύμων,
μήδ' ἐν ταῖς χθονίαις στένω μελέμναις,
ἀλλ' ἐκ σῶν ὄχετῶν ὑψιφορήτων
ὠφέσιν σοφίας νόον καπάρδω.

ΥΜΝΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ.

ΠΑλι φέγγος, πάλιν ἀὼς,
πάλιν ἁμέρα σεθλάμπῃ
μετὰ νυκτίφοιτον ὄρφναν.
πάλι μοι λίγαινε θυμὲ
θεὸν ὄρθριοισιν ὕμνοις·
ὃς ἔδωκε φέγγος ἀοῖ,
ὃς ἔδωκεν ἄστρα νυκτὶ,

Ac rursum data fonti coniungis,
Mortales mortis soluens uinclis.
Faueas hymnorum propriûm sertis,
Vitam cantori dans tranquillam:
Euriporum uaga flumina siste,
Abstergens carnis tetros fluctus.
Anima & membris morbos depelle,
Letalem affectus uim compesce,
Paupertatem ac diuitias aufer,
Factis illustrem præbe uocem,
In populo præclaram aperi famam,
Suadæ dulciloquæ cinge flore,
Tranquilla ut mens ocia decerpat,
Nec terrenis ingemitem curis,
Sed sublimibus è riuis uestris
Sapiente aspergam partu mentem.

HYMNVS V.

ITerum aurora, iterum lux,
Iterum dies relucet
Post noctium tenebras:
Iterum sona mihi mens
Præcocibus Deum hymnis,
Qui dat micare Soli,
Qui donat astra nocti,

Mundi

ωδικὸν μίαν χορείαν.
πολυκύμονος μὲν ὕλας
ἐκάλυψε νῶτον αἰθὴρ
πυρὸς ἐμβεβὼς ἀώτῳ,
ἵνα κυδίμα σελαίνα
πυμάτων αὖτυγα τέμνῃ·
ὑπὲρ ὀγδόαν δὲ δίναν
ἑλίκων ἀστροφορήτων
ῥόος ἀστέρων ἐρημος,
ὑποκλιπὶς ἐλαιώων
πτύχας αὐτίον θεούσας,
μέγαν ἀμφὶ νῶν χορὸν ἔχῃ,
ὃς ἄναντος ἄκρα κόσμου
πολιοῖς * ἔτρεψε ταρσοῖς.
τὰ πρόσω μακάρεσσι σίγα
νοερῶντα καὶ νοητῶν
ἄτομον τομαὶ καλύπτῃ.
μία παγά, μία ῥίζα·
τριφαὴς ἔλαμψε μορφή·
ἵνα γὰρ βυθὸς πατρῷος,
τόθι καὶ κύδιμος υἱός,
κραδιαῖόν τι λόχευμα,
σοφία κοσμοτεχνῆτις,
ἐνοτήσιόντε φέγγος.

* ἴριψι)

ἁγίῳ

Mundi etiam choream.
Fluctu ſcatentis orbis
Dorſum ſuperſtat æther,
Flore igneo renidens,
Vbi clara Luna circum
Secat infimum perennè:
Octauum at ante fluxum
Geniorum aſtriferorum
Priuatus orbis aſtris,
Suo ſub axe contrà
Sphæras agens fluentes,
Mentem ambit uſq; magnam,
Quæ regis alta mundi
Canis obumbrat alis.
Porrò ſilentium altum
Et mentium & bonorum
Concordiam ſuperſtat.
Fons unus, una radix:
Triplexq; forma luxit.
Vbi enim patris profundum,
Ibi filiusq; clarus,
Cordis perenne germen,
Sapientia orbis autor,
Et lumen uniforme

Flatus

ἀγίας ἔλαμψε πνοιᾶς.
μία παχὰ, μία ῥίζα
ἀγαθῶν αἰέχεν ὄλβον,
ὑπερθύσιντε βλάστην
γονίμοις ζέουσαν ὁρμαῖς,
πάτ' ἐνθσίων πολλάμπα
μακάρων ἀγητὰ φέγγη.
ὅθεν ἐγκόσμιος ἤδη
χόρ@ ἀφθίτων αἰάκτων
γλυκυμελόντε κῦδος,
τότε πρωτόστορον εἶδ@
νοεροῖς ἔμελψεν ὕμνοις
πέλας ὑμεναίων τοκήων.
στρατὸς ἀγγέλων ἀμίρως
τὰ μὲν ἐς νόον δεδορκὼς
θρέπεται καλλεος ἀλκαὶ·
τὰ δ' ἐς αἴτυγας δεδορκὼς
διέπει βένθεα κόσμου,
τὸν ὕπερθε κόσμον ἔλκων
νεύτατος καὶ μέσσοις ὕλαις,
ἵνα δ' αμένων ὅμιλον
φύσις ἰζαίοισι πίνει
πολύθρυλλον καὶ πολυμήτην.
ὅθεν ἤρως, ὅθεν ἤδη

ωεὶ

Flatus ſacri reluxit.
Fons unus, una radix
Cumulum dedit bonorum,
Ortumq́ primum ab uno
Plenum impetu feraci,
Quæq́ alterûm beatûm
Magnæ faces relucent.
Mundanus unde iam tunc
Regum chorus beatûm
Et gloriam parentis,
Primam ſatamq́ formam
Mentis celebrat hymnis
Almos apúd parentes.
Grex prapes angelorum
Mentem intuens ſupernam
Fruitur potente forma:
Circum intuens frequentem
Mundi regit profunda,
Mundum trahens ſupernum
Extremum ad uſq́ tractum,
Vbi damonum cateruam
Natura feßa gignit
Et callidam & ſonoram.
Quapropter inde, ſancte,

Tellure

πολὺ γὰν ἀπαρεῖσα πνοιὰ
χθονὸς ἐζώωσε μοίρας
πολυδαιδάλοισι μορφαῖς·
τὰ δ' ἐπαύτα σεῖο βλαστᾶς
ἔχεται. σὺ δ' ἐσσὶ ῥίζα
παρεόντων κἀπεόντων
μετεόντων ἐνεόντων.
σὺ πατὴρ, σὺ δ' ἐσσὶ μάτηρ·
σὺ δ' ἄῤῥην, σὺ δὲ θῆλυς·
σὺ δὲ φωνὰ, σὺ δὲ σιγὰ·
φύσεως φύσις γονῶσα·
σὺ δ' ἄναξ αἰῶν ὁ αἰών·
τὸ μὲν εἰ θέμις βοῆσαι.
μέγα χαῖρε ῥίζα κόσμου,
μεγα χαῖρε κέντρον ὄντων,
μονὰς ἀμερότων ἀριθμῶν,
πανσυσίων ἀνάκτων.
μέγα χαίρεις, μέγα χαίροις·
ὅτι πὰρ θεῷ τὸ χαίρειν.
ἐπ' ἐμοῖς ἰλάον βᾶσ
ταύσον χοροῖσιν ὕμνων,
σοφίας ἄνοιγε φέγγος,
κατάχεε κύδιμον ὄλβον,
κατάχεε χάριν λιπῶσαν

βιοτᾶς

Tellure ſparſus aer
Animauit ora terræ
Varijs nouisq; formis.
Aſt omne pendet à te.
Tu namq; es una radix
Quæ ſunt, erant'ue quondam,
Quæ pòſt erunt, & inſunt.
Tu mater es paterq;,
Tu femina & ſimul mas,
Tu uox, ſilentiumq;,
Natura fertilis tu,
Sæclumq; ſæculi rex,
Si dicere haud nefas eſt.
Sis ſalua origo mundi,
Rerum omniumq; centrum,
Numeri perennis unum,
Veterrimi tyranni.
Saluc ter ô, quaterq;.
Namq; in Deo ſalus eſt.
Aures meis benignas
Præbe precum chorcis.
Sapientiam reclude.
Felicitate dona,
Et gratia nitente

βιοτᾶς χαλιωιώσας,
πενίαν ἐκτὸς ἐλαιώων,
χθονίαντε κῆρα πλέτου.
μελέων ἔρυκε νόσους.
παθέων δ' ἄκεσμον ὁρμαὶ,
φρενοκηδεῖς τε μερίμνας
ἀπό μοι ζωᾶς ἐρύκοις.
ἵνα μὴ τὸ νᾷ πέρωμα
ἐπιβείοι χθονὸς ἄτα,
αἴνετον δ' ε παρσὸν αἴρων
ὠδὶ σᾶς ὄρχια βλάσας
τὰ πανάρρητα χορδίσω.

ΥΜΝΟΣ ΕΚΤΟΣ.

ΠΡῶτος νόμον δρόμαν,
ἐπὶ σοὶ μάκαρ ἄμβροτε,
γόνε κύδιμε παρθένε,
ἱησῦ σολυμήϊε,
νεοπηγέσιν ἁρμογαῖς
κρέξαι κιθάρας μίτυς.
ἀλλ' ἁμενέοις αὐαῖς,
καὶ δέχνυσο μυσικαῖ
ἐξ ἁγαγέων μελῶν.
ὑμνήσωμεν ἄφθιτον
θεὸν ἅγα θεᾶ μέγαν

αἰωνο-

Vitæ, Deus, beatæ,
Et pauperes fugando
Et diuites procul res.
Membris repelle morbos:
Affectuum impetusq́,
Curasq́, mentis æstros
Vita mea repelle,
Ne fortè mentis alas
Terrena noxa tardet,
Sed libero uolatu
Ortus tui remissus
Indicta sacra saltem.

HYMNVS VI.

PRimus tuli ipse legem,
In te, Deus beate,
Prognate uirgine alma,
Solymæa stirps IESV,
Concentibus nouatis
Citharæ fides mouere.
At, rex, benignus esto,
Et musicam cape istam
Non cantuum impiorum,
Laudare sempiternum
Deum Deo parente

αἰωνοτόκου πατρὸς,
τὸν κοσμογόνον κόρον,
τὰν παντομιγῆ φύσιν,
σοφίαν ἀπέρεσιον·
τὸν ἐπουρανίοις θεὸν,
τὸν ἐπιχθονίοις νέκυν.
ἐχύθης ὅτ' ἐπὶ χθονὶ
βροτέας ἀπὸ νηδύος,
μαγὸς ἁ πολύφρων τέχνα
ἐξ ἀστέρος αὐτολᾶς
θάμβησεν ἀμήχανον.
τί τὸ πικτόμενον βρέφος;
τίς ὁ κρυπτόμενος θεὸς;
θεὸς ἢ νέκυς, ἢ βασιλεύς.
ἄγε δῶρα κομίζετε·
σμύρνης ἐναγίσματα,
χρυσῶ τ' αἰαθήματα,
λιβάνω τε θυηκαλα.
θεὸς εἶ· λίβανον δέχω.
χρυσὸν βασιλεῖ φέρω.
σμύρνη πάθος ἁρμόσει.
καὶ γᾶν ἐκάθηρας,
καὶ πόντια κύματα,
καὶ δαιμονίας ὁδούς,

ῥαδι-

Volo patre ſæculorum
Mundi Deum ſatorem,
Naturam & uſq; miſtam,
Sapientiam perennem:
Terreſtribus cadauer,
Cœleſtibusq; diuum.
Viuure te refuſo
E uentre uirginali,
Induſtria ars Magorum
Ob ſideris meatum
Perculſa ſtat ſtupore.
Quis procreatur infans?
Quis nam deus latens eſt?
Deus, aut cadauer, aut rex.
Age dona proferamus:
Libamen ecce myrrhæ,
Auriq; fului honorem,
Thurisq; ſuauem odorem.
Deus es: damus tibi thus.
Aurum datur tyranno.
Myrrham decet ſepulcrum.
Terramq; recreaſti,
Fluctusq; tot marinos,
Et dæmonum meatus,

ραδιναὶ χύσιν ἀέρος,
καὶ νεοτρεφὴς μυχὸς,
φθιμένοισι βοηθὸος
θεὸς εἰς ἀίδηλον ἐλεύσῃ.
ἀλλ' ὑμνέοις ἄναξ,
καὶ δέχευσο μουσικὰν
ἐξ ὑαλέων μελῶν.

ΥΜΝΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ.

Ὑπὸ δώελον ἁρμοχὰν
ἐλεφαντοδέτων μίτων
φάσω λιγυρὰν ὅπα
σοὶ μάκαρ ἄμβροτε,
γόνε κύδιμε παρθένου.
σὺ δέ μου βιοταὶ σάῳ
παναπήμονα κήδεσι,
λύπας ἄβατον διδύς.
καὶ νυκτὰ καὶ ἀμέραν
λάμπεις πραπίσι σέλας
νοερᾶς ἀπὸ παγᾶς.
θεῖος ἀρτιμέων μελῶν.
καὶ κῦδος ἐπ' ἔργμασιν
νεόπατι νέμεις ἐμᾷ.
λιπαρὸν δὲ φέρεις ἔπος
ἐς γήραος ἀδονάν,

ἐείπομεν

Tenue aeris fluentum,
Et infimas cauernas,
Vindex deus sepultis
Missus uoracem ad Orcum.
At, rex, benignus esto,
Et musicam cape istam
Non cantuum impiorum.

HYMNVS VII.

DOrum ad modos amenos
Ebori fidis reuinctæ
Vocem dabo canoram
In te, Deus beate,
Prognate uirgine alma.
At tu mihi serenam
Vitam tuere princeps,
Et inuiam dolori.
Noctem diemq; cunctam
Animo faces reluce
E' fonte mentis alto.
Firmorum & artuum uim,
Et gloriam laborum,
Dona meæ iuuentæ.
Annosq; da beatos
Solatio senectæ,

ἐλπίμον ἀέξων
πνυταὶ σωὺγιείᾳ.
γνωτὸν δὲ φυλάσσοις·
τόν μοι νέον ἄφθιτε
ἤδ' ἡ χθονίαν πύλαν
ὠδαμβόμενον ποδὶ
ἄφορρον αὐήγαγες,
ἐμὰ κήδεα καὶ γόους,
ἐμὰ δ' ἄκρυα καὶ φρενῶν
σβέσας αἰθομέναν φλόγα.
ἐβίωσας καὶ νέκυν
ἀμφὶ σὸν πάτερ ἱκέταν.
γνωτάν τε σωσαίδα
τεκέων φυλάσσοις.
ὅλον ἡσυχίδαν δόμον
ὑπὸ σᾷ χθεὶ κρύπτοις.
καί μοι ζυγίων ἄνακτ
ξυνῶνα δεμνίων
λιπόνυσον ἀπήμονα
ἐλίκρον ὁμόφρονα
κρυφίων ἀδαήμονα
δαρῶν ἄλοχον σύγ.
ὅσιον δ' ἐφέποι λέχος
πανακήρατον δαγές,

ἀδίκοις

Sapientiam celebrem
Cum ſanitate adaugens.
Germanum item reſerua:
Quem nuper, ô beate,
Iam limen inferorum
Pede utroq; tranſeuntem
Reducem mihi reduxti,
Tollens meos dolores,
Et lacrymas fluentes,
Flammamq; mentis acrem.
Et mortuum reduxti
Ob ſupplicem tuum, Rex.
Germanum item iugum, Pex,
Mihi liberûm tuere.
Totum Heſychi propagmen
Tuo tegas lacerto.
Quin &, pater benigne,
Sociam tori iugalis
Sine morbo, ſine noxa,
Concordiæ peritam,
Non conſciam latentis
Connubij tuere:
Cuſtodiatq; lectum
Sanctum, nec inquinatum,

ἐλπιμον ἀέξων
πνυταὶ σωὺγιείᾳ.
γνωτὸν δὲ φυλάσσοις·
τόν μοι νέον ἄφθιτε
ἤδη χθονίαν πύλαν
ὠδαμξόμενον ποδὶ
ἄψορρον αὐήγαγες,
ἐμα κήδεα καὶ γόους,
ἐμα δ'ἄκρυα καὶ φρενῶν
σβέσας αἰθομείαν φλόγα.
ἐβίωσας καὶ νέκυν
ἀμφὶ σὸν πάτερ ἰκέταν.
γνωτάν τε σωωελίδα
τεκέων φυλάσσοις.
ὅλον ἡσυχίδαν δόμον
ὑπὸ σᾷ χθεὶ κρυπτοις.
καί μοι ζυγίων ἄναξ
ξωὴν δ'εμνίων
ἀπόνυσον ἀπήμονα
ἐλήρον ὁμόφρονα
κρυφίων ἀδαήμονα
ὀαρων ἄλοχον· σύγ.
ὅσιον δ' ἐφέποι λέχος
παναχήεσσαν ἀοιδάν,

ἀδίκοις

Sapientiam celebrem
Cum sanitate adaugens.
Germanum item reserua:
Quem nuper, ô beate,
Iam limen inferorum
Pede utroq; transeuntem
Reducem mihi reduxti,
Tollens meos dolores,
Et lacrymas fluentes,
Flammamq; mentis acrem.
Et mortuum reduxti
Ob supplicem tuum, Rex.
Germanum item iugum, Pex,
Mihi liberûm tuere.
Totum Hesychi propagmen
Tuo tegas lacerto.
Quin &, pater benigne,
Sociam tori iugalis
Sine morbo, sine noxa,
Concordiæ peritam,
Non conscium latentis
Connubij tuere:
Custodiatq; lectum
Sanctum, nec inquinatum,

ἀδίκοις ἄβατον πήδοις.
ψυχαὶ δὲ λυθεῖσαν
χθονίᾳ δίοτᾳ πέδας
ἐξαίνυσο πημάτων
καὶ λαμπαλέας ἄλας.
σοὶ δ' ἁγνέων χοροῖς
ὕμνας ἀνάγω δίδᾳ
ἀπὸ κύδει σᾳ πατρὸς,
καὶ κάρτει σῷ μάκαρ.
πάλιν ὑμνοπλόκω.
πάλιν σοι μέλος ἄσω.
παῖχα καὶ κιθάραν πάλιν
ἀκήρατον ἁρμόσω.

ΥΜΝΟΣ ΟΓΔΟΟΣ.

Πολυήρατε κύδιμε
σὲ μάκαρ γόνε παρθένᾳ
ὑμνῶ * πολυμήδεα.
ὃς ταὺ δολίαν πάχαν,
χθόνιον μεγάλων ὄφιν
πατρὸς ἤλασας ὀρχάτων,
καταβὰς μέχρι καὶ χθονὸς
ἀπὸ δημος ἐφαμέρους.
κατέβας δ' ὑπὸ τάρταρα,
ψυχῶν ὄθι μυελὰ

θάνατος

* πολυμηδέα

Cupidini inuiumq́,
Animam ſed exolutam
Huius uapore uitæ
A clade liberato
Noxaq́, triſtiore:
At cum choris piorum
Hymnos iube ſonare
In gloriam paternam,
Tuumq́, ſancte, robur.
Iterum ſonabo laudes.
Iterum ſonabo carmen.
Iterumq́, credo puram
Citharam lubens parabo.

HYMNVS VIII.

AMabilis beate
Te clara uirginis ſtirps
Multum cano celebris,
Qui rete fraude plenum,
Terræq́, pondus angu em
Hortis patris fugaſti,
Degreſſus uſq́, terram,
Verſatus hoc in orbe.
Et Tartarum ſubiſti,
Vbi mille mors tenebat

Animas

θάνατος νέμειν ἔθνεα.
φέλξειν σε γέρων τότε
ἀϊδας ὁ πλαγκτὴς
καὶ λαοβόρος κύων
ἀνεχάσατο βηλοῦ.
λύσας δ' ἀπὸ πημάτων
ψυχῶν ὁσίους χορούς,
θιασεύσειν ἀκηράτοις
ὕμνοις αἰάγμοις πατέρ.
αἰνίσσεται σε χείρανε
πὰ κατ' ἦρ ἄστεα
τρέσειν ἔθνεα δαιμόνων.
θάμβησε δ' ἀκηράτων
χορὸς ἄμβροτος ἀστέρων.
αἰθὴρ δὲ γελάσας,
σοφὸς ἁρμονίας πατὴρ,
ἐξ ἑπτατόνου λύρας
σκεραύνασε μυσικὰν
ἑπτάκλιον ἐς μέλος.
μείδησεν ἑωσφόρος,
ὁ μάκτορος ἀμέρας
καὶ χρύσεος ἕσπερος,
κυθερήιος ἀστήρ.
ἁ μὲν κερόεν σελάας

σελήνη σα

Animarum fera turmas.
Tunc te senex, beate,
Annosus horruit Dis:
Tunc ostio recessit
Populi canis uorator.
At cladibus resoluens
Animûm choros beatos,
Puris nouos cateruis
Hymnos patri sonabas.
Te subuolante, princeps,
Quibus est refertus aer,
Tremuere dæmonum grex:
Stupuitq; puriorum
Pia siderum caterua.
Aether quoq; ipse ridens,
Proportionis autor,
Septem lyra sonorum
Tunc musicam refudit
In canticum triumphi.
Et Lucifer diei
Risit nitens aruspex:
Et Hesperus Dionæ
Subrisit aureum astrum.
Hinc cornuum repleta

Ignis

ωλησασα ῥόᾳ πυρὸς
ἀγείτο σελαίνα
ποιμὴν νυχίων θεῶν·
ταὶ δ' ἀρυφαῖ κόμαν
πιτὰν ἐπεπάσαντο
ἄῤῥητον ἰὼ ἴχνιον·
ἔγνω δὲ γόνον θεῦ,
τὸν ἀρισοτέχναν νόον,
ἰδίᾳ πυρὸς ἀρχαί.
σὺ δὲ ταρσὸν ἐλάσας
κυανάντυγος ἀερνῦ
ἰὼ ερήλαο νώτων.
σφαίρῃσι δ' ἐπεπάλθης
νοεραῖσιν ἀκηράτοις·
ἀγαθῶν ὄθι πηγὰ,
σιγώμενος ἀερνὸς.
εἶθ' ὅτι ζαθύῤῥοο
ἀκαμαντοπόδας χρόνοο
χθονὸς ἔκγονα σύρων,
ἃ κῆρες αἰναιδέες
ζαθυκύμονος ὕλας·
ἀλλ' αὐτὸς ἀμήτορος
αἰὼν ὁ παλαιγενὴς
νέος ὢν ἅμα καὶ γέρων

τᾶς

Ignis iubar nitore
Præibat alma Luna,
Noctis deos reducens:
Illinc comam decoram
Sol explicabat ardens
Vestigia ad reposta:
Sensit Dei propagmen,
Mentem artibus refertam,
Fontem sui caloris:
Tu brachijs citatis
Cæli patentis altum
Dorsum superuolasti.
Dehinc mentium receptus
Puris, beate, sphæris:
Vbi fons latet bonorum,
Cælumq; quod siletur:
Vbi nec potente planta
Tempus trahens profundum
Quæ terra cunq; gignit,
Noxæ nec impudentes
Fluctu scatentis orbis:
Sed ipse non senescens,
Sæclum tamen uetustum,
Iuuenis simul senexq;

* ἀννάω τᾶς * ἐννάω μονᾶς
παμίας πέλεται θεσῖς.

ΥΜΝΟΣ ΕΝΝΑΤΟΣ.

Ἄγε μοι λίγεα φόρμιγξ
μετὰ τηΐαν ἀοιδαὶν
μετὰ λεσβίαν τε μολπαὶν
γεραρωτέροις ἐφ' ὕμνοις
κελάδει δ' ὤμελον ὠδαὶν·
ἀπαλαῖς σὺν ἅπτὶ νύμφαις
ἀφροδίσιον γελάσας,
θαλερῶν ὑπ' ἅπτὶ κόρων
πλυμερόπτοισιν ἴβαις.
θ[illegible]ύμνος χὰρ ἁγνὰ
σοφίας ἀχέτας ὠδῖς
μελ[illegible]ς ἐς θεῖον ἐπείγει
κ[illegible]ρέας μίτυς ἐρέσσειν·
μελιζεαὶ δ' ἀοιδαὶ ἄταν
χθονίων φυγεῖν ἐρώτων.
τί χὰρ ἀλκὰ, τί δὲ κάλλος,
τί δὲ χρύσος, τί δὲ φάμαι
βασιληΐδες τε τιμαὶ
ὧδε τὰς θεῦ μερίμνας.
ὁ μὲν ἵππων εὖ διώκει·
ὁ δὲ τόξον εὖ τιτάνοι·

ὁ δὲ

Autor domus perennis
Dijs omnibus uocatur.

HYMNVS IX.

AGe nunc fides canora
Post Teiumq; carmen,
Post Lesbiumq; cantum,
Auguſtiorem ad hymnum
Dorum modos ſonato:
Teneras nec in puellas,
Quæ Venereum renident,
Iuuenum nec in uigentum
Amabilem iuuentam,
Partus Deo refertæ
Sapientiæ pudicus
Iubet ad perenne carmen
Citharæ fides mouere,
Noxamq; melle tectam
Leuium cauere amorum.
Quid forma, quid uerobur,
Quid fama, uel quid aurum,
Quid regij ue honores
Ad res Deo placentes.
Hic rectè equum gubernet,
Rectè ille tendat arcum,

ὁ δὲ ϑημῶνα φυλάσσοι
κτεάνων, χρύσεον ὄλβον.
* κάτη) ἑτέρῳ δ' ἄλαλμα* χαίροι
καϑαφμοσύνη τενόντων·
πολύυμνος δὲ τις εἴη
ὧδαὶ κύροις, ὧδαὶ κύραις
ἀμαρύγμασι ϖροσώπων.
ἐμὲ δ' ἀψόφητον εἴη
δίκταν ἄσημον ἑλκῆν·
τὰ μὲν ἐς ἄλλους ἄσημον,
τὰ δὲ ϖρὸς ϑεὸν εἰδότα.
σοφία δέ μοι παρείη,
ἀγαϑὰ μὲν νεόταλα,
ἀγαϑὰ δὲ γήρας ἕλκῃν,
ἀγαϑὰ δ' ἄνασσα ϖλάτᾳ.
πενίαν δ' ἄμοχθος οἴκοι.
σοφία, γελῶσα πικρᾶις
* ἀβάτοις * ἄβατον βίᾳ μερίμνας.
μόνον εἰς τόσον παρείη,
ὅσον ἄρκιον καλιῆς
ἀπὸ χιόνων ἐρύκῃν·
ἵνα μὴ χρεὼ με κάμπτοι
ϑηρὶ φρυντίδ'ας μελαίνας,
κλῦε καὶ τέτιγος ᾠδαὶ,

δροσου

Aliquis bonorum aceruum
Custodiat repostum,
Sit quem capillus ornet
Ceruicibus remissus,
Alium ferat celebrem
Pueris & inpuellis
Oris nitor micantis:
Mihi detur haud strepentem
Tacito tenere uitam:
Tacito quidem hoc in orbe,
Sed res Dei scienti.
Sapientia adsit alma,
Solers simul iuuentam
Tenere cum senecta,
Regina opum perita.
Facilè hæc feret mihi res
Inopes, leuans acerbos
Vitæ inuiæ dolores.
Duntaxat illud adsit,
Quod me domo propinqua
Arcere ritè possit:
Ne deprimat meum uis
Curas cor ad nigellas.
Audi sonum & cicadæ,

δρόσον ὀρθείαν πόντῳ.
ἴδε μοι ἐοῶσι νάυραὶ
ἀκέλθυσα, καί τις ὀμφὴ
περί τ' ἀμφί με ποτᾶται.
τί ποτ' ἄρα τέξεταί μοι
μέλῳ ἀ θέσκελος ὠδίς.
ὁ μὲν αὐτόσυπος ἀρχὰ
ταμίας πατήρ τε ὄντων
ἁλόχοιτος ὑψιθώκων
ὑπὲρ ἀρανῦ καρηώων
ἀλύτῳ κύδεϊ γαίων
θεὸς ἔμπεδον θαάσσει,
ἑνοτήτων ἑνὰς ἀγνὴ,
μοναδῶν μονάς τε πρώτη,
ἀπλότητας ἀκροτήτων
ἑνώσασα καὶ τεκοῦσα
ὑπερσόοις λοχείαις.
ὅθεν αὐτὴ προθοροῦσα
δι' πρωτόπορον εἶδος
μονὰς ἀρρήτῳ χυθεῖσα
* τελχῖνα ἔχει ἀλκαί.
* τριήρυμον
ὑπερσόσιος δὲ παχὺ
σέφεται κάλλει παίδων
ἀπὸ κεντρά τε θορόντων

πεῖ

Quæ rore manè pasta est.
Clamat fides, beate,
Intacta, iamq; mentem
Circumuolat sonus quis.
Quod ergo carmen olim
Diuine partus edes?
Radix quidem orta de se
Autor paterq; rerum
Nunquam creatus altum
Cæli super cacumen
Splendore lætus æui
Firmus Deus resedit,
Vnum omnium unitatum,
Primum nec inquinatum,
Quod simpla summitatum
Vniuit & creauit
Partu nimis stupendo.
Vnde hæc statim profecta,
Quæ prima nata forma,
Magna unitas refusa
Robur triceps recepit.
Fontemq; sempiternum
Flos liberûm coronat,
Qui defluuntq; centro.

πρὶ κείτερον τὲ ῥυσίτων.
μείνε μοι θερσεῖα φόρμιγξ·
μείνε μηδὲ φαῖνε δήμοις
τελεταὶς * αἰωργιάσας.
† ὄθι καὶ τὰ νέρθε φωνᾷ.
τὰ δ' ὤϊω σιγᾷ καλύπτᾳ.
ὁ δὲ ἰθὺς εἰσιδὴν ἤδη
μελέτᾳ νόεσι * κόσμοις.
ἀγαθαὶ γὰρ εἴθεν ἤδη
ἔρωτος πτύματος ἀρχαὶ
ἀμελήτως ἐμελήθη,
ὁ καταβὰς ἐς ὕλαν
νόος ἄφθιτος τοκήων,
* θεοπεράντων ἀπορρὼξ
ὀλίγα μὲν, ἀλλ' ἐκείνων
ὅλος ἔτος εἰς τε πάντα.
ὅλος εἰς ὅλον δεδυκὼς
κῦτος θεανῶν ἑλίσσᾳ.
τὸ δ' ὅλον τοῦτο φυλάσσων
γενεμηνιέναισι μορφαῖς
μεμελισμένως παρέξει·
ὃ μὲν ἀστέρων διφρείαις·
ὃ δ' ἐς ἀγγέλων χορείας.
ὃ δὲ καὶ ῥέποντι δεσμῷ

χθονίας

αἰωργιάσαις
† ἰδὶ)
κόσμων
διοπεράτων

Circumfluuntq; centrum.
Mane, fides proterua:
Mane, nec ede uulgo
Mysteria profano.
Inferna uade profer:
Superna sunt silenda.
At mens beata solis
Est mentibus recluſa
Tot orbium: quia hinc iam
Infracta origo flatus
Hominum fuit tributa,
Carnis perenne fulcrum
Aeterna mens parentum,
Fontis Dei pusilla
Propago, uerum ubiq;
Hæc una, totaq; harum est.
Subiensq; tota totum
Cæli sinum reuoluit:
Et istud omne seruans
Varijs ubiq; formis
Variè potest adesse:
Hæc siderum rotatu,
Illa angelûm choreis:
Hæc uinculo fluenti

χθονίαν ἄρετο μορφαν·
ἀπὸ δ' ἐτάθη τοκήων.
δνοφεραὶ ἤρυσε λάθαν
ἀλαωπίσι μερίμναις,
χθόνα θαυμάσας ἀτερπῆ
θεὸς ἐς θνητὰ δ' εδορκώς.
σὺν μαὶ, σὺν τι φέγγος
κεκαλυμμένοισι γλυκύαις,
σὺν καὶ δεῦρο πεσόντων
ἀναγώγιός τις ἀλκά.
ὅτε κυμάτων φυγόντες
Σιοτησίων ἀκηδεῖς
ἀγίας ἔσχλαν οἴμας
ὡς ἀνάκτορον τοκῆος.
μάκαρ ὅς τις Σορὸν ὕλας
ὡσφυγὼν ὕλαγμα, καὶ γᾶς
ἀναδὺς ἅλματι κόφῳ
ἴχνος ἐς θεὸν πιτάνᾳ.
μάκαρ ὅς τις μετὰ μοίρας,
μετὰ μόχθυς, μετὰ πικρὰς
χθονογηθεῖς μελεδῶνας
ἅπιδας νόου κελάθων
Συθὸν εἶδεν θεολαμπῆ.
*μόνον * πόνος εἰς ὅλαν ταινύσαι
κραδίαν

Hominis dedit figuram:
Parentibusq; cedens
Obliuia hausit atra
Cæcis malisq; curis,
Humana dum miſella
Deus altus intuetur.
Tamen & profectò tectis
Lux quædam ineſt ocellis:
Tamen & humi iacentum
Sublime robur extat,
Dum fluctuum fugaces
Vitæ malo relicto
Sacros tenent meatus
Ad regiam parentis.
Beatus ille, carne
Latrante qui repoſta
Terraq; ſubleuatus
Plantam ad Deum reflectit.
Beatus ille, quiſquis
Poſt fata, poſt labores,
Poſt terreasq; curas
Mentis uiam ſecando
Vidit Dei profundum.
Tantum integro uolucres

καρδίαν ὅλοισι ταρσοῖς
ἀναγωγίων ἐρώτων.
μονον ἐμπέδωσον ὁρμαὶ
νοερηφόροισιν ὁρμαῖς·
ὁ δέ τι πέλας φανεῖται
ψυχᾶς, χεῖρας ὀρεγνύς.
ωεσθέισα γάρ τις ἀκτὶς
καταλάμψῃ μεν ἀπαρπὸς,
πεπάσῃ δέ τοι νοητὸν
πεδίον, κάλλεος ἀρχαὶ.
ἄγε μοι ψυχὰ πιοῖσα
ἀγαθορρύτοιο παγᾶς,
ἱκετεύσασα τοκῆα,
ἀνάβαινε, μηδὲ μέλλε,
χθονὶ τὰ χθονὸς λιποῖσα.
πάτερ ἀὴ μιγεῖσα πατρὶ
θεὸς ἐν θεῷ χορεύσῃς.

ΥΜΝΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ.

ΜΝώεο χρισέ,
τῆε θεοῖο
ὑψιμέδοντος,
ἱκέτεω σέο
κῆρ ἀλιτροῖο,
χρᾶψαντος πάθε·

καὶ

Expande corde pennas
Sublimiorum amorum.
Tantùm impetum recude
Conatibus beatis:
Mox exeret propinquus
Manum pater benignam.
Radius ſtatim præibit,
Et lumini uiam dans,
Et mentis uſq; pandens
Campum decore plenum.
Anima ô latens, age hauſto
Bonis fluente fonte,
Parentéq; obſecrato
Aſcende, nec morare,
Terræ ſuis relictis:
Patriq; iuncta duce
Deus in Deo choreas.

HYMNVS X.

CHriſte memento,
Prognate Deo
Altipotente,
Huius ſupplicis
Animo praui,
Hæc qui cecinit:

Ac

καί μοι ὄπασσον
λύσιν παθέων
κηλητηρίων,
τά μοι ἐμφύῃ
ψυχὰ ῥυπαρά.
δὸς δὲ ἰδέσθαι,
σῶτερ ἱκοῦ,
ζαθέαν αὔγλαν
σαὶν. σὺν σοὶ φανείς,
μέλψω ἀοιδαὶ
ψυχαῖν παίονι,
παίονι γύῃων,
πατρὶ σοὶ μεγάλῳ,
πνεύματί θ' ἁγνῷ.

ΚΛΗΜΕΝ-

Ac mihi præbe
Finem affectuum
Mortiferorum,
Mihi quos indit
Mens immunda.
Cernere dona,
O' seruator,
Splendorem tuum:
In quo positus,
Recinam carmen
Animæ medico,
Carnis medico,
Cum patre magno, &
Sancto spiritu.

CLEMEN-

ὁ δὲ θημῶνα φυλάσσοι
πτεαίων, χρύσεον ὄλβον.
* χάιτη) ἑτέρῳ δ' ἄγαλμα* χαίροι
καθαρμοῖν τενόντων·
πολύυμνος δέ τις εἴη
ὠδαῖς κύροις, ὠδαῖς κύραις
ἀμαρύγμασι σεσωπων.
ἐμὲ δ' ἀψόφητον εἴη
δίκταν ἄσημον ελκειν·
τὰ μὲν ἐς ἄλλους ἄσημον,
τὰ δὲ σεὸς θεὸν εἰδότα.
σοφία δέ μοι παρείη,
ἀγαθὰ μὲν νέοταθα,
ἀγαθὰ δὲ γῆρας ἕλκειν,
ἀγαθὰ δ' ἄνασσα πλάτα.
πενίαν δ' ἄμοχθος οἴκοι.
σοφία, γελῶσα πικρᾶις
* ἀβάτα * ἄβατον βίᾳ μεμίμνας.
μόνον εἰς τόσον παρείη,
ὅσον ἄρκιον καλιῆς
ἀπὸ χθονῶν ἐρύκειν·
ἵνα μὴ χρεώ με κάμπτοι
ἐπὶ φρυντίδας μελαίνας·
κλῦε κραδίη τέτιγος ὠδαῖ,

δρόσον

Aliquis bonorum aceruum
Custodiat repostum,
Sit quem capillus ornet
Ceruicibus remissus,
Alium ferat celebrem
Pueris & in puellis
Oris nitor micantis:
Mihi detur haud strepentem
Tacito tenere uitam:
Tacito quidem hoc in orbe,
Sed res Dei scienti.
Sapientia adsit alma,
Solers simul iuuentam
Tenere cum senecta,
Regina opum perita.
Facilè hæc feret mihi res
Inopes, leuans acerbos
Vitæ inuiæ dolores.
Duntaxat illud adsit,
Quod me domo propinqua
Arcere ritè possit:
Ne deprimat meum uis
Curas cor ad nigellas.
Audi sonum & cicadæ,

δρόσον ὀρθείαν πόντῳ.
ὅδε μοι ζοῶσι νάραι
ἀκέλθυσα, καί τις ὀμφὴ
περί τ' ἀμφί με ποτᾶται.
τί ποτ' ἄρα τέξεταί μοι
μέλῳ ἀ θέσπελος ὠδίς.
ὁ μὲν αὐτόσυτος δέχα
τιμίας πατήρ τε ὄντων
ἀλόχυτος ὑψιθώκων
ὑπὲρ ἀρανῦ καρηάων
ἀλύτῳ κύδει γαίων
θεὸς ἔμπεδον θαάσσει,
ἑνοτήτων ἑνὰς ἀγνὴ,
μονάδων μονάς τε πρώτη,
ἁπλότητας ἀκροτήτων
ἑνώσασα καὶ τεκοῦσα
ὑπερθύοις λοχείαις.
ὅθεν αὐτὴ προθορεῦσα
πρὸ πρωτέστορον εἶδος
μονὰς ἀρρήτῳ χυθεῖσα
* τριπύρημον ἔχει ἀλκάν.
βιμ ὑπερθύος δὲ παγὰ
σέφεται κάλλει πάσδων
ἀπὸ κτίσεως τε θορόντων

Quæ rore manè pasta est.
Clamat fides, beate,
Intacta, iamq; mentem
Circumuolat sonus quis.
Quod ergo carmen olim
Diuine partus edes?
Radix quidem orta de se
Autor paterq; rerum
Nunquam creatus altum
Cæli super cacumen
Splendore lætus æui
Firmus Deus resedit,
Vnum omnium unitatum,
Primum nec inquinatum,
Quod simpla summitatum
Vniuit & creauit
Partu nimis stupendo.
Vnde hæc statim profecta,
Quæ prima nata forma,
Magna unitas refusa
Robur triceps recepit.
Fontemq; sempiternum
Flos liberûm coronat,
Qui defluuntq; centro.

θεὶ κἀτερον τὲ ῥυσίτων.
μενε μοι θεσπεσία Φόρμιγξ·
μενε μηδε φαῖνε δήμοις
τελεσὰς * αὐοργιάσεις.
† ὅθι καὶ τὰ νέρθε φωνῆ.
τὰ δ' ἄνω σιγὰ καλύπτῃ.
ὁ δὲ νῆς εἰσιν ἤδη
μελλήτῃ νόεσι * κόσμοις.
ἀγαθὰ γὰρ εἴδεν ἤδη
ἐροτίου πάθματος λέχὰ
ἀμελήτως ἐμελήθη,
ὁ καταβὰτας ἐς ὕλαν
νόος ἄφθιτος τοκήων,
* θεσκελεάνων λοπορρώξ
ὀλίγα μὲν, ἀλλ' ἐκείνων
ὅλῳ ὅτος εἰς τε πάντη.
ὅλῳ εἰς ὅλον δεδυκὼς
κῦτος ἀφανῶν ἑλίσσῃ.
τὸ δ' ὅλον τῶτο φυλάσσων
νενεμημένοισι μορφαῖς
μεμελισμένως παρέσῃ·
ὃ μὲν ἀστέρων διφρείαις·
ὃ δ' ἐς ἀγγέλων χορείας.
ὁ δε καὶ ῥέποντι δεσμῷ

χθονίαν

αὐοργιάσεσι
† ἴδι)
ἄσμων
θνητεάνων

Circumfluuntq; centrum.
Mane, fides proterua:
Mane, nec ede uulgo
Mysteria profano.
Inferna uade profer:
Superna sunt silenda.
At mens beata solis
Est mentibus recluſa
Tot orbium: quia hinc iam
Infracta origo flatus
Hominum fuit tributa,
Carnis perenne fulcrum
Aeterna mens parentum,
Fontis Dei pusilla
Propago, uerum ubiq;
Hæc una, totaq; harum est.
Subiensq; tota totum
Cæli sinum reuoluit:
Et istud omne seruans
Varijs ubiq; formis
Variè potest adesse;
Hæc siderum rotatu,
Illa angelûm choreis:
Hæc uinculo fluenti

χθονίαν ὄρετο μορφαὶ·
ἀπὸ δ' ἐσάθη τοκήων.
δνοφοραὶ ἤρυσε λάθαν
ἀλαωπίσι μερίμναις,
χθόνα θαυμάσας ἀτερπῆ
θεὸς ἐς θνητὰ δ' εδορκώς.
σὺν μαὶ, σὺν τι φέγγος
κεκαλυμμένοισι γλιώας.
σὺν καὶ δεῦρο πεσόντων
ἀναγώγιός τις ἀλκά.
ὅτε κυμάτων φυγόντες
βιοτησίων ἀκηδεῖς
ἀγίας ἔσβλαν οἴμας
πρὸς ἀνάκτορον τοκῆος.
μάκαρ ὅς τις βορὸν ὕλας
προφυγὼν ὕλαγμα, καὶ γᾶς
ἀναδὺς ἄλματι κόφῳ
ἴχνος ἐς θεὸν πτάνῃ.
μάκαρ ὅς τις μετὰ μοίρας,
μετὰ μόχθους, μετὰ πικρᾶς
χθονογηθεῖς μελεδῶνας
ὄπιθας νόου κελάθων
βυθὸν εἶδεν θεολαμπῆ.
* μίαν * πόνος εἰς ὅλαν ταινύσαι

κεφαλίαν

Hominis dedit figuram:
Parentibusq; cedens
Obliuia hausit atra
Cæcis malisq; curis,
Humana dum miſella
Deus altus intuetur.
Tamen & profectò tectis
Lux quædam ineſt ocellis:
Tamen & humi iacentum
Sublime robur extat,
Dum fluctuum fugaces
Vitæ malo relicto
Sacros tenent meatus
Ad regiam parentis.
Beatus ille, carne
Latrante qui repoſta
Terraq; ſubleuatus
Plantam ad Deum reflectit.
Beatus ille, quiſquis
Poſt fata, poſt labores,
Poſt terreasq; curas
Mentis uiam ſecando
Vidit Dei profundum.
Tantum integro uolucres

καρδίαν ὅλοισι ταρσοῖς
ἀναγωγίων ἐρώτων.
μόνον ἐμπέδωσον ὁρμαὶ
νοερηφόροισιν ὁρμαῖς·
ὁ δέ τοι πέλας φανεῖται
γλεῦκος, χεῖρας ὀρεγνύς.
ὡς θέουσα γάρ τις ἀκτὶς
καταλάμψῃ μιν ἀταρπὸς,
πεδάσῃ δέ τοι νοητὸν
πεδίον, κάλλεος δέχαι.
ἄγε μοι ψυχὰ πιοῖσα
ἀγαθορρύτοιο παγᾶς,
ἱκετεύουσα τοκῆα,
ἀνάβαινε, μηδὲ μέλλε,
χθονὶ τὰ χθονὸς λιποῖσα.
τάχος αὖ μιγεῖσα πατρὶ
θεὸς ἐν θεῷ χορεύσῃς.

ΥΜΝΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ.

ΜΝώεο χρισέ,
τῷ θεοῖο
ὑψιμέδοντος,
ἱκέτευε σέο
κῆρ ἀλιτροῖο,
χρέψαντος πίδε·

καὶ

Expande corde pennas
Sublimiorum amorum.
Tantùm impetum recude
Conatibus beatis:
Mox exeret propinquus
Manum pater benignam.
Radius ſtatim præibit,
Et lumini uiam dans,
Et mentis uſq; pandens
Campum decore plenum.
Anima ô latens, age hauſto
Bonis fluente fonte,
Parentéq; obſecrato
Aſcende, nec morare,
Terræ ſuis relictis:
Patriq; iuncta duce
Deus in Deo choreas.

HYMNVS X.

CHriſte memento,
Prognate Deo
Altipotente,
Huius ſupplicis
Animo praui,
Hæc qui cecinit:

καὶ μοι ὄπασσον
λύσιν παθέων
κηλιτεφέων,
τά μοι ἐμφύῃ
ψυχᾷ ῥυπαρά.
δὸς δ' ἐδέθλαν,
σῶτερ ἱησοῦ,
ζαθέαν αὔγλαν
σαὶ. σὺ γὰρ φανεὶς,
μέλψω ἀοιδαὶ
ψυχαῖ παίονι,
παίονι γύῃων,
πατρὶ σοὶ μεγάλῳ,
πνεύματί θ' ἁγίῳ.

ΚΛΗΜΕΝ-

Ac mihi præbe
Finem affectuum
Mortiferorum,
Mihi quos indit
Mens immunda.
Cernere dona,
O' ſeruator,
Splendorem tuum:
In quo poſitus,
Recinam carmen
Animæ medico,
Carnis medico,
Cum patre magno, &
Sancto ſpiritu.

CLEMEN-

Ac mihi præbe
Finem affectuum
Mortiferorum,
Mihi quos indit
Mens immunda.
Cernere dona,
O' seruator,
Splendorem tuum:
In quo positus,
Recinam carmen
Animæ medico,
Carnis medico,
Cum patre magno, &
Sancto spiritu.

CLEMEN-

ΚΛΗΜΕΝΤΟΣ

ΥΜΝΟΣ

Στόμιον πώλων ἀδαῶν,
πτερὸν ὀρνίθων ἀπλανῶν,
ἡνιῶν οἰαξ* νηπίων ἀτρεκὴς,
ποιμὲ δρηνῶν βασιλικῶν,
τὰς σὰς ἀφελεῖς
παῖδας ἄγχρον
αἰνεῖν ἁγίως,
ὑμνεῖν ἁδόλως,
ἀκάκοις στόμασιν
παίδων ἡγήτορα λῃστόν:
βασιλεῦ ἁγίων,
λόγε παναμάτωρ
πατρὸς ὕψιστε,
σοφίας πρύτανι,
στέλγμα πόνων
αἰωνοχαρὲς,
βροτέας γλωσσᾶς
σῶτερ ἰησοῦ,
ποιμὲ, ἀροτὴρ,
οἴαξ, στόμιον,
πτερὸν ἀφθίτου

παναγῆς

CLEMENTIS HYMNVS.

INdomitorum frenum equûm,
Auium tenerarum ala,
Verus clauus nauium,
Ouium regis paſtor,
Integros tuos
Coge puellos
Laudare pie,
Purè canere
Ore modeſto
Puerûm ductorem Chriſtum:
Rex ſanctorum,
Verbum omnipotens
Supremi patris,
Fons ſapientiæ,
Fulcra laborum,
Sæclis gaudens;
Humanæ ſalus
Gentis IESV,
Paſtor, arator,
Clauus, frenum,
Ala ſuperna

Integri

παναγὲς ποίμνης,
ἁλιεῦ μερόπων
τῶν σωζομένων,
πελάγους κακίας
ἰχθῦς ἁγνὲς
κύματος ἐχθροῦ
γλυκερῇ ζωῇ δελεάζων·
ἡγοῦ πεζοβάτων
λογικῶν ποιμήν.
ἄγε ἡγοῦ
βασιλεῦ παίδων ἀνεπάφων.
ἴχνια χρισοῦ,
ὁδὸς ἀφανία,
λόγος ἀσίνατος,
αἰὼν ἄπλετος,
φῶς ἀίδιον,
ἐλέους πηγή.
ῥεκτὴρ ἀρετῆς
σεμνὴ βιοτὴ
θεὸν ὑμνούντων χρίστε Ἰησοῦ.
γάλα ἀφθίτων
μαστῶν γλυκερῶν
νύμφης χαρίτων
σοφίας τῆς σῆς ἐκθλιβόμενον.

οἱ νη-

Integri ouilis
Bone piſcator
Seruandorum,
Infecti maris
Piſces puros
Inimici ſali
Iucunda captans uita:
Duc prudentes
Pecudes paſtor:
Duc ô ſancte
Pueros princeps intactos.
Chriſti greſſus
Cæleſtis uia,
Sermo æternus,
Sæclum immenſum,
Lux perpetua,
Fons miſerandi.
Virtutis capax
Vita ſeuera
Laudantum Deum IESV *Chriſte.*
Lac cæleſte
Mammis dulcibus
Nymphæ gratijs
Expreſſum ueſtræ ſapientiæ.

Nos

οἱ νηπίαχοι
ἀβλαβοῖς στόμασιν
ἀπταλλόμενοι,
θηλῆς λογικῆς
πνεύματι δροσερῷ
ἐμπιμπλάμενοι,
αἶνος ἀφελεῖς
ὕμνος ἀτρεκεῖς
βασιλεῖ χρίσῳ,
μισθὸς σίσυς
ζωῆς διδαχῆς,
μέλπωμεν ὁμοῦ·
μέλπωμεν ἀπλῶς
παῖδα κρατερὸν.
χορὸς εἰρηνης
οἱ χρισογόνοι
λαὸς σώφρων
ψάλλωμεν ὁμοῦ θεὸν εἰρηνης.

Nos infantes
Ore teretello
Qui nutrimur,
Mentis mammæ
Flatu roscido
Ritè refecti,
Laudes simplices
Hymnos ueros
Regi Christo,
Mercedem piam
Artis uitæ,
Cantemus simul:
Cantemus simul
Puerum fortem.
Hic pacis chorus
Nos Christigenæ
Prudens populus
Pariter pacis recinamus deum.

GVL. CANTERI
HYMNVS
Carmine Pindarico.

STROPHE I

VSAS *alius Helicone*
Senticoſo deuocet,
Aut Olympi colle nobi-
Li, uel antro denig; Pierio:
Ille Latonæ propagmen
Mnemoſynæq; ducem par-
Tus trepidante labro per uaſta templa
Obſecret: nos lucis autorem perennis.

ANTISTROPHE I

Nos te, Deus alme, canemus,
Viuidi fontem calo-
Ris, carentem fine & ortu,
Numen æquum, cunctipotens, ſapiens,
Sæculorum conditorem,
Angelici generis pa- (tem,
Trem, facili imperio cuncta premen-
Tu pater ſancte, omnium radix bono- (rum,

EPODOS I

Flaminis altiſoni

Fer-

Feruore tui hypophetæ pectora,
Carnis amicæ frigida facta curis,
Efficax accende denu-
O, tuas ut rite laudes commemora-
Re ore non ficto, Deus, eualeam,
Ante rapidum tempus omne,

STROPHE II

Ante omnia sæcula, mundi
Magna mens patris caue-
Am cata tornauit arte,
Semper exposta probitate duce,
Sex mora ducta diecu-
Larum, ut habere suum de-
Cus regio sua totum posset, ac ut
Molis esset nulla tantæ pars relicta

ANTISTROPHE II

Absq; officijs. ita iussit
Astra lucere, inq; gy-
Rum perenni nare cursu,
Nocte Lucinam, Hyperionidem
De die fulgere, stirpes
Atq; animantia terræ
Fertilibus sola moliri satis im-
Plere, mortalesq; tellurem incolendam

EPODOS II

Sumere ceu dominos.
O magnificentia permirabilis:
O omnipotentia nulli non stupenda.
Angelis tu supparem, sanc- (nem.
Te, excitasti principem limosum homi-
Perfidum, ingratũ, immemoremq; tui.
Stirpe tamen ex hac tyrannus

STROPHE III

Cæli populum sibi legit
Singularem. perq; ca-
Rum, dedit cui latè opima
Sceptra terra porrigere imperij,
Vt per Aegyptum potentis
Transiit auxilio Io-
væ, species ubi nigrantis cruoris
Sumserat fluctus, tenebræ luce pura

ANTISTROPHE III

Conterruerant sceleratos
Incolas, quorum una nox
Omnium primam peremit
Nemine intacto sobolem fuerit
Et locustas ducere & ra-
Nas nimium. quid enim non

Dextera

Dextera posset amori iuncta regum
Regis? ergo ceteris stratis negatis,

EPODOS III

Vnda solum fugiens
Vtrinq; suum arrigit humorem cita,
Aggeris instar ut esset permeanti
Credula turbæ bonorum. (tur
Hostis hanc dum bile feruens insequi-
Calle eodem, humore repentè refu-
So, ultima trahit pocula amens.

STROPHE IIII

Ast hæc licet ampla, tamen tunc
Vmbra maiorum fuc-
Re, antè quæ promissa tandem
Præpotens clementia premta dedit,
Cum reus iam totus orbis,
Post apicem scelerum irrup-
Tum, miserè nihil exalantis Orci
Præda pascebatur omni terræ in ora.

ANTISTROPHE IIII

Tum nanq; pater Deus almus
Caritatis plenus ex
Se refusum nobilem fe-
Tum sinu demittere de proprio

Hunc in eſt dignatus orbem:
Vt pia uictima patris
Sanguine diffuſo placaret iram, (tis
Gentis humanæ uicem geſtans nocen-

EPODOS IIII

Solus, & ut pariter
Cæli reſeraret inacceſſa oſtia,
Morte dolenti noxis expiatis.
Quis tot unquam dona dictis (haud
Conſequi poſſit? quis iſtorum memor
Horreat delicta uel angue magis?
Sed miſeriam cernito me-

STROPHE V

Am, ſancte pater: moribunda
Corporis moles paran-
Tem alta mentem ſubuolare
Deprimit blandis maga compedibus,
Sæculi morem iubens ſec-
Tarier impium & horridum.
Tu Deus omnipotens, ne fluctibus me
Huius immergi uelis, obſecro, ſenti-

ANTISTROPHE V

Na: ſed fidei clypeum da,
Da ſalutis ſpem, caput

Molle

Molle tectũram, nec enſem
Spiritus aufer, graue præſidium:
Hoſtis ictus ut retundam
Igniuomi rabidos, nec
Turpia terga leoni prurienti
Exul obuertam, ſolo parma remiſſa.

EPODOS V

Plurima ſunt, fateor,
Errata meæ miſeræ uitæ, neq; (nebit,
Dum fugitantem animam puluis te-
Finis eſt unquam uidenda:
Magna deſperare me clementia ue-
Tat tua, & gnati patientia tu.
I, beneuoli pignus affec-

SROPHE VI

Tus. cuncta ſed ante tui fac
Nomen excelſum imperi
Orbe toto perſtrepat, pel-
Latur omni ſubdola beſtia lo-
Co, ſalutis ſola noſtræ
Pernicies: ut ubiq;
Factaq́; dictaq́; patrem humana cele-
Stẽ queant nõ dedecere: ut bella, rixæ,

ANTISTROPHE VI

Fraus, impietas, odium, uis,
Turpitudo delean-
Tur: uelutq; clara cæli
Sedulo tua corpora iussa capes-
Sunt mora gnaui relicta,
Haud aliter grauior gens
Terrea te cola tunũ tota sanctẽ. (post
Sic futurum namq; tandem credimus,

EPODOS VI

Tot mala, tot miseri-
As, post rapidam ueteris mundi rui-
Nã assidua ut dignemur gloria, quot-
Quot reuersus tu ministros
Strenuos cognoueris. tum scilicet u-
Dis & abstersis lacrymis, & ama-
Ris repositis cladibus, quas

STROPHE VII

Fert huius inertia mundi,
Numen æternum, potens,
Mite, iustum, dulce, uerax,
Cum beatis mentibus æthereis,
Patriarchis, uatibus, doc-
Toribus, agmine claro,

Marty-

Martyribusq; pijs coràm licebit
Intueri carne munda, mente pura.

ANTISTROPHE VII

Fidentia tunc dabit amplam
Reſciendi copiam,
Certa, quæ creduntur, appa-
Rere: ſpes fructum referet placidæ
Arduum felicitatis:
Permanet unica cari-
Tas, geminæ interitus expers caduci
Vinculum communionis perbeatum.

EPODOS VII

O bona gaudia, nul-
La diſſoluenda triſtitia graui:
O decus eximium, perpes, recenti
Labe nulla polluendum.
O bonis feſtam tot autorem pariter
Munerum lucē auream & egregiam,
Quam nulla nox ſubſequetur.

FINIS.

LECTORI.

Ne uacarēt ſequētes pagellę, Greg. Nazianzeni hymnum, quem ex antiquiſsimo eius po ematum codice uir doctiſs. I. LEVICLAVIVS deſcripſit & conuertit, poſt hæc poni uoluimus. Tantum eſt, Lector, quod te uolui.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

τῦ Ναζιανζηνῦ ὕμνος εἰς Θεόν.

Ω παύτων ἐπέπεινα· τί γὺ θέμις ἄλλο σὲ μέλπειμ;
Γῶς λόγος ὑμνήσῃ σὲ; σὺ γὺ λόγῳ ὐδενὶ ῥητός.
Γῶς νόος ἀθρήσῃ σὲ; σὺ γὺ νόῳ ὐδενὶ ληπτός.
Μοιῶος ἐὼν ἄφραστος· ἐπεὶ τένες ὅσα λαλῆται.
Μοιῶος ἐὼν ἄγνωστος· ἐπεὶ τένες ὅσα νοεῖται.
Γαύτα σὲ κὴ λαλέοντα κὴ ὐ λαλέοντα λιγαίνει;
Παύτα σὲ κὴ νοέοντα κὴ ὐ νοέοντα γεραίρει.
Ξυνοὶ γάρ τε πόθοι, ξυναὶ δ' ὠδῖνες ἁπαύτων
Αμφὶ σὲ: σοὶ δὲ τὰ παύτα προσέυχεται: εἰς σὲ δ' παύτα
Σύνθεμα σὸν νοέοντα λαλῆ σιγώμενον ὕμνον.
Σοὶ σῦι παύτα μένῃ: σοὶ δ' ἀθρόα παύτα θοάζει.
Καὶ παύτων τέλος ἐσσὶ, κὴ εἷς, κὴ παύτα, κὴ ὐδὲν:
Οὐχ ἓν ἐὼν, ὐ παύτα. πανώνυμε πῶς σὲ καλέσω,
Τὸν μόνον ἀκλῆϊστον; ὑπερνεφέας δὲ καλύπτρας
Τίς νόος ὐρανίδης εἰσδύσεται; ἵλαος ἔῃς
Ω παύτων ἐπέπεινα· τί γὰρ θέμις ἄλλο σὲ μέλπειμ;

ΤΕΛΟΣ.

BIBLIOTECA NAZ
ROMA

GREGORII NA= *zianzeni hymnus in Deum.*

RErum ſumme, alio nam quo te nomine dicam?
Quî uox te celebret? quẽ uox nõ exprimit ulla.
Quî mens te aſpiciat? quẽ mens nõ percipit ulla.
Solus es infandus: rerũ, quas uox ſonat, auctor.
Solus es ignotus: rerum, quas mens capit, auctor.
Voce ſonant te caſſa, ſonant utentia uoce.
Mente colunt te caſſa, colunt te prædita mente.
Ad te cunctorum deſideria atq; dolores
Pertingunt: ſoli faciunt tibi uota, tuisq;
Pro meritis pangũt tacitis tibi uocibus hymnũ.
In te cuncta manent, ad te magno impete tẽdũt.
Cunctorum tu finis, & unus, & omnia, nilq;:
Non unum es, non omnia. quo te nomine dicam
Omne gerẽs nomẽ, ſine nomine? at in tua quæ
Nubila cœleſtis penetret? placabilis eſto (mens
Rerum ſumme. alio nam quo te nomine dicam?

FINIS.

ERRATORVM COR
rectio.

Fol. 9. Verſ. 2. hic 38. 18 ἀπεμπολᾶσιν
58. 7 τιάσατο 62. 14 ναῶ 66. 23
αἰχαίμαντον 104. 7 ἑτεροφ. 141
14 Aſt 173. 1 citam

BASILEAE
EXCVDEBAT IOANNES
OPORINVS, ANNO CIↃ.
IↃ. LXVII. MENSE
SEXTILI.

ARION. INVIA VIRTVTI NVLLA EST VIA. FATA VIAM INVENIVNT.